

சோழவமிச சரித்திரச் சுருக்கம்.

—H:(0):H—

வெளிவந்தபல சிலாதமிழரசாணங்கனையும்

வெளிவந்த சிலவற்றைப்பற்றி

திருவனந்தியூர் அம்மல்தானம்

சாஸன பரிசோதகர்

து. அ. கோபிநாத ராவ், M. A.,

எழுதியது.

“சேந்தமிழ்ப்” பிரசுரம்—௨௯.

[இரண்டாம் பதிப்பு.]

தமிழ்ச்சங்க முத்திராசாலை

மதுரை :

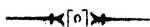
1925.

Copyright Registered.

புலகு போற்றும் புகர்ச்சொழிர் தஞ்சிதம்
நாவலர்க ளுண்மகிழ் நல்கினேன் — வியநற்
சிப்பயிசை சாஸனங்கள் செந்த நென் தின்னடைதேர்
சற்குணவான் கோயிநா தன.

பொருளடக்கம்.

பக்கம்.

ஸ்ரீமாத்: பொ. பாண்டித்துரைத்தேவாவர்கள் எழுதிய முகவுரை.

தான்முகம்:— 1.

முதல் அதிகாரம்:—சோழர்களின் பழைமை ... 3.

இரண்டாம் அதிகாரம்:—விஜயாலயன், முதல் ஆதித்தன் I
இவர்கள் ஆட்சி. 7.

மூன்றாம் அதிகாரம்:—முதற் பராந்தகன் சரித்திரம் ... 8.

நான்காம் அதிகாரம்:—இராஜாதித்தன் சரித்திரம். இரட்ட
கண்ண தேவன் சூழ்ச்சியும், அவன் ஆதிபத்தியமும். 10.

ஐந்தாம் அதிகாரம்:—சோழர்கள் இரட்ட அதிகாரத்தி
னின்றும் விடுபட்டு இராஜ்யத்தைப் பொருத்துதல் இரண்
டாம் பராந்தகன், மதுராந்தகன் I-இவர்கள் ஆட்சி. 11.

ஆறாம் அதிகாரம்:—முதலிராஜாஜன் அரசாட்சி ... 12.

ஏழாம் அதிகாரம்:—இராஜேந்திர சோழதேவன் I. சரித்திரம் 17.

எட்டாம் அதிகாரம்:—இராஜாதிராஜன் I. சரித்திரம் 19.

ஒன்பதாவது அதிகாரம்:—விஜயராஜேந்திர தேவன்,
இராஜமகேந்திரன்—இவர்கள் சரித்திரம் ... 21.

பத்தாம் அதிகாரம்:—விஜயராஜேந்திரன் சரித்திரம் ... 25.

பதினொன்றாம் அதிகாரம்:—மதிராஜேந்திரன், குலோத்துங்க
சோழதேவன் I. சரித்திரம் 30.

பன்னிரண்டாம் அதிகாரம்:—விக்கிரமசோழன் ஆட்சி 35.

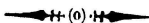
பதினமூன்றாம் அதிகாரம்:—இரண்டாங்குலோத்துங்கன்,
இரண்டாம் இராஜாஜன், இரண்டாம் இராஜாதி
ராஜன்—இவர்கள் சரித்திரம்; பாண்டிநாட்டுப்
பட்டத்தைக்குறித்த குழப்பம் 36.

பதினான்காம் அதிகாரம்:—மூன்றாங்குலோத்துங்கன் ஆட்சி.
சோழ இராஜ்யம் சிங்கைய ஆய்வித்தல் 41.

பதினைந்தாம் அதிகாரம்:—மூன்றாம் இராஜாஜன் சரித்திரம்
இவனுக்கு நேர்ந்த விபத்துக்கள் 43.

பதினாறாம் அதிகாரம்:—மூன்றாம் இராஜேந்திரன் சரித்திரம்			
சோழ இராஜ்யத்தின் இறுதிக்காலம்			47.
பதினேழாம் அதிகாரம்:—இராஜராக முறைமை	...		48.
சோழசரித்திர விஷய சூசிகை	...	...	73.
வமிச விருஷங்கள்	...	...	76.
அதுபந்தம் I. அபிதான விளக்கம்	...	...	80.
மே II. மெய்க்கிர்த்திகள்		...	85.
பெயரகாதி	...	...	I.

இச்சரித்திரத்திற் பயின்றுள்ள நூல்கள்.

இராமாயணம் (வால்மீகம்).

அசோகன் சாஸனங்கள்.

கலிங்கத்துப்பராணி.

தேவாரம்.

பெரியதிருமொழி

The Large and the small Leiden grants.

South Indian Inscriptions (S. I. I.) by Dr. E. Hultzsch

Epigraphist's Annual Reports (Ep. An. Rep.)

Epigraphia Indica (Ep. Ind.)

செந்தமிழ்ப்பத்திரிகை.

Epigraphia Carnatica Ep. Carn)

பெரியபுராணம்.

திருவிசைப்பா.

இன்பமதிய ஜீயர் குருபரம்பராபிரபாவம்.

விக்கிரமசோழனால்.

விரசோழியம்.

தண்டியலக்காரம்.

கோயிலொழுது.

Fleet's Dynasties of the Kanarese Districts (Fleet's Dy
Kan. District.)

மு க வு ரை .

உலகத்து, நாகரீகம் வாய்ந்த தேசத்தாறு கொள்கைகளிலே, தம் பூர்வசரித்திரங்களில் அபிமானம்வைத்த அயற்றைப் போற்றிக் கொள்ளுதலும் ஒன்றாகவுள்ளது. கல்வி, வீரம், அரசியல், கொடை முதலிய சிறந்த குணங்களுடன் தம் முன்னோர் ஒழுக்கி காட்டிய உயர்ந்தவழிகளைப் பின்னவர்க்கு நினைப்பூட்டி அவர்களை ஊக்கி நல்வழிப் படுத்தித் தூய் பழைய சரிதங்கள், உற்ற துணையாகின்றன. அதிலும், மாணவாறு உற்சாகத்திற்கு இவை பெரிதும் வேண்டற்பாலனவாம். சரித்திர சம்பந்தமான விஷயங்கள் மேனாடுகளில் எவ்வளவு அவாவுடன் படிக்கப்பட்டு வருகின்றன என்பதற்குப் பலவாறாக அந்நாடுகளில் நூல்கள்வெளியாக்கப்பட்டு வருதலே தக்க சான்றாகும். ஆனால், நம் நாட்டை ஆட்சிபுரிந்த பழையவரசர்களிற் பலர் அறிவாண்மைபெருமைகளில் இணையற்றவராக விளங்கினும், அவர்களது அருமை பெருமைகளை உள்ளவாறே நாம் அறிந்தமகிழ்தற்கு அதிகவிடயில்லாமலிருப்பது பெரிதும் வியசனிக்கத்தக்கது. தமிழ்நாடு சம்பந்தப்பட்ட மட்டில், சோசோழ பண்டியர் எத்துணைப் பழமைபெருமை கொண்டவரசர்கள்? இராமாயண பரதாதி வடநூல்களிலும் அன்னோர் புகழப்பட்டிருக்கிறதெனினி, அவாறு பெருமைக்கு வேறுசான்றும் வேண்டுமோ? ஆயினும், அவாறு வரலாறுகளாக நாம் தெரிந்து கொண்டவைபோ அதிகமில்லையாகும். தமிழ்நாட்டைப் பல்லாயிரவாண்டுகள் கீர்த்தியுடன் ஆட்சிபுரிந்த இவ்வரசாறு உண்மை வரலாறுகளை நாமும் நம்மாணவரும் அறிந்துகொள்ளக் கூடுமாயின், அது நம்மவர்க்குப் பிற சரிதங்களாற் பிறக்கு மின்பத்தினும் பதின்மடங்கு மகிழ்ச்சி விளைக்கத் தடையெண்ண? இவ்வாறு, (நம்பூர்வசரிதங்கள் நமக்குத் தெரியவராமலுக்கு நம்மவாறு ஊக்கமு முழைப்புகின்மையே முக்கிய ஏது என்றுசொல்லத் தடையிலலை. சரித்திர மெழுதப்படுவதற்கு ஏற்ற சாதனங்கள் நாட்டிற்கிடையிடமிருந்து என்று அடிக்கடி சொல்லப் படுவதுண்டு. இதில் ஒருபாக முண்மையுமுண்டெனும், நாட்டின் மறைந்த கிடக்கும் எத்தனையோ கருவிகள் வெளிவராமலுக்கு நம்மவாறு ஊக்கக் குறைவையே முக்கியகாரணமாகச் சொல்லல் தரும்.

இதுபற்றியே உள்ள விஷயங்களும் வெளிவந்து நோக்கிக்க இடமில்லாமற் போயிற்று.)

இங்ஙனம், நாகரீகம் பெற்ற ஒருநாட்டார் தம் பூர்வசரிக் திரத்தைத் தவறவிடுவது, அவர், தமது பெருமையை இழந்ததாக முடியுமெய்ன்றிப் பிறிதன்று. இவற்றைநோக்கித் தமிழறிஞர் சிலர், பெருங் கவலைகொண்டு உழைத்துளாயினும், நம்மிற்பலர்க்கு அதன் அருமை இன்னுந் தெரிந்ததில்லையெனலாம். ஆனால், நம் அரசாங்கத்தார், பழைய சரித்திரங்களைப் போற்றிவைத்தற்குச் செய்திருக்கும் சிறந்த முறைகளே, மேற்கூறிய குறைகளை இப்போது ஒருவாறு நீக்க வருகின்றன. இதன்பொருட்டு அரசாங்கத்தார்க்கு நம்மவர் பெரிதும் நன்றியறிதற் கடப்பாடுடையாவார்.

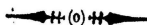
முதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம் தொடங்கப்பெற்ற காலத்தே, தமிழ்நாடு சம்பந்தப்பட்ட உண்மைச்சரிதங்களை நம்மவர் நன்கறியும்படி செய்வது, சங்கத்தின் முக்கிய நோக்கங்களில் ஒன்றாகக் கருதப்பட்டது. அங்ஙனமே அச்சங்கத்துச் “செந்தமிழ்”ப் பத்திரிகையில் அரிய சரித்திர விஷயங்களும், சாஸனங்களும் தக்க அறிஞர்களால் கண்டெழுதப்பட்டு, ஆதிமுதலே வெளிவந்துகொண்டிருக்கின்றன. அவற்றிற் பல, தமிழ்மக்களது உவப்புக்கும் வியப்புக்கு முரிய வெண்பதில் ஐயமில்லை. இத்தகைய அரிய வியாசங்களைத் தமிழ்போனத்தோடு முக்கியமாக எழுதிவருபவர்களில்—இப்போது திருவணந்தபுர ஸம்ஸ்தானத்தச் சிலாசாஸன பரிசேசாதக அத்தயகூடாயுள்ள பூநீமத்து. அ. கோபிநாதராயாவர்களு மொருவர். இராயாவர்கள் எழுதியவற்றில் சோழவமிசத்தைப்பற்றி அவர்கள் தொடர்ச்சியாகச் செந்தமிழில் வெளியிட்டுவந்த வியாசம், பற்பல தமிழிலக்கியங்களினின்றும் எண்ணிறந்த சாஸனங்களினின்றும் பிற பல நூல்களினின்றும் திரட்டிப் போராய்ச்சிகாட்டி எழுதப்பெற்றதாம். இச்சரித்திரம் பண்டைச் சோழாது வீரம், நியாயம், தியாகம் முதலிய அருங்குணங்களையும் அவர்கள் தமிழவளர்த்த திறத்தையும் மற்றும் பல வாலாறுகளையும், தக்க ஆதாரங்களுடனும் காலவரையறைகளுடனும் நன்கு விளக்கிச் செல்கின்றது. சோழர் காலத்திருந்த தமிழ்நாட்டினிலமை இத்தகைத் தென்பது, இதனினிட வெள்ளினிட மலைபோல் விளங்கக் காணலாம்.

இச் சோழசரித்திரத்தைக் கணந்தங்கிய சேன்னைச் சர்வகலா சங்கத்தாரும் நன்குமதித்து, நம் மாணவர்க்கு உபயோகமாம்படி இதனை 1912-ம் வருஷத்து B. A. வகுப்புப் பாடமாக நியமித்திருத்தற்குப் பெரிதும் மகிழ்வடைகின்றோம். அச்சங்கத்தார் கருதியவாறே, மாணவர்க்குத் தம் நாட்டுப் பூர்வசரித்திரத்தின் ஒரு பகுதியை இந்நூல் நன்குவிளக்கி மகிழ்விப்பதோடு இராயாவர்களை இத்தகைய முயற்சியிற் பின்னும் ஊக்கிவிடுதற்கு இது தக்கதூண்டுதலாகு மென்பது நிண்ணம்.

இராயாவர்கள் எழுதிய இந்நூல் சோழவாசர்கள் சரித்திர மெல்லா வற்றையும் ஒருங்குகூறிவிட்டதென்று சொல்லுதல் இயலாது. நாட்டில் ஆங்காங்குக் கிடைத்த சாதனங்களைக்கொண்டே இச்சரிதம் எழுதப் பட்டதாகலின், இனிக்கிடைப்பனவற்றை குற்றங்குறைபாடுகள் இது னிடைத நோன்றவும், சிற்சீலவிடங்களில் அபிப்பிராயபேதங்கள் நிகழ வுங் கூடும். உலகத்துச் சரித்திரசம்பந்தமான நூல்கள் பெரும்பாலவும், முன் குறைவுடையனவாகக் கருதப்பட்டுக் காலாந்தரத்தில் நிறை வடைந்தனவோயும். ஆதலால் தமிழ்நாட்டாராகிய நம் மவர்க்குப் புதிதான துறையொன்றிற் புகுந்து இராயாவர்கள் சிரமமெடுத்திருப் பதை நோக்குமிடத்து, இந்நூலில் யாவர்க்கும் அருமைப்பாடே தோன்றுமென்பதில் ஐயமில்லை. இவற்றைச் சிந்தனைவந்து, இராய வர்களை மேலும் இத்துறையில் ஊக்குவோமாயின், அவர்களாராய்ச்சி யால் ஏனைச் சோழாண்டியர் வரலாறுகளும் நிறவும் வெளிவந்து தமிழின் பெருமையைச் சிறப்பிக்குமென்பது நிண்ணம்.

இத் த க ய அரும்பெருமுயற்சிக்கொண்டு இச்சோழசரித்திர வழுதை நம் தமிழகத்திற்குட்டிக் களிப்பித்த இராயவர்க்கு நியு ய ஆயுளையும், தக்க அறிவாற்றல்களையும் தந்தருள எல்லாம் வல்ல முழுமுதற்கடவுளின் நிருவருளைச் சிந்தியாற்கும்,

ஸ்ரீ: நூலாசிரியர் வரலாறு.

பண்டையோர் வாழ்ந்த பரிசுதனைச் சாதனத்தாம்
கண்டிலகோர் மெச்சக் கணித்துரைத்த—பண்டிதனும்
கோதற்ற கட்டழகன் கோபிநா தன்குணங்கள்
ஒதற் குரித்திவ் வுலகு.

இந்நூலின் ஆசிரியராகிய ஸ்ரீமான். கோபிநாதராயவர்கள், தம் புகழடம்பினின்றும் நீங்கிச் சிலவாண்டுகளாயினும் புகழடம்போடு நம் புன் நிற்குந் தென்னாட்டு ஐத்தம் மக்களுள் ஒருவராய் விளங்குகின்றார்கள். பண்டையோர் சரித்திரங்கள் பலவற்றைக் கண்டெழுதி வந்த உபகாரியாகிய இவரது குணவிசேடங்கள், நம்மவரால் அறிந்து கொள்ளத்தக்கனவாதலால், இவரது வாழ்க்கைபற்றித் தெரிந்த செய்திகளை ஈண்டுக் குறிப்பிடுவோம்.

சோழமண்டலத்தைச் சார்ந்த துறையூரினின்றும் ஸ்ரீரங்கசுந்தரநாதரத்தில் வந்து வசித்த மகாராஷ்டிர மாத்துவப்பிராமணரது உயர்ந்த குடும்பமொன்றில், இவர் 1812-ம் வருஷம் பிறந்தவர். திருச்சிராப்பள்ளியிலுள்ள ஆங்கிலக் கல்லூரியிற் கல்விபயின்று இளவயதில் பி. ஏ., பரிசுசூழிற்றோறிப் பின் இராசாயனசாஸ்திரத்தில் (Chemistry) எம். ஏ., என்ற பெரும் பட்டத்தை 1899-ம் ஆண்டிற் பெற்றார். தாம் கற்றுத்தேறிய கலையுணர்வேடு, ஒலியத்துறையிலும் அதிபாலிபத்தே இவர்க்குச் சிறந்த பயிற்சி அமைந்திருந்தது. அக்காலத்தே இவரெழுதிய அழகான வர்ணகித்திரமொன்றன் சிறப்பைநோக்கி, அத்துறைவல்ல சபையாரால் இவர்க்குப் பொற்பதக்கமொன்று பரிசளிக்கப்பட்டது. அங்ஙனம் மதிக்கப்பெற்ற கித்திரப்படம், சென்னைக் கண்காட்சிச் சாலையுள் இப்போதும் யாவருங் காண வைக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கலைவன்மைகளுடன், சாஸனபரிசோதனைத்திறம் இவர்க்கு முன்றாவதாக அமைந்த சிறப்பாகும். அறிவாகிய கடலில் தம் ஆயுண்முழுதும் திளைத்தாமிதற்கு இவர் கையாண்ட துறை, இச்சரித்திர வாராய்ச்சியாகவே இருந்தது.

தன. இத்துறையில் இவர்க்கு இயற்கைபாகவே அவர் மிகத்திருந்த மையால், அதற்கேற்ற களமாகிய இராஜாங்க சாஸனவிலாகாவில், 1902 ம் வருஷம் உத்தியோகத்தில் அமர்ந்தனர். ஆனால் அதனை இவர் நெடுங் காலம் வகைக்க விரும்பவில்லை. உற்சாகமிதழியும் உழைப்புமுள்ள இராஜாபிநந்தமயின், அவ்வுத்தியோகத்தினின்றும் விலகித் தம் சொந்தத்துறையாகவே சாஸனபரிசோதனையை நடத்தலானார். அதற் காகத் தம் கைப்பொருளையும் பொருளாகக் கருதாமல் நாட்டின் பலபாக்கி கட்டுஞ் சென்று, பிறர் காணாத சாஸனங்களைத் துருவிக் கண்டு சரித் திராட்ப்பங்கள் பலவற்றை வெளியிட்டிவந்தனர். ஆங்கிலபாஷையில் மட்டுமன்றித் தாம் பிறந்துவளர்ந்த தமிழ்நாட்டவர்க்கு உபகாரமாகத் தமிழிலும் அரியவியாசங்களொழுதிச் செய்த பிறப்பத்திரிகைவரையிலாக உதவினர். இவர் எழுதிப்போந்த ஆராய்ச்சிகள், அப்பத்திரிகையின் பல தொகுதிகளையும் சிறப்பித்துள்ளமை தமிழ்மக்கள் அறிந்ததே. நாட்டில் மறைந்துகிடந்த சாஸனங்களினின்றும் சரித்திரவிஷயங்களைத் திரட்டியெழுதுவதில், இராயாவர்க்கு நூற்ற உற்சாகமும் ஆற்றலும் யாவரும் புகழத்தக்கவை. சாஸனபரிசோதனைக்கென்றே இவர் பிறவி அமைந்திருந்தது என்று நாம் சொல்லுகல் புனைந்துயராகாது அத் துறைக்கு இன்றியமையாத வடமொழிநுணமும் தமிழ் தெலுங்கு முதலிய தென்னாட்மொழிகளில் உணர்ச்சியும் இவர்க்கு வேண்டிய வளவுக்குமே விரந்தன. அசோக சக்காவர்த்திகாலமுதலாகவுள்ள சாஸனங்களின் அக்ஷரத்தவங்களை இவர்போல அவ்வளவு துட்ப மாகப் பரிசீலனைசெய்த அறிஞர், மிகச் சிலரே என்னலாம். பிறர்க்கு உருத்தெரியவாராத படிஞ்சுசாஸனத்தை இவர் பார்க்க நேரும்போது, வருத்தமின்றி வினாவாக அதனைப் படித்தறிவதுடன் அதன் எழுத் தமைதிக்கொண்டே அச்சாஸனம் இன்னகாலத்தது என்று தெரிவாகக் கூறவும் வல்லர். இவர் பெற்றிருந்த சித்திரத்தொழிற் நிறமை, இவரது சரித்திரவாராய்ச்சித் துறையைப் பெரிதும் அலங்கரித்துநின்றது. பழைய செய்திகளைக் குறிக்கும் பிரதிமைகளையோ கிளைகளையோ இவர் காணநேரின், அவற்றின் பிரதிகளெடுத்தற் குரிய கருவிகளினுதலி யின்றியே உள்ளது உள்படி தங்கையா லெழுதிவிடும் விசித்திரசக்தி அபுடையவர். புகைப்படம் எடுப்பதிலும் சிறந்த பரிசயம் இராயாவர்க் கிருந்தது.

1902-ம் வருஷத்தில் திருவனந்தபுர ஸம்ஸ்தானத்தே சாஸன விலாகா வொன்று புதியதாக ஏற்படுத்தப்பட்டபோது, அதன் தலைவராக அந்நாட்டரசரால் நம் இராயரவர்கள் நியமிக்கப்பெற்றனர். அவ்வுத்தியோகத்தைத் தம் ஆயுள்முடிவுவரை மிக்க சிரத்தையுடன் திறமையுடனும் நிர்வகித்துப் புகழ்பெற்றனர். இக்காலங்களில் இராயரவர்களால் அச்சிறப்பாட்டிற் கண்டறியப்பட்ட சிலாதாமிசாஸனங்களும் சரித்திரவுண்மைகளும் டலவாகும். இப்போதைப்போல மலையாளபாஷை என்று வேறுபட்டிராமல், சிலநூற்றாண்டுகட்கு முன்வரை தமிழ்மொழியுந் தமிழெழுத்துக்களுமே அந்நாட்டுக்குரியனவாயி ரந்தன என்பதும், அந்நாட்டின் தலைவர்களும் குடிகளும் தமிழ்மக்களின் வேறல்லா என்பதும் பிறவும் இவரால் வெளிப்படுத்தப்பட்ட “திருவாங்கூர் சாஸனத் தொடர்” (Travancore Archaeological Series) என்ற புத்தகத் தொகுதிகளிற் பாக்கக் காணலாம். பண்டைத் தமிழெழுத்துக்கள் காலத்தோறும் வேறுபட்டு வழங்கிய முறையை விவரப்படுத்தவுடன் நன்குவிளக்கி இவரால் அந்நூற்றொகுதியில் எழுதப்பெற்ற சிறந்த ஆராய்ச்சியுரை, நம்மவ ரொவ்வொருவரும் அறியும்படி தமிழில் மொழிபெயர்த்தற் குரியது.

இவ்வுத்தியோககாலத்தே சாஸனபரிசோதனையுடன் சிற்பத் துறையினும் இராயரவர்கள் விசேட ஊக்கமெடுத்து உழைத்துவந்தார்கள். இதன்பொருட்டு வடமொழியிற் கிடைத்தற்ரிய சிற்பநூல்களையும் ஆராய்வுகளையும் சேகரித்து ஆராய்ச்சிசெய்யலாயினர் இதன் பயனாக ‘விக்ஹிதத்தவம்’ (Elements of Hindu Iconography) என்ற பெருநூற்றொகுதி கெரிண்டு இராயரவர்களால் எழுதி வெளிப்படுத்தப்பட்டன. நம் தேசத்துக் கோயில்களிலுங் கற்கட்டிடங்களினும் அமைந்த விக்ஹிதங்கள் சிலைகள் முதலியவற்றின் சிற்ப தத்துவங்களை, அவற்றின் சரித்குறிப்புக்களுடனும் உருவப்படங்களுடனும் பாருபட விளக்கி இவரால் அழகாகப் பதிப்பிக்கப்பட்ட இந்நூல், உலகமுழுதும் புகழ்த்தகுந் சிறப்புடையதாகும். சிற்பம் சரித்திரம் சித்திரமுதலிய கலைகளில் வல்ல இராயரவர்கள்போலும் சிறப்பியல்புடையார்க்கல்லது இத்தகைய செயலை முடிப்பது இயலாததென்பது திண்ணம். இராயரவர்கள் திருவாங்குத் திருப்பதியிற் பிறந்து வளர்ந்தவராதலால்

யேனும் ஒருவாறு அறிந்திருத்தல் நலமென்று கருதி, சோழசரித் திரத்தை என்னுலியன்றமட்டும் தொடர்ச்சியாக எழுதத்துணிந்தேன்.

இவ்வாறு நான் எழுதக்காரணமாயிருந்தது, மகாமகோபாத்தி யாயர் ஸ்ரீமத்-சாமிநாத ஐயரவர்கள் துண்டிதலே. ஐயரவர்கள் சென்ற வருடம் மூவருலாக்களைப் பதிப்பிக்க முயன்றுகொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது அவ்வுலாக்களின் நாயகர்களாகிய சோழவாசர் மூவாறு சரித்திரமும் விளங்கும்படி ஸ்ரீ சிறுவிபாசம் எழுதிக்கொடுக்கக் கட்டளை யிட்டனர். அக்கட்டளைபைச்சிரமேற்கொண்டு சோழவமிச சரித்திர முழுதுமெழுதின, உலாக்களில் வருணித்தார்படும் சோழர்களின்சரித்திரம் நன்கு புலப்படுமென்று சென்றவருடமே எழுதிமுடிக்கும் இதுகாறும் அச்சிற்குக்கொண்டுவாழுடியாமற் கிற்சில இடையறுகள் நேர்ந்தன. இச்சரித்திரத்தை, மதுரைத்தமிழ்ச் சங்கத்து அக்கிராசனாதிபதியாகிய ஸ்ரீமார். பாண்டித்துரைத்தேவரவர்கள், இதற்குத் தாங்களோ ஒரு முகவுரையெழுதி, தமிழ்ச்சங்கத்தில் பதிப்பிப்பதாய் வாக்களித்தார்கள். இவ்வாறு ஸ்ரீமார். தேவரவர்கள் தயவுசெய்து என்னை ஊக்கியதும் ஸ்ரீ ஐயரவர்கள் என்னை இச்சரித்திரமெழுதத் துண்டியதும் என்னால் எப்பொழுதும் மறவாது பாராட்டத்தக்கன.

(இந்தியதேச சரித்திரம் மிகுதியும் சாஸனங்களைக்கொண்டே எழுத வேண்டியிருத்தலின், இச்சாஸனங்கள் முழுதும் பரிசோதித்து முடிந் தாலன்றிச் சரித்திரங்குறைவற எழுதவியலாது) ஆதலால் இதுகாறும் வெளிவந்த சாஸனங்கள் பலவற்றையும், வெளிவராச் சிலவற்றையும் ஆதாரமாகக்கொண்டு எழுதிய இந்நூலில் குற்றங்குறைகள் பலவா யிருக்கக் கூடுமாதலால், குணமேகேனாமி நப்பின் அருகணமட்டும் ஆன்றோர் கிரகித்துக்கொள்வாராக.

து. அ. கோபிநாதராவ்.

திருவல்லிக்கேணி.

1st May, 1906.

நூல்.

முதல் அதிகாரம்.

மிகப்பழைய காலமுதல், தமிழ்நாடு சோ சோழ பாண்டியர் என்னும் மூவேந்தராலாடப்பட்டு வந்தது.* பாரத காலத்தே, அருச்சுனன் தென்னாட்டுக்குவந்து அவ்விடத்தில் இராஜகன்னிகை ஒருத்தியை மணம்புரிந்தான்; அவளிடம் பிறந்த மக்கள் பாண்டியர்களெனப் பெயர்பெற்றார்கள். பின்பு, கி. மு. 3-ம் நூற்றாண்டில் வடஇந்தியாவை சார்வபொமசகர்வர்த்தியாயரசாண்ட பொத்தவரசனாகிய அசோகமகாராஜன், தமிழ்நாட்டுக்குத் தன்னிருமக்களாகிய சங்கமித்திரையையும், மகேந்திரவையும் அனுப்பி பொத்தமதத்தைப் பரவச்செய்தான். இக்காலத்தில் தென்னாட்டைப் பிரபலமாக ஆண்டுவந்தவாசர்கள் சோழர், பாண்டியர், கேரளபுத்திரர்களுன்று கூறப்பட்டிருக்கிறது† இப்பாரதன காலத்திலேயே, சோழர்கள் மிக்க பராக்கிரமசாலிகளாகவருந்து, அடிக் கடி சிங்களத்தின்மீது படையெடுத்துச்சென்று அதனைப் பிடித்து, பலகாலம் ஆண்டுவந்ததாகத் தெரியவருகிறது. இந்நூற்றாண்டுகளில், தமிழர்நாகரீகம் ஆரியர்களுடைய நாகரீகத்துக்கு ஒருவாறு சமமாயிருந்ததென்று சொல்லலாம்.

தமிழிலக்கியங்களிற் புர்பல பழையவாசர்கள் வருணிக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். புறநானூறு, பத்துப்பாட்டு, சிலப்பதிகாரம் முதலிய வற்றிற் புகழப்பெறும் அரசர்களின் சரித்திரம் நன்றாகத் தெரியவரவில்லை.

* இராமாயணத்தில் தமிழ்நாட்டு மூவேந்தர்களையும்பற்றி அடிவிலவருமாறு பிரஸ்தாபித்திருக்கிறது :—

அழகூர்முடிசூழகாரணு ஸபைவ-கருநிழமுஹாடி | நகுல
மொடாவுரெவெவ ஸவ-கெவாநுபஸ்யுக | தெயெவாநூரூறு
வாணரூரூ மொடா நூரூறுநுகெடுவொழி ||

(11, 12, XII, சிவகிந்தாகாண்டம்.)

ஒத்த சுலோகம், சுக்கிரீவன், வானரசேனைகளை நோக்கித் தென்தேசத்தில் புண்டர, சோழ, பாண்டிய, கோள முதலானவர்களில் சீதாபிராட்டியாரைத் தேடிச் சொல்லுவதைக் குறிப்பது.

† Rock edicts II & III.

இலக் கியங்களிற் சிறப்பிக்கப்பட்டவரசர்களில் முக்கியமானவர்கள் பெருநற்கிள்ளி, கரிகாலன், கோச்செங்குணன் என்னுயிர் மூவர்களே. இவர்களுட் கரிகாலன் காவிரியினிருமருங்கும் கரையிடு வித்தான்.* கோச்செங்குணன் என்பவன் முன்னுன்மத்தில் ஓர் சிலந்திப் பூச்சியாயிருந்தனென்றும், அப்பொழுது, அப்பூச்சி திருவாணைக் காவில் திருவெண்ணாவற் கீழாய்ந்திருந்த சிவபிரானை, சூரிய கிரணங்கள் படாவண்ணம் வலைகள்கட்டிப் பாதுகாக்கும் தொண்டிசெய்து வந்ததென்றும், அதே சிவலிங்கத்தை ஒரு யானையும் வழிபட்டு வந்து, ஒவ்வொரு தினமும் மகாதேவரீதியை சிலந்தி வலைப்பாப்பிடுகப்பதை நீக்கிப் பூசித்துச் செல்வது வழக்கமென்றும், தன் பாலிவிடைகளை இரக்கமின்றியழிக்கும் யானையின்மீது சினந்து, சிலந்தி, ஒருநாள் யானையின் துதிக்கையுட் புகுந்து நோவுண்டாக்க, அப்பொழுது யானை அதனைப்பொறுக்க முடியாமல் தும்பிக்கையெய்க்கிப் பே அறைந்து தன்னை யும், தன்னுட்புகுந்திருந்த சிலந்தியையும் கொன்றதென்றும், இவ்வாறு மாணமடைந்த சிலந்தியே மறுனுன்மத்திற் கோச்செங்குணனாகப்பிறந்தது என்றும் புராணங்கூறும். இவன் “எண்டோள்சர்க் கெழில்மாட மெழுபதுசெய் துலகமாண்ட”ன், அன்றியும் இவன் “எறல்மன்னர் திறலழிய”த் “தனிவேலுய்த” நவன் எனவும் “தெய்வவாள்வலங் கொண்டவ” ன் எனவும் கூறப்படுவன்.

* “தொழுது மன்னரே கரைசெய் பொன்னியிற் றொடர வந்திலா முகரி யைப்படத்—தெழுது கென்றுகண் டிதுமி சைக்கனென் றிங்கழி க்கவே யங்கழிந்தது” (சலிங்கத்துப்பராணி - ஐராசபாரம்பரியம் - பா - 20)

† “பண்டுபல சுருகாற் பந்தர், பயின்றதாற் சிலந்திக்குப் பாரான் செல்வம் சுந்தவன்காண்” எனத்திருக்கச்செய்யும்பத்திருந்தாண்டகத்திலும் “புத்தியினுற் சிலந்தியுந்தன் வாலினூலாற் பொதுப்பந்த ரதுவிழைத்துச் சுருகான் வேயந்த, சித்தியினு லரசாண்டு சிறப்புச் செய்யச் சிவகணத்துப் புகப்பெய்தார்” எனத் திருப்பாசூர்ப்பதிகத்தும்—திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் உரைத்தமையுங் காண்க.

‡ பெரியதிருமொழி, 6-ம் பத்து. திருநறையூர்ப்பதிகம், பா-8.

§ இஹ. பா - 6, 13.

சோழர்கள் சூரியவமிசத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். இவர்கள் வைவச் சுதமனனின் பரம்பரையில் வந்தவர்களென்று அடியில் வரும் பெளரணிகவழியைத் தமக்குக் கற்பித்துக்கொள்ளுகின்றார்கள் :—*

இச்சுபியின்பின்பு சோளன், இராஜகேசரி, பரகேசரி, இராஜேங் திரமிருத்துஜித்து, வியாக்கிரகேது, அரிகாலன் முதலியவர்கள் ஆண்டன றென்று சொல்வர்.

உத்தேசம் நான்காம் நூற்றாண்டில் பல்லவர்களென்னும் ஓர் பாக்கிராமமுடைய வமிசத்தாசர்கள் சோனாடு, மலாடு, கொங்கு, வாணகப்பாடி முதலிய பழைய இராச்சியங்களைக் கைப்பற்றிச் சார்வ பொருளாகவந்திருக்கையாய், 10-ம் நூற்றாண்டுவரை, காஞ்சீபுரம், மாமல்லபுரம் முதலியவிடங்களை இராஜாதானிகளாகக்கொண்டு அரசாண்டுவந்தனர். இந்த 6 நூற்றாண்டுகளும் சோழர்கள் ஒருவாறு சிறப்பாசர்கள் பதவியையடைந்து, பல்லவர்கள்கீழிருந்து அரசாள வேண்டியதாயிற்று.

எட்டாம் நூற்றாண்டின் மத்தியில் பல்லவவம்சத்தானாகிய பரமேசுவரபோத்தரசனிறந்தான். இவன்பின், இவன் தாயத்தானாகிய நந்திவர்மபல்லவமல்லவன் என்பவன், பல்லவராச்சியத்தைக் கட்டிக் கொண்டு ஆளத்தொடங்கினான். இவனைச் சித்திரமாயன் என்னும் பல்லவ இளவரசன் எடுத்தனன். இவனுக்குத் தமிழ்நாட்டாசர்க

* The large Leiden grant.

† சுபியின் சுந்தகியிற் பிறந்தோர் செம்பியர்களென்ப. (ஈரசோழியவுரை)

னெல்லாரும் உதவிபுரிந்தார்கள். நந்திபுரமென்னுமிடத்திருந்த நந்தி ஷர்பல்லவமல்லனை முற்றினார்கள். அப்பொழுது இவனுடைய தண்டத்தலைவனான உதயசந்திரனென்பவன் திராவிடவாசர்களைத் தூத்திப், பல்லவமல்லனை விடுவித்தான்.*

மேற்கூறியவற்றால், கி.பி. 760-ல் தமிழ்நாட்டரசர்கள் பல்லவசார்வபௌமத்தை ஒழிக்க முயன்றார்களென்பது விளங்கும். இதுமுதல், சோழபாண்டியர்கள் தருணம்பார்த்துச் சுவாஸ்தியமடைய எத்தனித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அதற்குச்சாதகமாகத் தம்முட்பெண்களைக் கொடுக்கல்வாங்கல் செய்யத்தலைப்பட்டார்கள். கி. பி. 862-ல் பட்டந்தரித்த வரகுணபாண்டியன் தாய் ஒருசோழன் மகள். இவ்வாறு தம்முள் ஐக்கியமாயிருந்து கி. பி. 9-ம் நூற்றாண்டின் கடைசியில் பட்டங்குடப் பெற்ற நிருபதுங்கவர்மன் என்னும் பல்லவனையும், அவனுக்குத் துணைபுரியவந்த—அவன்கீழ் சிற்றரசனான—பிரதிவிபதி (1) என்பவனையும் பல யுத்தங்களில் ஜயித்தார்கள். ஐ அக்காலத்தரசாண்டவர்கள் விஜயாலபன்மகன் ஆதித்தசோழனுர், பாண்டியன் மாறஞ்சடையனும், வாகுணபாண்டியனுமே. இவர்களில் ஆதித்தன், நெடுபதுங்கனை ஜயித்துச் சோழநாட்டின் ஒரு பகுதியைப் பற்றிக்கொண்டான்.† திருப்புறம்பியத்தில் நடந்த போரில் வாகுணன் பிரதிவிபதியைக்கொன்றான்.‡ இவ்வாறு ஆரம்பித்துப் பல்லவசார்வபௌமத்தைத் தொலைத்தனர், இதுமுதல் சோழர்கள் பாம்பரை கிராமமாக 1-ஆவது நூற்றாண்டுவரை உடந்த லேயிலிருந்து வந்தது.

* Udayendram plates of Nandivarman. S. I. I, Vol. II. P. 363.

† Epigraphist's Annual Report for 1905-6. P. 71.

‡ “சோம குரியாவயதுவயதுலிலகலங்காரான பாண்டியாதி ராஜர் வாகுணதேவர்” என்னும் திருச்சிராப்பள்ளியிலுள்ள சாஸனத்தின் பகுதியால் உணர்க.

§ Udayendram plates of Nandivarman Pallava Malla P. 364. சிம்பவனம், குதவனம், சங்ககிராமம், நெல்லூர், நெல்வேலி, குரவமுந்தூர் முதலியவிடங்களில். இப்பெயர்கள் தமிழ்ப்பெயர்களின் வடமொழிப்பெயர்ப்பு.

¶ Thiruvallangadu Plates of Rajendracholudeva. Ep. An. Rep. for 1905-6. P. 67.

§ Udayendram Plates of Prithivipati II; S. I. I, Vol. II. P. 381.

விஜயாலயன்

ஆதித்தன் I.

பாரந்தகன் I.
(கி. பி. 906-7)

இராஜாதித்தன்
(கி. பி. 947.)

கண்டராதித்தன்.

மதுபாரந்தகன்.

கண்டராதித்தன்.

ஆதித்தன் II.
வல்லவரையர்,
வந்தியதேவர்.

ஞந்தவ்வை II.

அரிஞ்சயன்.

பாரந்தகன் II.

ஞந்தவ்வை I.

கன்னாதேவன்.

ஆதித்தன்
கோதண்டராமன்.

இராஜராஜ
தேவன்
(கி. பி. 985).

இராஜேந்திரசோழ
தேவன்.

இரண்டாம் அதிகாரம்.

சோழவமிசத்தரசர்களுள் இராஜகேசரி, பரகேசரி, என்னும் பெயர்கள் அடுத்தடுத்துத் தரிக்கப்பட்டிருந்தன. அஃதாவது, பார்த்தகன் இராஜராஜன், இராஜேந்திரன் என்ற மூன்று தலைமுறையான எடுத்துக்கொள்வோம். இவர்களிலே பாட்டனாகப் பார்த்தகன் பரகேசரி என்னும் பட்டந்தரித்திருப்பின், இவன்மகன் இராஜராஜன், இராஜகேசரியென்னும்பட்டம் தரிக்கவேண்டும்; பெயரான இராஜேந்திர சோழன், பரகேசரியாவான். இவ்வாறு இவ்விருபெயர்கள் மாறிமாறி வந்ததென்னும் விஷயம் அவசியமாகத் தெரியவேண்டும். ஏனெனில், ஒருபெயரே பலவரசர்கள் தரித்திருப்பின், இவர்களில் முன் பின்னவர்களுயாவர் என்பதும், இடையில்யாரோனும் பட்டம்பெற்றனரோவென்பதும் இராஜகேசரி, பரகேசரியென்னும் பெயர்களால் ஊகித்தறியலாம். எவ்வாறெனில், இராஜேந்திரசோழன் என்னும் பட்டம் தரித்திருந்தவர்களில் முக்கியமானவர்களிருவர். அவர்களில் முதல்வன் பரகேசரி. இவன் பெயராகிய (தொஹித்திரன்.—) இரண்டாம் இராஜேந்திரன் இராஜகேசரியாயிருந்தான். சரியானவழியாய் அடுத்தடுத்துப்பட்டதுக்கு வந்திருப்பின் இரண்டாமவனும் பரகேசரியாகவேண்டும்; ஏனெனில், பாட்டன் பரகேசரி, தகப்பன் இராஜகேசரி, தான் பரகேசரியாக வேண்டுமல்லவா? அவ்வாறன்றி, இவன் இராஜகேசரியாயிருத்தவின், இவன் சரியான முறையில்பட்டத்துக்கு வந்தவனல்லன்: இவனுக்குமுன் ஒரு பரகேசரியாவ தாண்டிருக்கவேண்டும் என்று சங்கடமாம். சரியான வழியில் பட்டம்பெற்றவனல்லன் என்பது, பின்வரும் இவன் சரித்திரத்தால் விளங்கும்.

விஜயாலயன் என்னும் சோழசக்கரவர்த்தி தஞ்சாவூரிபைப்பிடித்துக்கொண்டு அதை இராஜகாணியாக்கிக்கொண்டான்*. இவன் காலமுதல், முதலிராஜராஜன் காலம்வரையிலும் இதவே இராஜகாணியாயிருந்தது. தஞ்சாவூரில் விஜயாலயன் தூர்க்கைக்கு ஓர் கோயில் கட்டுவித்தான்.

இவன் மகன் முதல் ஆதித்தன்; இவன் காலத்துத்தான், நிருபதுங்கபல்லவனுக்கும், சோழபாண்டியர்களுக்கும் அரைசூர், வேட்பில் திருப்புறம்பிய முதலிய இடங்களிற் போர்நடந்ததில் சோழபாண்டியர்கள் சுவாதீனமடைந்தார்கள். இதனை, சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளும்,

“தருமையாற்றருமனூர்தமர்நம்மைக்கட்டியகட்டறுப்பிப்பானை
யருமையாந்தன் னுலகந்தருவானைமண் னுலகங்காவல்புண்ட
உரிமையாற்பல்லவர்கீதத்திறைகொடாமன்னவரைமறுகீகீத செய்யும்
பெருமையார்புலியூர்ச்சிறம்பலத்தெம்பெருமானைப்பெற்றமன்றே.*

என்று நிருவாய்பலந்தருளினார்.

நிருபதுங்குகிய அபராஜிகவன்மனுக்குத் துணையாய்வந்த கங்க வரசுகுகிய பிரதிபதியென்பவன் திருப்புறம்பியத்துப் போரில், வா குணபாண்டியனாற் கொல்லப்பட்டான். ஆதித்தனுக்கு முதற்பராந்த கன்; கன்னரதேவன் என இருபுகல்வரிருந்தனர்.

மூன்றாம் அதிகாரம்.

ஆதித்தன் மகனுகிய பாரந்தகனென்பவன் கி. பி. 907-ல் முடி சூட்டப்பட்டான். இவ்வரசனுக்கு வீரநாராயணனென்றோர் மறுபெய ருண்டு. இவன், “மதுரைகொண்ட கோப்பாகேசரி” யென்றே எப் பெழுதும் குறிக்கப்படுவான். இவன் மதுரையை ஐயித்தபோது அவ்விடத்து அரசாண்டு வந்தவன் இராஜசிம்மபாண்டியன். இவ் வரசனுக்கு, இலங்கைத்தீவை அரசாண்ட ஐந்தாங்காசியபன், தன் சே னைகளைக் கொடுத்து, ஒரு சோழனாகி போர்புரிய உதவிபுரிந்தான். இவ்வாறு எதிர்க்கப்பட்டசோழன் பாரந்தகனே. பிறகு தனக்கு விரோ தமாய், பாண்டியற்கு உதவிபுரிந்த காகியபனது நாட்டையும் ஐயித்துத் தன்னடிப்படுத்தினான். இராமனைப்பால் இலங்கையைப் பிடித்ததற் காக இவன் சங்கிராம ராகவன் என்னும் காரணப்பெயர் பூண்டான். இதேகாரணத்தால், இவன் “மதிரையும் ஈழமும் கொண்ட கோப்பா கேசரி”, என்று அழைக்கப்படுதலுமுண்டு.

* தேவாரம், கோயிற் பதிபிழ்-பா-4.

மதுரையும் ஈழமும் வென்றுகொண்டபிறகு, வைதும்பவரசனாகிய சந்தியன் என்பவனையும், வாணவரசர்களிருவரையும் தோற்கடித்து, வாணர்கள் நாடாகிய வாணகப்பாடியை, அவர்களிடத்துப் பெண்டுகொண்ட கங்கவம்சத்தானாகிய இரண்டாம் பிரதிவிபதிக்குக் கொடுத்துச் சேம்பியன்மாவலிவாணராயன் என்னும் பெயரால் முடிசூட்டுவித்து, தனக்குக்கீழ்ப்படிந்த சிற்றரசனாக்கிக்கொண்டான்.* இப்பிரதிவிபதிக்கு வீரசோழனென்னும் மற்றொருபெயரும் உண்டு. பராந்தகனால் வெல்லப்பட்டவாணர்கள் விஜயாதித்தன(IV)ம், அவன் தந்தை வித்திபாதானுமாக வேண்டும்,† வாணர்கள், வடஆர்க்காடு ஜில்லாவில் சில பாகமும், தென்னார்க்காடு ஜில்லாவில் சில பாகமும் ஆண்டுவந்த பல சாஸனாகிய சிற்றரசர்கள். இவர்களாண்டுவந்த நாட்டுக்கு, வாணகப்பாடி அல்லது வடுகவழிமேற்கு என்று பெயர்.

பராந்தகன் பலராச்சியங்களையும் வென்றுகொண்ட செல்வத்தால் தங்கள் குலதெய்வமாகிய தில்லைச்சிறம்பலவர்கோயிலைப்பொற்றகட்டால் வேய்வித்தான்.

இவ்வரசனப்பட்டத்தரசி கோளாஜன் மகள். இவளன்றி, இவனுக்கு மற்றும் பல மனைவியிருந்தார்கள். இவன் முதல்கனாகிய இராஜாதித்தன் என்பவன் கோக்கிழானடிகள் என்னும் மனைவியினிடம் பிறந்தவன்.‡ இவனுடைய மற்றைய மூன்று புத்திரர்களுக்கும் பெயர்—கண்டராதித்தன், அரிஞ்சயன், ஆதித்தனாகிய கோதண்டராமன் என்பன. கோதண்டராமன் தாய், கொய்மபாடூரைச் சேர்ந்தவளென்று தெரியவருகிறது.

முதற் பராந்தகன் காலத்திலேதான் சோழராச்சியம் மிக்க பிரபலமடையத் தலைப்பட்டது. அதற்கேற்ப இவ்வரசனும் 40—வருஷ காலம் இராச்சியத்தைப் பெருக்கச்செய்திருப்பதிபாண்டு பின்பு காலஞ் சென்றான்.

* Udayendram Plates of Prithivipati II. S. I. I. Vol. II. P. 376.

† குடிமல்லத்துச்சாஸனங்கள் Ep. An. Rep—for 1903-4. No. 223, 224 of 1903.

‡ Ep. Ind; Vol; VII. P. 133.

நான்காம் அடிகாரம்.

பார்த்தகனிற்றத்தம் இராஜாதித்தன் கி. பி. 947—ல் மருடஞ் சூடினான். இவனுடையின் இரண்டாம் வருஷத்தில், துங்கபத்திரைக் கரையி லாசாண்டிவந்த இராஷ்டிரகூடவாசர்க்கோ ஐயிக்கக்கருதிப்படை பெய்த்துச் சென்றான். இவன் காலத்தாசாண்ட இரட்டராஜன் (இராஷ்டிரகூடராஜன்) அகாலவர்ஷன் என்னும் மூன்றாங்கிருஷ்ண தேவன். இப் பெயர், கன்னாதேவனென்று மருவீவழங்குவதும் உண்டு. கன்னாதேவன், சோழ-ராஜாதித்தன் தன்மேல் படையெடுத்து வருவதுதெரிந்து, தானே பெரிய சைன்னியங்களுடன் எதிர்கொண்டு, தக்கோலத்தில் *யுத்தஞ்செய்ய, அநிலமுறியடிக்கப்பட்டான்.† இராஜாதித்தன் வெற்றியடைந்தும், நெய்க்காலம் அசாஸாக் கொடுத்து வைக்கவில்லை. அன்றிரவே, கன்னாதேவன்சகோதரிகணவனும், கங்கவமிசத்தானுமாகிய பூதுகன் அல்லது பூதராஜன் என்பவனால் நயவஞ்சகத்தாற் கொல்லப்பட்டான்.‡

இவ்வரசன்மனைவி, இலாடத்தரையன் பிரதிபதியின் மகளாகிய மஹாதேவடிகள். இவள் தமையன், ராஜாதித்தனிடம் சிற்றாச னாதலால், இவன்பெயரையும் தன்பெயருடன் சேர்த்து, இராஜாதித் தன் புகழ்விப்பவர் கண்டனென்று விளங்கினான்.

இராஜாதித்தன் தன் பிரைஜுகளால் நன்குமதிக்கப்பட்டவனாயிருந்திருக்கவேண்டும். இவனுடன் தக்கோலம்வரையில் யுத்தஞ் செய்யசென்ற ஒவ்வொருவரும், இவனால் திருநாவலூரிற்கட்டப் பட்டுள்ள இராஜாதித்தேசவரமன்னும் கோயிலில், இவன் இறந்தபின், இவன்போற் பல திருவிளக்குகள் வைத்திருக்கிறார்கள்.

இராஜாதித்தனிறத்தலோடும் சோழாச்சியம் இரட்டவரசனான கன்னாதேவன் வசமாய்விட்டது. “கச்சியும் தஞ்சையும் கொண்ட

* இஃது இப்பொழுது தெக்குளம் என்னும் பெயருடைந்தாய் ஆர்க் கோணம் ஐங்குலனுக்கு ஆறுமையல் தூரத்திலிருக்கிறது.

† Ep. Ind. Vol. VII, P. 195 and Atukur Inscription of Krishna III, Ibid vol. VI, p. 51.

‡ Ibid P. 52.

முதற் பார்த்தகன் ஆட்சியி
 லிருந்த சோழராஜ்யத்
 விஸ்தீரணம்.

கன்னரதேவர்க்கு யாண்டு" என்றும்பித்த சாஸனங்கள் சோணாட்டின் வடபாகங்களிற் பற்பல விடங்களிலும் காணப்படுகின்றன. இக் காலத்தே கண்டராதித்தனும் இவன்றம்பி அரிஞ்சயனும், ஸ்ருவாறு, மிகுந்திருந்த சோழநாட்டை ஆண்டுவந்திருக்கவேண்டும். ஆயின் இவர்காலத்துர் சாஸனங்கள் ஸ்ன்றும் காணோம். அரிஞ்சயனுக்கு அரிசுலகேசரியென்னும் மறுபெயருமுண்டு.

கன்னரதேவன் ஆளுகையில், கூடினகதியடைந்திருந்த பல்லவ வம்சம் மறுபடியும் சிறிது தலைககத் தொடங்கியது. நந்திவர்மன் புதல்வனும் நிருபதுங்கன் தம்பியுமாகிய கம்பவர்மமென்பவன், தன முன்றோர் அரசாண்ட நாட்டிற் சிற்சிலபாகங்களைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு, அத்தியல்லன் பிரதிகிபதி.. முதலியவர்கள் துணையால் அரசாளத் தொடங்கினான். இவ்வாறு பதினெட்டு வருஷகாலமாவது நடந்திருக்க வேண்டும்.

ஐந்தாம் அதிகாரம்.

கன்னரதேவன் உத்தேசம் 971-கி. பி. யிலிறந்தான். இவன்பின் பட்டந்தரித்தவர்கள், கொட்டிகதேவனும் இரண்டாம் கக்கராஜனும். இவர்கள், முறையே ஒன்று இரண்டு வருஷங்கள் அரசாண்டார்கள். அதற்குள் மேனாட்டிச்சராளுக்கியர் (சூந்தார்) இரட்டாஜ்யத்தைத் தாக்கி, அதனைத் தம்மாட்சிப்படுத்தினார்கள். அப்பொழுது சோழரும் சுவாஸினமடைந்தனர். கண்டராதித்தனும், அரிஞ்சயனும் அரசாண்ட பிறகு, பின் னவனமகனாகிய இரண்டாம் பாரந்தகன் சோழசக்கரவர்த்தி யானான். இவனுக்குச் சுந்தரசோழன்† என்னும் மறுபெயர் ஒன்றிருந் தது. இவன் அரசாட்சியில், இவன் சேஷர் என்னுமிடத்தில் யுத்தஞ் செய்தானென்று மாததிரம் தெரிகிறது. இதில் இவன் ஒருகால் இறந்துபோயிருக்கவேண்டுமென்றுத் தோற்றுகிறது. வ மெ ன னி ல், இக்காலத்தில் அரசாண்டவந்த வீரபாண்டியவென்பவன், சோழன்றலை கொண்ட வீரபாண்டியனென்று தன் புகழைக்கூறிக்கொள்ளுகிறான். ஆதலால் சேஷர்ப் போர் துவனோடேயே நடந்திருக்கவேண்டும். இவ் வரசனை இவன் பிரானுகள் மனுசின் அவதாமென்று பாவித்து

* Ep. Ind. Vol. VII, P. 193 & 194.

† Tiruvalangadu Plates of Rajendracholadeva, Ante p. 1.

வந்தார்கள். இவன் மனைவி கோளராஜன் மகள். இவன் பெயர் வானவன்மாதேவி. தன்கணவன் பார்த்தகனிற்றத்தும், வானவன் மாதேவி ஸஹகமனஞ் செய்தாள். பார்த்தகனுக்குப் “பொன்மாளிகைத் துஞ்சிய தேவர்” என்றோர் காரணப் பெயருமுண்டு.* இவனுடையதும், இவன் பத்தினியுடையதுமான படிமங்களைச் சமைத்துத் தஞ்சாவூர் இராஜராஜேசுவரத்தில் எழுந்தருளுவித்து, பூசை வைத்தியங்களுக்கு இவர்கள் மகளாகிய குந்தவையால் ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன.

பார்த்தகன்பின், அவன் பெரியப்பன் கண்டராதித்தன் மகனாகிய மதுராந்தகன் அரசுபுரிந்து வந்தான்.† பார்த்தகன் முதல் மகனாகிய இரண்டாம் ஆதித்தன், சிறுபையனாயிருக்கையிலேயே, வீரபாண்டியன் முடித்தலைபைக்கொய்து பந்தாக உருட்டி விளையாடினானும். மதுராந்தகனுக்குக் கண்டராதித்தன் என்றொரு மகனிருந்தான். இவர்தான் திருவிசைப்பாப் பாடினோரிலொருவரான கண்டராதித்தர்.‡

ஆறாம் அதிகாரம்.

மதுராந்தகன் அரசுபுரியும் காலத்திலேயே முதலிராஜராஜன் இளவரசப்பட்டஞ் சூட்டப்பட்டான். இவன் பட்டம் பெறும் விஷயத்தில் சில இடைபூறுகளிருந்தனபோற் றேன்றுகிறது. இவ்வரசன் தன் பிராஜைகளால் தானே அரசனாகவேண்டுமென்ற வறந்திக் கேட்கப்

* செந்தமிழ். தொகுதி-3. பக்கம்-195.

† இவ்வரசன் தாய் செம்பியன்மாதேவியார். இவன் மழுவநாட்டு சிற்றரசன் மகன். இவனோ, சாஸனங்கள் அடிக்கடி “மதுராந்தக தேவரான ஸ்ரீ உத்தம சோழதேவரை திருவயிறுவாய்க்கவுடைய பிராட்டியார் பிராந்தகன் மாதேவிகளான ஸ்ரீ செம்பியன் மாதேவியார்”; “ஸ்ரீ கண்டராதித்ததேவர் கம்பிராட்டியார் பிராந்தகன் மாதேவிகள் பிராட்டியார் செம்பியன் மாதேவியார் மகனான மதுராந்தக தேவரான ஸ்ரீ உத்தம சோழதேவரைத் திருவயிறுவாய்க்க உடைய பிராட்டியார்” என்று வர்ணிக்கின்றன. இச்சாஸனக் கூறுகளால் மதுராந்தகனுக்கு உத்தமசோழன் என்னும் மறுபெயரிருந்ததென்பது விளங்கும். இவன் ஓர் பாகேசரி.

‡ S. I. I. Vol. I.

பட்டும், தன் சிறப்பன் மறார்த்தன் சோழாச்சியத்தில் வைத்திருக்கும் வாஞ்சை தீருமளவும் தான் முடிசூடுவதெயில்லையென்று மறுத்து விட்டான்.* பிறகு இவ்வரசன் கி. பி. 1185-ல் பட்டாபிஷேகஞ் செய்யப் பெற்றான்.†

சிறிதுகாலமாகப் பாதினப்பட்டுக்கிடந்த சோழாச்சியத்தை கஷ்டநாசையினின்றும் வெகு உன்னத ஸ்திதிக்குக்கொணர்ந்து மறுபடியும் ஸ்திரமாக ஸ்தாபித்தவன் இவ்விராஜகேசரி-இராஜராஜனே. பட்டத்துக்குவந்து உத்தேசம் படுத்துவருஷகாலமாய்த் தன்னுட்டைப் பலப்படுத்திக்கொண்டு, தகுந்த சேனைகள் முதலியவற்றையும் சேகரித்துவைத்து, புறநாட்டாசர்களை வெல்லக்கருதி வெளிக்களம்பினான். இவன் ஆட்சியின் 10-முதல் 12-வது வருஷம் வரை, காந்தளூர் எனும் துறைமுகத்தின்கண்ணுள்ள கப்பல்களை அழித்து, கோரைச்சபித்து, அவர்களைத்தன்கீழ்ச் சிறைசார்க்காக்கித் திரும்பினான். இக்காலத்திற்றான், மதுரையாண்டிவந்த அமரபுலங்கனென்னும் பாண்டியனும், இராஜராஜனால் வெல்லப்பட்டு, அவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்தவனாயினன்.

பின்பு, 12முதல் 14வது வருஷம்வரை இவ்வரசன் கைக்கொண்ட நாடுகள் கங்கபாடி, துளம்பபாடி, வேங்கைநாடு, குடகு முதலியன. இவற்றுள் கங்கபாடி யென்பது இப்போதை மைசூர்ஜில்லாவின் கீழ்ப்பாகமுழுவதும், அவ்விடத்தைச்சுற்றிய சில நாடுகளுமுடைத்தாய், காவிரிக்கரையிலுள்ள தழைக்காடு என்னுநகரத்தை ராஜதானியாகக் கொண்டிருந்த நாடு. இக்கங்கபாடியை முற்றிப்பிடித்ததும், இராஜராஜன் தன் பெயரால் தழைக்காட்டுக்கு இராஜராஜபுரமென்று பெயர் கொடுத்தான். அவ்வூர்ச் சாஸனங்களில், அது தழைக்காடாயே இராஜராஜபுரமென்றே குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. கங்கபாடி கொண்ட பிறகு தழைக்காட்டுக் கருகிலுள்ள கலியூரில் ஒரு பெருந்த யுத்தம் நடந்தது. அதில் இராஜராஜனுடைய சேனாதிபதிகளுள் ஒருவனாகிய கொத்தமண்டலமுடையானை அப்பிரமேயனென்பான், போசளராஜன்

* Tiruvalangadu Plates of Rajendracholadeva, Ep. An Rep— for 1905—6, p. 68.

† Ibid.

மத்திரியாகிய நாகண்ணனைத்தோற்கடித்து, போசள வீரர்களாகிய மஞ்ச கன், காலிகன், நாகவர்மன் என்பவர்களைக்கொன்று தானுமிச்சண்டை யிலிறந்தான்.* கலியூர்ப்போர் நடந்தது கி. பி. 1006. இராஜராஜன் சேரர் மீது படையெடுத்துச் சென்றபோது இவ்வப்பிரமேயனும் தளகர்த்தனாகப் போய், உடனிருந்து யுத்தஞ் செய்தவன்.

வேங்கைநாடுன்பது இப்பொழுது கோதாவரி, கிருஷ்ணா லில் லாக்களாயிருக்கும் நாடு. இது கி. பி. 972-முதல் 989-வரை உட் கலகங்களால் அரசர்களில்லாமல் அல்லலுற்றிருந்தது. அச்சமாய்ம் பார்த்து, இராஜராஜன், தன் மகன் இராஜேந்திரன் வசம் ஒரு சேனையை ஒப்புவித்து, அதனைச்செய்துவா ஏவினான். இராஜேந்திரன் அதனை வென்றதோடு, சாளுக்கிய வம்சத்தானான விமலாதித்தனைப் பிடித்துக் கொண்டு தஞ்சாவூருக்குத் திரும்பினான். விமலாதித்தன் தஞ்சாவூரில் 23-வருஷமிருந்தான். இராஜராஜனால் அபிமானிக்கப்பட்டு, அவன் மகன் குந்தவையை மணந்து தன்னாடுமரிக்கப்பெற்றுத் திரும்பிச்சென்று 7-வருஷம் அரசாண்டான்.

வேங்கைநாட்டுக்கு வடக்கேயுள்ளது கலிங்கம்- இதுவும் இராஜ ராஜன் ராச்சியவருஷம் 16-வடிகில், இவன் வசமாயிற்று. துளம்பர் என்பவர்கள் பல்லவ வம்சத்து ஒரு கிளையைச்சேர்ந்தவர்கள். இவர்கள் நாடு கங்கபாடியை அடுத்திருந்தது. இராஜராஜன் ஜயித்தகாலத்து அதனை யாண்டவன் அய்யப்பதுளம்பன்.

குடகுநாட்டின் பேரில் தண்டெடுத்துச் சென்றபோது, பஞ்சவமா ராயன் என்னும் தண்டநாயகன், பனசோகே யென்னுமிடத்தில் நடந்த யுத்தத்தே வெகு தைரியமாய்ச் சண்டைசெய்ததைக்கண்டு சந்தோஷ மடைந்து, இராஜராஜன், அவனை வேங்கை மண்டலம் கங்கமண்டல மிவ்விரண்டுக்கும் தண்டநாயகனாக்கி, கூத்திரியசிகாமணி கொங்குள் வான் என்னும் பட்டமும் கொடுத்தது, மாலவன் என்னும் ஊரையுமளி த்தான். அக்காலத்து மலைநாட்டிலுள்ள கொல்லமும் இராஜராஜனால் கொள்ளப்பட்டது.

* Ep. Carn, Mysore District, Vol. I, Tirumakudlu Taluk, No. 44.

பிறகு, 16-முதல் 20-வருஷத்துக்குள் ஈழமும் (இலங்கைத்தீவு) ஜெயிக்கப்பட்டது. இவ்வரசன் சாஸனங்கள், அவ்விடத்து அநுராதபுரமுதலான விடங்களிற் காணப்படுகின்றன. இவனுக்கு, சோழ பாண்டியகோளராச்சியங்கள் முன்றுக்கும் ஏகசக்காவர்த்தி யென்பது விளங்க, மும்முடிச்சோழனென்னும் பெயருண்டாயிற்று.

இவ்விராச்சியங்களெல்லாம் வென்றுகொண்டபின், மேனாட்டுச் சளுக்கிய அரசனாகிய சத்தியாகிரயன்மீது படையெடுத்துச் சென்று, அவனை முறியடித்து வந்தானென்பது, “ஸத்யாகிரயனை எறித்து எழுந்தருளிவந்து” என்று பலதடவை இவனால் தஞ்சாவூர் பிரஹ்மீசுவரன் கோயிலில் வெட்டப்பட்ட பல சாஸனங்களால் வெளிப்படுகிறது. இவ்விராஜாஜன் காலமுதல் சோழர்களுக்கும் குத்தனர் (மேனாட்டுச்சளுக்கியர்) களுக்கும் ஓயாப்போரே மணியமாயிற்று.

மேற்கூறிய திக்குவிசயங்கள் முற்றமுடிந்தபின், இராஜாஜன் இராச்சியம் ஏறக்குறைய சென்னைராஜகானியில் முக்கால் வரிசை விஸ்தீரணமுடையதாயிருந்தது. இவ்வரசனுக்கு முற்கூறியபடி மும் முடிச்சோழனென்பதுடன் சிவபாதசேகரன், அருண்மொழி, ராஜா சிரயன், ஈழத்திரியசிகாமணியென்னும் பல பெயர்களும் வழங்கின இவன் மனைவியர் தந்திசத்தியிடங்கி, திரைலோக்கியமாதேவி, பஞ்சவன் மாதேவி, அபிமானவல்லி, சோழமாதேவி என்று ஐவரிருந்தார்கள். இவனுக்குப் பாகேசரி இராஜேந்திர சோழனைத் தவிர்த்து வேறு புத்திரர்களிருந்ததாகத் தெரியவில்லை. வேங்கைமண்டலத்தரசன் மனைவி குத்தவையைத்தவிர்த்து, இராஜாஜனுக்கு மாதேவிகளென்னும் மற்ற மொரு குமாரத்தியுமிருந்தாள். இவனைத் திருவலஞ்சுழியின்* சாஸன மொன்றில் “நடுவிற்பெண்” என்று கூறுவதால், மற்றமொரு பெண்ணு மிவனுக்கு இருந்திருக்கவேண்டுமென்று ஊகிக்கலாம்.

இராஜாஜன் தன்னாட்சியின் 29-ஆம் வருஷத்தில் தலைநகரம் புக்கதையும், இவன் தம்பபத்தினியாபெ தந்திசத்தியிடங்கி இரண்டி ஶ்ப்பம் புக்கதையும், திருவிசுவூர்ச் சாஸனம் ஒன்று அடியில் வருமாறு குறிக்கிறது.

“ஸ்ரீகோவிராஜகேஸரிவம்மான ஸ்ரீ ராஜராஜதேவர்க்கு பாண்டு இருபத்தொன்பதாவது இராஜேந்திர சிங்கவளநாட்டு மண்ணிநாட்டு ஸ்ப்ஷுஷ்டெஃயம் வேம்பற்றாராகிய சோழமார்த்தாண்ட வதூவெட்டி மங்கலத்து லீஹாவலெஹெபாம் கையெழுத்து நம்முடைய சக்கிர வர்த்தி உடையார் ஸ்ரீ ராஜராஜதேவர் இவ்வூர் திருவிசைலூர் லீஹாபெவர் ஸ்ரீ கோயிலிலே துலாபாரம் புக்கருளின அன்று நம்பிராட்டியார் தந்திசக்திவிடங்கியார் இரண்டுமஹம் புக்கருளி இத்திருவிசைலூர் லீஹாபெவர்க்கு அக்காரடலை அமுதுக்கு வேண்டும் நிவந்தங்களுக்காக வைச்ச காச சாருயி.”

இவ்வரசன் பட்டமகிஷியில் ஒருவராகிய திரைலோக்கியமா தேவியார் திருவையாற்றில் இப்போது உத்தராகைலாசமென்று பெயர் பெறும் லோகமகாதேவீசுவரம் கட்டுவித்தான். சோழவம்சத்தார்களோ மிகுந்த சிவபக்தர்கள். அவர்களிலும் இவ்வரசனும் இவன்மனைவியரும் மக்களும் பெருத்த சைவாபிமானிகள். இராஜராஜன் தன் காலத் துள்ள கோயில்களிலெல்லாம் மிகச் சிறந்ததாயிருக்கவேண்டுமென்று கருதி, இற்றைக்கும் கண்டோர் வியக்கும்படியான, பிரஹ்மீசுவரமென்னப் பட்ட இராஜராஜேசுவராலயம் கட்டினான். இதனைப்புகழ்ந்து இவ்வரசன் காலத்தாராகிய கருவூர்த்தேவர் தன் திருவிசைப்பாயில் ஒரு பதிகம்பாடி யிருக்கிறார். இக்கோயிலுக்கு இவனும் இவன் உறவினரும் கொடுத்த பொன்னும் மணியும் முத்தும் நில்லங்களும் அளவற்றன. இவன் பெருமையை விளக்க இராஜராஜேசுவர நாடகமொன்று இயற்றி ஆண்டுதோறும் நடிக்கப்பட்டு வந்தது.*

இவ்வரசன் கல்விமான்களிடத்தில் பிக்கபற்றுடையவன். இவன் காலத்திற்றான் நம்பியாண்டார் நம்பிகளும், கண்டராதித்ததேவர் முதலிய திருவிசைப்பாவுடையாரும் பிறருமிருந்தனர். திருமுறை கண்ட சோழனும் இவனே.†

* S. I. I., Vol. II, p. 306.

† “மல்லன்மிகு சேனையுட னிராசராச மன்னவனு மந்நகரில் வந்து சேர்ந்தான்” (திருமுறைகண்டபுராணம், பா. 6) திருவிசைப்பாவுடையாரான கண்டாதித்ததேவரை முதலாம் கண்டராதித்தரோச சோல்வது வழக்கம். (செந்தமிழ்த் தொகுதி 3. பக் 290; S. I. I, Vol I, p. 144). அவர் இராஜ ராஜன் பாட்டனுக்குத் தமையனானதால், இராஜராஜனால் கட்டப்பட்ட இராஜ ராஜேசுவரம் பாடியிருக்க வலது. ஆதலால் திருவிசைப்பாவுடையார், அவர் பெயரானும் மதார்த்தகன் மகனுமாகிய இரண்டாம் கண்டராதித்தரோயாவர். வெரே, தங்காலத்தே திருவல்லம் கோயிலின் அக்கிரமங்களை விசாரித்தவர். S. I. I.)

இவன் சைவமதத்தில் மிகச் சிறுபட்டவனாயினும், பிறசமயங்களிற் கொஞ்சமேனும் வெறுப்புடையவனல்லன் என்பது இவன் காலத்துப் பல பொளத்த விஹாரங்களுக்கும் ஐஜனப் பள்ளிகளுக்கும், விஷ்ணு கிரகங்களுக்கும் இவனால் வைக்கப்பட்ட பல திருதுந்தாயினக்குகளால் வெளிப்படும். நாகபட்டணத்து, கடாரத்தரசனான சூராமணிவன் மனால் கட்டத்தொடங்கி, அவன் மகன் மாறலிஜையாத்துங்கனால் முடிக்கப்பெற்ற பொத்தவிஹாரத்துக்கு இராஜராஜப் பெரும்பள்ளி என்று தன் பெயரிடச் சம்மதித்தான். இதுவுமன்றி இவன் அதற்கு ஆணைமக்கலமென்றோ கிராமமும் அளித்தான்.* இவ்வரசன் சாலனங்கள் சிற்றாமுர்க் காட்டாம்பள்ளியிலும், திருநெல்வந்தன்னை நார்பத் தெண்ணுபிரப் பெரும்பள்ளியிலும் இன்றைக்கும் காணலாம். பொளத் தப்படிமங்கள் இராஜராஜேசுவரத்தில் சிற்சிலகிடங்களில் வெட்டப் பட்டிருக்கின்றன.

இவ்வரசன் காலத்திருந்த மிகப் பெருமையுடைய சேனாதிபதி யான ஸ்ரீகுருபுண்ணன் ராமனான மும்முடிச்சோழப் பிரம்ம மாராயன் என்பவன், இராஜராஜனுக்கு முக்கிய மந்திரியாயிருந்தான்.

இராஜராஜனால் குடிக்குச் செய்யப்பட்ட நன்மைகள் பலவாயினும், முக்கியமானது, தன்னிராச்சியத்திலுள்ள பூமி முழுதுமாகப் பித்து, ஆறிலொரு கடமை வாங்க ஏற்பாடு செய்ததுதான். இவன் காலத்து இராச்சிய பவகரங்கள் எவ்வாறு நடத்தப்பட்டதென்பது “இராஜாங்க ஏற்பாடுகள்” என்னும் கடைசி அதிகாரத்தினடியில் துல்லமாக வரையப்படும்.

அழாம் அதிகாரம்

இராஜராஜனுக்குப்பின் பட்டாபதித்தவன், அவன் மகனாகிய பாரசேகரி இராஜேந்திரசோழனானான். இவன் “பூர்வதேசமும், கங்கையும் கடாரமுங்கொண்ட இராஜேந்திரசோழனாவான்” என்று குறிக்கப்படுவான். இவ்வரசனுக்கு மதுராத்தன, உத்தமசோழன், விக்கிரமசோழன், பண்டிதசோழன், முடிகொண்டசோழன் என்னும் பல நாமதேயங்களுமுள். இவன் கி. பி. 1012-ல் முடிசூட்டப்பட்டான்.

* The large Loideu grant.

அதுமுதல், தன் தகப்பனப்போல, பல இராஜ்யங்களும் ஐயிக்க முயன்று, முதன்முதல், இப்பொழுது மைசூரிலாகவைச்சேர்ந்த இடைதிறை நாட்டையும், வணவாசியையும்; கொள்ளிப்பாக்கையையும் மண்ணைக்கடக்கத்தையும், ஈழமண்டலத்தையும் கைப்பற்றினான். அரசரிமையுண்ட ஐந்தாறு வருடங்களிலெல்லாம் மலைநாட்டைப் பிடித்துக்கொண்டான். பிறகு இரட்டபாடிக்கு அதிபதியாகிய மேனாட்டுச் சாளுக்கியனாகிய இரண்டாம் ஜயசிங்கனை உச்சங்கிதூர்க்கத்தில் தாக்கி; அவனுடாகிய இரட்டபாடிவை வசப்படுத்திக் கொண்டானென்று சோழசரித்திரங் கூறுகின்றது. ஆயின், குந்தளர்க்காசனங்களில் ஜயசிங்கன் சோழவாசனை வென்றதாகக் கூறியிருக்கிறது. ஆதலால், உண்மையில், இராஜேந்திரன் இரட்டராச்சியத்தைத் தாக்கியிருக்கலாமெய்ன்றி முற்றப் பற்றினவன்ல்லன். நாளடைவிலேயே ஒட்டரதேசமும்,* கோசலைநாடும், இலாடதேசமும், வங்காளமும் இராஜேந்திரனால் வெல்லப்பட்டன. இந்நாடுகளின் அரசர்களிற் சிலராகிய இந்திராதன், கோவிந்தசக்திரன், இரணகுான், மகிபாலன் என்பவர்கள் தன் கீழ்ப் படிந்ததாயும், இவர்களுள் மகிபாலன் தலையில் கங்காதீர்த்தம் நிரப்பிய ரூடமொன்றேற்றித் தன் இராஜதானிக்குக் கொண்டுவரும்படி இராஜேந்திரன் செய்தானென்றும் இவன் மெய்க்கீர்த்திகூறுகிறது. அதற்குப் பிறகு “அலைகடல் நடுவிற்பலகலஞ் செலுத்தி” “மாநக்கவாரத்”† தீவுகளைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு பின் கடாரம்‡ நோக்கிச் சென்று அத்தேசத்தின் கடற்றுறையாகிய மாப்பாளத்திலிறங்கி, அதை அரசாண்டு கொண்டிருந்த சங்கிராம விஜயோத்துங்கவர்மனை ஐயித்தான். சங்கிராம விஜயோத்துங்கவர்மன் மாற விஜயோத்துங்கன் மகனும், ரூடாமணிவர்மன் பெயரனுமாகவேண்டும்.

பண்டிதசோழன் என்று இவ்வரசனுக்குப் பெயரிருத்தவின், இவன் மிக்ககல்விமான்போற் றேன்ருகின்றது. இவன்காலத்தும்,

* இவ்வரசன் தந்தங்கை குந்தவ்வையின் கணவனாகிய விமலாதித்தனை ஐயித்து, அவன் நாட்டிலுள்ள மலேந்திர பர்வதத்தில் ஓர் ஜயஸ்தம்பம் நாட்டினான் என்று மலேந்திர பர்வதத்தின் மேலிருக்கும் கோகர்ணகவாமி கோயிலின் தமிழ்ச்சாஸனம் ஒன்று தெரிவிக்கிறது. இச்சாஸனத்தின்கீழ் ஒரு புலியும், இரண்டு கயல்மீன்களும் பொறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

† இக்கோபார்த்திவகன் ‡ பர்மாதேசம்.

இவன் தந்தைகாலத்துப்போல் கௌட முதலிய பல தேசங்களினின்றும் பிரபலபிராமணர்கள் வரவழைத்து ஆதரிக்கப் பட்டார்கள். இவன் மிக்க ஈகையும் பக்தியுமுடையவன். இவன், தன் காரணப்பெயராகிய கங்கைகொண்ட சோழன் என்னும் நாமதேயத்தால், கங்கைகொண்ட சோழபுரமென்று ஒரு நகரங்கட்டி, அதில் கங்கைகொண்ட சோழீசுவர மென்னும் ஓர் சிறந்த ஆலயமுமாக்கினான். இக்கங்கைகொண்ட சோழ புரம் பிற்காலத்துப் பல சோழ அரசர்களால் இராஜதானியாக்கிக் கொள்ளப்பட்டது. இவ்வூருக்கு ஸ்ரீ வைஷ்ணவாசாரியர்களுள் முதல் வராகிய ஸ்ரீமத்-நாதமுனிகள் அடிக்கடி போய்க்கொண்டிருந்து கடைசியில் இவ்வூரிலேயே காலமும்சென்றார் என்று குருபரம்பரைகள் தெரிவிக்கின்றன.* இவ்வரசன் கட்டிய கங்கைகொண்ட சோழீசுவரமே கருவூர்த் தேவரால் தம் திருவிசைப்பாவில் பாடப்பட்டது.†

எட்டாம் அதிகாரம்.

இராஜேந்திரசோழன் காலத்திற்குப்பின், ராஜேசுரி இராஜாதி ராஜன் சிம்மாசனம் ஏறினான். இவனே கவிங்கத்துப் பாணியில் “கம்பிஷிச்சயத்தந்நாநட்டதும்”‡ என்று புகழப்பட்டவன். முற்கூறிய யாடி இராஜேந்திரசோழதேவன் கி. பி. 1012-ல் பட்டந்தரித்து கி. பி. 1032-வரையாண்டான். ஆயின் மிண்டங்கல் என்னுடையதினான் ஒருசாஸனம், இராஜாதிராஜன் கி. பி. 1018-ல் பட்டாபிஷேகஞ் செய்யப்பெற்றானென்றது. ஆகலால், இவன் இராஜேந்திரசோழ தேவனுடைய 1-வது இராச்சியவருஷத்தில், ராஜாங்ககாரியங்களை தீர்வஹித்துவாத் தலைப்பட்டானென்று தோன்றுகின்றது. இவ்வரசன் காலத்துச் சாஸனங்களைல்லாம் இவனுடைய 26-வது இராச்சியவருஷ முதல் 32-வது வரையில் காணப்படுகின்றன. இவனுடைய 26-வது வருஷத்தான் இராஜேந்திரசோழதேவனிறந்தது. ஆதலால் ராஜேந்திர சோழதேவன்பின் இவன் 6-வருஷம் அரசாண்டான். இவ்வரசன், தன்

* பின்பழகிய ஜீயர் குருபரம்பராரிபாவம்.

† “அன்னமாய்” என்றரம்பிக்கும் பதிகம்.

‡ இராச பாரம்பரியம்-பா26.

மெய்க்கீர்த்தியில் தன்னுடைய உறவினராகிய எழுவரை சேர, பாண்டிய, சாளுக்கிய, கங்க, சூழ, பல்லவ, கன்னியாகுபுலம் நாகேசுர அரசராக நியமித்தானென்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறான். சாளுக்கிய ருடைய குந்தளநாடும், கன்னியாகுபுலமும் இவன் ஆட்சியிலிருந்ததாகத் தோற்றவில்லை. இவ்வரசன், மானாபரணன், வீரகேரளன், சுந்தர பாண்டியனென்னும் மூன்று பாண்டியர்களோடு போர்புரிந்து முதல் வஞ்சிய மானாபரணனென்பவன் தலையைக்கொய்து, வீரகேரளனை யானையால் மிதிப்பித்துச் சுந்தரபாண்டியனை முல்லைபூர்ப்புகத் தூரத்தித் திரும்பினான். அப்பொழுதே வேண்டாசனொருவனையும் சயித்தான். அன்றியும் தன் பாட்டனாகிய இராஜாஜீனப்போல இவனும் காந்தளர் ச்சாலையிற் கலமறுத்ததாகவும் விளங்குகிறது.

இவ்வாறு தென்னாட்டில் யுத்தங்கள் முடிந்ததும், குந்தளனைத் தாக்கச்சென்று அவர்கள் அரசனாகிய ஆறுவமல்லனையும் அவன் மக்கள் விக்கியையும் விஜயாதித்தனையும், சங்கமப்பனென்னும்தளத்தனுடன் தோற்கடித்து, கண்டப்பய்யன் கங்கரதான் என்னுமிரு சேனராயகர் களைக்கொன்று, கொள்ளிப்பாக்கை என்னுமிடத்தில் தீயிட்டுத்திரும்பினான். ஆறுவமல்லனென்பவன், சாளுக்கியனாகிய முதல் ஆறுவமல்ல சோமீசுவரன் (கி. பி. 1044-1068); விக்கியென்பவன் பெயர் விக்கிர மாதித்தன் (கி. பி. 1056-1076; 1126.) மற்றவன் பெயர், விஷ்ணு வர்த்தனவிஜயாதித்தன் என்பபும் (கி. பி. 1064-1074).

இச்சண்டைகள் முடிந்தபின் சுழந்தின்மேற சிந்தைசென்றது. உடனே படைபெடுத்துப் போனபோது விக்கிரமபாஹு, விக்கிரம பாண்டியன், வீரசலமேகன, பூநீவல்லமதனராஜனென்பவர்கள் இவனை எதிர்த்தார்கள். சிறிது போர் நடந்ததும் இவர்கள் தோல்வியடைந்தனர். மேற்கூறிய விக்கிரமபாண்டியனென்பவன் சுழந்துக்குக் குடிவந்தவனென்றும், இவ்வாறு வருதற்குமுன் “தண்டமிழ்முது” மாசாண்டவன என்றும் தெரிசிறுது. “விக்கிரமபாண்டியன் பருமணி மகுடமும் காண்டகுதன்னதாகிய கன்னகுச்சியும்” இழந்து, சுழந்த் சென்று அவ்விடத்துச் சோழர்களால் பாதிக்கப்பட்டு முடிபிழந்தான்.

வீரசலாமேகன் மாத்திரம் வெகுஷ்டங்கட்குட்படுத்தப்பட்டான். இராஜாதிராஜன், அவன் தமக்கையையும் பெண்டாட்டியையும் பிடித்துக் கொண்டு அவன் தாயையும் மூக்கரிந்து கடைசியாக வீரசலாமேகனையும் கொன்று விட்டான்.

இவ்விஷயங்கொல்லாம் இவ்விராஜாதிராஜன் மெய்க்கிர்த்தியில் மாத்திரமன்றி, இலங்கைச்சரித்திரமாகிய மகாவமிசத்திலும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

இன்னமொருக்கால் குந்தளரோடு போர்புரியச்சென்று, இந்த முறை அவர்கள் இராஜதானியாகிய கம்பிளியைப் பிடித்துக்கொண்டு அதிலுள்ள சளுக்கியவர்களுடைய ஆரண்மனையை இடித்தெறிந்தான். இச்சண்டைகளிலெல்லாம் இவன் தன் தம்பியாகிய இராஜேந்திரதேவனென்பவனால் மிக்க உதவிபெற்று வந்தான். கடைசியாக இவ்விருவரும் சளுக்கியருடன் சொப்பத்தில் போர் புரியும்போது, அச்சண்டையில் இராஜாதிராஜன் உயிரிழந்தான். இவ்வரசனுக்கு ஜயங்கொண்ட சோழனென்னும் பெயருமுண்டு.

ஒன்பதாம் அதிகாரம்.

கி. பி. 1052-ல் இராஜாதிராஜனுக்குப் பிறகு, இராஜேந்திரதேவன் இராஜ்யம்பெற்றான். இவனுக்கு விஜயராஜேந்திரதேவனென்னும் பெயருண்டு என்பது, “உன்பு கல்லியாணபுரமும், கொல்லாபுரமும் கொண்டநூரி ஆனைமேற்றஞ்சியருளின பெருமான் விஜயராஜேந்திரதேவன்”* என்று ஒரு சாஸனத்துக் கூறியிருப்பதால் விளங்கும். இவன், தன்றமையனைப்போலவே, தானும் பலநாடுகளைத் தன்னுற்றார்க்கு வழங்கினதாகக் கூறுகிறான்.

வழக்கம்போல, இவ்வரசனும் பட்டம்பெற்ற நாள்முதல் சாளுக்கியருடன் யுத்தஞ்செய்த தலைப்பட்டான். இவன் கொப்பத்துச் செய்த சண்டையில் இராஜாதிராஜன் மடிந்தானென்று முன்னரே சொன்னோம். இப்போரினிறதியில், இவன் கொல்லாபுரத்தைக்கைப்பற்றிக்கொண்டு அவ்விடத்த ஓர் ஜயஸ்தம்பம் கட்டான். விஜய

* Ep. An. Rep. for 1898-9, No. 5 of 1899.

ராஜேந்திரதேவன் குந்தலத்துக்குப் படையெடுத்துச் சென்று, ஆஹவமல்லினை மறுபடியும் கொப்பத்து எதிர்கொண்டு பொருததில், முதன்முதற் சிறிது அபஜயங்கிடைத்தது. தானும் தன் யானையும் காயப்பட்டதோடு தனயானைச் சேவகரெல்லாரும் இறந்தார்கள். இதற்குள் ஒரு புதிய சோழசன்னியம் உதவிக்குவந்து சேர்ந்தது. சாளுக்கியர் தோல்வியடைந்து, ஆஹவமல்லன் ஓடநேர்ந்தது. சாளுக்கிய தண்டநாயகர்களிற் பலரும் மடிந்தார்கள். அவர்களிற் சிலர், ஜயசிங்கன், புலகேசி, தசபன்மன், அசோகையன், ஆஸியன், பொட்டையன், நன்னிறுளம்பன் என்பவர்கள். ஒடித் தப்பினவர், வன்னி தேவன், துத்தன், குண்டமையன் என்பவர்கள்.

இவ்வுத்தத்தில் விஜயராஜேந்திரன் சாளுக்கியருடைய சத்துரு பயங்கரன், கரபத்திரன், மூலபத்திரனென்னும் மூன்று பட்டத்து யானைகளையும், மற்றும் பலயானைகளையும், அவர்களுடைய வராகக் கொடியையும், சத்தியவ்வை, சாங்கப்பை என்னும் இராஜபத்திரிகளையும் பிடித்துக்கொண்டான்.

இவ்வரசன் காலத்து, ஈழமண்டலம் மறுபடியும் ஐயிக்கவேண்டியதாயிற்று. இவனும் மற்றொரு மானாபரணையும், வீரசலாமேகனையும் தலைகொண்டதாகச் சொல்லிக்கொள்ளுகிறான். இவர்கள் முன்னமே கூறிய இருவரல்லர். ஏனெனில், இம்மானாபரணன் பாண்டியன் என்றும், வீரசலாமேகன் காரிங்கனென்றுங் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆயின் இவர்கள் இன்னொன்று விளக்கவில்லை. இப்பெயர்களையுடையவர் இருவரிருந்தார்களென்று மகாவமிசத்தால் தெரிய வருகிறது. ஈழம் இவன் கைக்கிழடங்கியிருந்ததென்பதற்கு ஐயமேயில்லை. இவ்வரசன் காலத்துச் சாஸனங்கள் சில அவ்விடத்தில் இருக்கின்றன.

இவன் மகளாகிய மதுராந்தகி என்பவள், முதலாவது குலோத்துங்கனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டாள். இவ்வரசன் யுத்தங்களிலேயே உயிரிழந்திருக்கவேண்டும். ஏனெனில், இவனுக்கு யானைமேற்றுஞ்சிய தேவர் என்றொரு பெயரிருக்கிறது.

இவ்வரசன் அரசாட்சியில் கி. பி. 1055-ல் ஓர் ஆராமம்வந்தது என்பது அடியில் வருவனவற்றால் விளங்கும். “மூன்பு கலிபாண

புரமும் கொல்லாபுரமும் கொண்டருளி யாணமேற்றுஞ்சியருளினபெரு
மான் விஜயராஜேந்திரதேவர்க்கு யாண்டுமுன்றாவது, காலதோஷ
முண்டாய், ஊர் பயிரேற்றுக்கைக்குப் போனகப்பழநெல் விச்சும் நெல்லுங்
கொள்கைக்கும், குலைகள் அட்டுக்கைக்கும், குரம்புகள்கொள்ளுகைக்கும்
இத்தேவர் (ஆபத்சகாயேசுரர்) ஸ்ரீபண்டாரத்த நாகங்கள் வளங்கினை
கொள்கையொன்றினற் பொன்." * என்று தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில்
ஆலங்குடிச் சாஸனமொன்று கூறுகின்றது. சோழசக்கரவர்த்திகள்
அடிக்கடி செய்துவந்த யுத்தங்களால் பொக்கிஷங்கள் வறண்டு, வரி
களும் உயர்ந்து, குடிகள் கஷ்டமத்துக்குட்பட்டவேண்டி நேர்த்ததாகத்
தோன்றுகிறது.

இராஜேந்திரதேவனுடன் இராஜேசுரி இராஜமேஹந்திரன் என்
னும் சோழசக்கரவர்த்தி, சிலகாலம் அரசாண்டான். கலிங்கத்துப்
பாணியில்,

“பனுவலுக்கு முதலாய வேத நான்கிற்
பண்டுடைத்த நெறிபுதுக்கிப் பழையர் தங்கள்
மனுவினுக்கு மும்மடிநான் மடியாஞ் சோழன்
மதிக்குடைக்கி முறந்தளிப்ப வளர்ந்த வாறும்”†

என்றும், விக்ரமசோழனுலாவில்,

“பாடரவத் தென்னங்க மேயாற் துப் பன்மணிபா
லாடாவப் பரய லமைத்தோனும்.”

என்றும் புகழப்பட்ட அரசனிவனே இவ்வாசன் ஸ்ரீரங்கத்துக்
கோயிலில் ஓர் பிராகாரத்தைக் கட்டிவைத்தானென்றும், அத்தனால்
அப்பிராகாரம் இராஜமேஹந்திரன் திருவிதிபென்னும் பெயர்பெற்றது
என்றும் “கோயிலொழுது” எனவும் வைஷ்ணவகிரந்தத்திலும், குரு
பாம்பரையிலும் எழுதியிருக்கிறது. இவ்வரசனைக்குறித்து விசேஷ
மாக ஒன்றுந்தெரியவில்லை.

* See Ante. p. 21.

† இராசபாரம்பரியம், பா. 28,

பத்தாம் அதிகாரம்.

வீரசோழியமென்னும் தமிழிலக்கியத்தில் “எல்லாவுலகு மேவிய வெண்குடைச் செம்பியன் வீரராஜேந்திரன்” *என்று குறிக்கப்பட்டிருக்கிற வீரராஜேந்திரனென்பவன் இராஜமஹேந்திரனுக்குப்பின் சோழ ராஜ்யாதிபதியானான். இவன் காலத்துக்குமுன் ஆரம்பித்த சாளுக்கிய புத்தம் இன்னமும் முடிவுபெறவில்லை. இவன் ஆஹவமல்லன் மகன் விக்கிரமாதித்தனைக் கங்கபாடியினின்றும் துங்கபத்திரைக்கப்பால் தூத்திவிட்டு, இரண்டாமுறை சாளுக்கிய மஹாதண்டநாயகனாகிய, வனவாசியரசன் சாமுண்டரீயனைக் கொன்று, இவன்மகன் இருகையன் மனைவி நாகலையென்பாளை மூக்கறுத்துத் திரும்பினான். பிறகு துங்கையும் பத்திரையும் கடும் கூடலசங்கமத்து இன்னமொருகால் போர்நடக்க, அதில் சாளுக்கிய தண்டநாயகர்கூறிக் கேசவய்யனையும், மாறய்யனையும் வீரராஜேந்திரன் கொன்று, ஆஹவமல்லன் பாசறையை முற்றிப் பிடித்துக்கொண்டான். அப்பொழுது அவன் பட்டத்து யானையாகிய புஷ்பகப்ரியையும், அவன் மனைவியரும், வராகக்கொடியும் இவன் கைரிலகப்பட்டுக்கொண்டன.

இவ்வீரராஜேந்திரனால் பொத்தப்படுகாட்டு அரசன் ஒருவனும், கோளராஜன் ஒருவனும் ஜயிக்கப்பட்டார்கள். நாராஜேத்த ஜன நாதன் என்பவனும் அவன் தம்பியும் இவனால் தோற்கப்பட்டார்கள். பாண்டியமரபு மறுபடியும் இவனால் கைக்கொள்ளப்பட்டது.

தென்தேயத்துச் சண்டைகளெல்லாம் ஒருவாறு முடிந்து வரு வாகரில் அபஜயமடைந்த ஆஹவமல்லன் தன்கையால் வீரராஜேந்திர னுக்கு ஒரு கடிதமெழுதினிறித்துச் சண்டைக்குக் கூடலில்வந்து சேரும்படி அழைத்தான். இக்கடிதத்தின் வேண்டுகோட்டி, வீர ராஜேந்திரன் மறுபடியும் கூடலுக்குத் தண்டெடுத்துச் சென்று, ஆஹவ மல்லனுக்காக ஒருமாதகாலம் காத்திருந்து, அவன் வராதிருக்கக்கண்டு நாட்டை ஆங்காங்குக்கொளுத்திவிட்டு, அவன் இராஜதானிகூறிலென்

ருகிய கம்பிலியைத் தீக்கிரையாக்கி, அங்கபத்திரைக் கரையில் காடிக்கல் லெனுமிடத்தே ஒரு ஐயஸ்தம்பத்தையும் நாட்டிவைத்தான். இவ்வளவு தூரம் நடந்தபின், ஆஹவமல்லன் மகன் விக்கிரமாதிர்த்தன் வந்து வீராரஜேந்திரானிடம் சாணமடைய, இரட்டபாடியை அவனுக்குக் கொடுத்து, குந்தளராஜ்யத்துக்கு இளவரசுப்பட்டமும் கட்டி, தன் மகனையும் அவனுக்கு மணம்புரிவித்து வேங்கைநாடு நோக்கிச் சென்றான். அம்மண்டலத்தைத் தன்னுட்படுத்தக் கருதி, கிருஷ்ண நதிக்கவாசிலுள்ள வில்லவாடையில் சத்துருக்களை எதிர்த்து ஐயிர்த்துக் கலிங்கமும் சக்கரக்கோட்டமும் பற்றினான். இவ்வாறு ஐயிர்த்த நாடுகளை, முதற்குலோத்துங்கன் சிற்றப்பனாகிய விஜயாதித்தனை ஆளும்படி சியமித்துத் திரும்பினான்.

பதினொராம் அதிகாரம்.

வீராரஜேந்திரனுக்குப்பின், அவன் மகனான அதிராஜேந்திரன் சோழசிம்மாசனம் ஏறினான். முன்னமே நாம் சொன்னபடி வேங்கைநாடு வீராரஜேந்திரனால் விஜயாதித்தனுக்குக் கொடுக்கப்படவே, அந்நாட்டு இளவரசனாகிய குலோத்துங்கன் நாடிழந்து துன்புற்றிருந்தான். அப்படியிருக்குநாளில் அதிராஜேந்திரன் என்னும் வன்மையற்ற சோழசக்கரவர்த்தி பட்டந்தரிக்கவே, அவனைப்பட்டத்தினின்றும் நீக்கித் தான் அரசனாகவேண்டும் என்னும் எண்ணம் குலோத்துங்கனுக்கு ஜனித்தது. அஃது உத்தேசமாய், மேனாட்டுச் சாளுக்கியனாகிய விக்கிரமாதிர்த்தன் தம்பியான இரண்டாம் சோழசுவாளுடன் சிறுகித்தி, இருவருமாகச்சேர்ந்து, சோழராஜ்யத்தின்பேரில் படையெடுத்துச்சென்று, அதிராஜேந்திரனைக்கொன்று, பாசேசரி இராஜேந்திர சோழதேவனுக்கு தொகித்திரபாத்தியவ்கொண்டாடிக்கொண்டு, சோழராஜ்யத்துக்கு அதிபதிபானான். தெற்கே சோழநாட்டில் நிகழ்ந்த விஷயங்களை யெல்லாம் கேள்வியுற்று, தன் மைத்துனனைக்கொன்ற குலோத்துங்கனைத் தண்டித்துவரவேண்டுமென்று, பெருத்தசேனை யொன்றுக்கொண்டு, சாளுக்கியவிக்கிரமாதிர்த்தன் வந்து, குலோத்துங்கனால் தோற்கப்பட்டுத் திரும்பினான். குலோத்துங்கன் தந்தையழியில்

சாளுக்கியன்; தாய்முறையில் சோழன். இவன் தந்தையாகிய சாளுக்கிய ராஜாஜன் (1) சோழசகாவர்த்தியாகிய இராஜாஜனு (1) க்குத் தென்கித்திரனும், இராஜேந்திர சோழதேவனுடைய மாப்பிள்ளையுமாக வேண்டும். குலோத்துங்கன் தாயாகிய அம்மங்காதேவி தனக்குப் பிள்ளை பிறந்ததும் அதற்கு இராஜேந்திரசோழனென்று தன தகப்பன் பெயரிட்டான். இப்பெயரை இவனுடைய இராச்சிய வருஷம் 4-வரை வழங்கிவந்தது. பிறகுதான் இவன் குலோத்துங்கனென்னும் நாமதேயத்தைப்பூண்டான். மேற்கூறிய இராஜேந்திரன், குலோத்துங்கன் என்று திருபெயர்களைத் தயிர்த்த இவனுக்கு அநபாயன், அபயன், கரிகாலன், ஜயதான் * என்னும் பலபெயர்களும் உள்ளன. திருவாரூர்ச்சாஸனம் ழனில் இவன் அநபாயன் என்று அழைக்கப் படுகிறது. இவனைக்குறித்துப் பெரிய புராணத்தில்,

“சேயவன்றிருபெரம்பலஞ்செய்ய
தூயபெரன்னண்சோழன்முழிபார்
ஆயசீர் அநபாயனரசவை”†

என்றும், “கொற்றவனநாயன்” “ரன்னுசீரநபாயன் வழிமுதல்”‡

“சென்னியபயன்குலோத்துங்கசோழன்றில்லைத்திருவெல்லை
பொன்னின்மயமாகியவனவர்போரேறென்றும்புலிகாக்கும்
மன்னர்பெருமானநபாயன்வருந்தொன்மரபின்முடிசூட்டுந்
தன்மைநலவுபதியைந்திடுஞ்ஞாயவியங்குத்தகைத்தவ்வுர்”§

எனவும் தண்டியலங்காரத்து,

* தில்லைநடராஜர் கோவில் உள்பிரகாரத்து வடசுவரில் கண்ட சாஸனம்:-
“நானிலத்தை முழுதாண்ட ஆயதரர்க்கு நாற்பது நாலாண்டில்
மீனனிகழ் நாயற்று வெள்ளிபெற்ற உரோசணிகாஸிபம்போதால்
தேனிலவுபொழிற்றில்லைநாயகாதங்கோயிலெலாம்செம்பொன்மேய்த்
கோணவருந்தொழுதேத்தமாஜாராஜன்குத்தவழுவிற்தையானே.” தா

† பெரியபுராணம். பாயிரம். பா. 8.

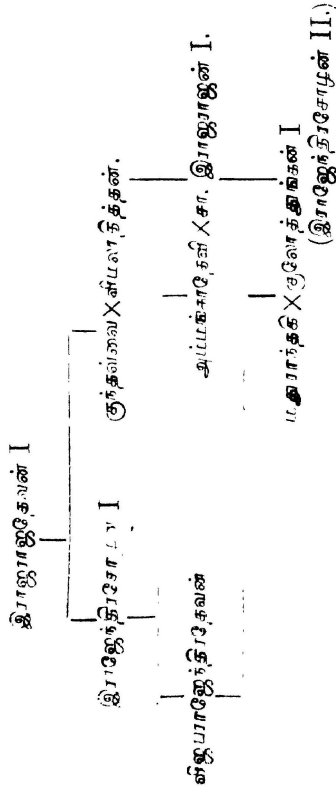
‡ ஷே. திருவாரூர்ச்சிறப்பு. பா. 13.

§ ஷே. சண்டேசநாயனார் பா. 8.

சோழ—சாளுக்கியர் உறவுமுறை.

சோழர்கள்

சாளுக்கியர்கள்

“பூதலத்து னெல்லாப் பொருளும் வறியராய்க்
நாதலித்தோர் தாமே சுவர்தலா—னீதி
யறிந்துயர்ந்த நீர்த்தி யனபாயா யார்ச்சுங்
கொடுத்தியெனக் கொள்கின் நிலம்”

“இகன்மதமால் யானை யனபாய னெங்கோன்
முகமதியின் மூரி நிலவா—லகமலர்வ
செங்கயற்க ணல்லார் திருமருவு வாள்வதன
பங்கயங்கள் சாலப் பல”

“மூவாத் தமிழ்பயந்த முன்னான் முனிவாழி
யாவாழி வாழி யருமறையோர்—காவிரிநாட்
டண்ண லனபாயன் வாழி யவன்ருடைக்கீழ்
மண்ணுலகில் வாழி மழை.”

எனவும் பனவாறு புதர்ந்திருக்கின்றது.

கலிங்கத்துப் பாணியிற் கடைசிவரை இவன் அபயனென்றே குறிக்கப்படுகிறான். இந்நூலில் ஓர் இடத்தே இவன் கரிகாலன் என்று பெயர் கூறப்படுகிறான். சிற்சிலவிடங்களில் அந்நூல் இவனை ஐயநானென்றும் குறிக்கின்றது.

இவன் மாமன்மகனாகிய மதராந்தகியைத் தவிர்த்து இவனுக்கு ஏழிசைவல்லரி, தியாகவல்லரி என்னும் இருமனைளியருமிருந்தார்கள். மதராந்தகிக்கு நினசிந்தாமணி யென்று மற்றோர் பெயரும் உண்டு. இவளிருந்தவரை இவள் பட்டமகிஷியாயிருந்தாள். இவட்குப்பின் தியாகவல்லரி பிரதானபத்தினியாயினள். ஏழிசைவல்லரி கடைசி வரையில் இரண்டாம் பெண்டாட்டியாகவே இருந்தனள். இவன் மனைவியிடம் வெகு மரியாதை வைத்திருந்தானென்று ‘சென்னி யானையுடனானையைநடத்து முரிமைத்தியாகவல்லரிதிறைசெல் வியுடன் மல்கிவராவே’ என்று கலிங்கத்துப்பாணி தெரிவிக்கிறது.

குலாத்தங்கனுக்கு மக்கள் எழுவரிருந்தார்கள். அவருள் விக்ரமசோழன் இவன்பின் பட்டம் பெற்றான். குலாத்தங்கனுக்கு அம்மங்கையென்று ஒரு பெண்ணும், குந்தவ்வை (III) என்னும் சோதரி ஒருத்தியு மிருந்தார்கள்.

கலிங்கத்துப்பராணியில் இராஜேந்திரசோழன் குலோத்துங்கனைச் சவிகாரஞ்செய்துகொண்டானென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது;* இந்த மாதிரியாக ஏதோவொருகாரணம் கற்பித்துக்கொண்டு சோழாரச்சியத் துக்கு மன்னனான என்பது நன்றாய் விளங்குகிறது.

சோழ ஆதிபத்யத்தை ஸ்திரப்படுத்தியதும் முதன்முதல் தன பிரதாரச்சிதமாகிய வேங்கநாடு கைப்பற்ற எத்தனித்துப் படையெடுத்துச் சென்று, அதைத் தன் சிற்றப்பன், விஜயாதித்தனினின்றும் பிடுங்கிக்கொண்டு தன் இரண்டாமகனாகிய இராஜராஜனைப் பிரதிநிதியாக வைத்துத்திரும்பினான். இரண்டு வருஷங்களுக்குப் பின் இவன் பிரதிநிதியாயிருக்கச் சமர்த்தில் நென்றே மற்றெக்காரணத்தாலோ அவ்வுத்தியோகத்தினின்றும் நீக்கப்பட்டான். இவன்பின் இவன் தம்பியாகிய விசோழன் வேங்கநாட்டுக்கனுப்பப்பட்டான். இவன் கி. பி. 1078-வரையில் அதை ஆசாண்டான்.

சோழநாடும் வேங்கநாடும் தனதாகத் தகுந்த பலமும் அடையவே, வேற்றுநாடுகளையும் கைப்பற்றவேண்டுமென்னும் ஆசை குலோத்துங்கனுக்குண்டாயிற்று. இவன் இளம்பிராயத்திலேயே சக்கரக்கோட்டத்தில் தாராநேசத்தரசனை வென்றும், வைராகரத்தில் யானைகளைப் பிடித்தும் மேன்மையடைந்தவனென்றுத் தெரிகிறது.†

தான் சோழமண்டலமடைவதில் அதிருப்தியடைந்து தன்னைத் தாக்கவந்த சூத்தரவாசனாகிய விக்ரமாதித்தன்மேல் முதன் முதல் படையெடுத்துச் சென்று, விக்ரமாதித்தனுக்குப் பிரதிநிதியாக வனவாசியை யாண்கொண்டிருந்த அவன் தம்பி ஜயசிங்கனிடமிருந்து வனவாசிப்பற்றைப் பிடித்துக்கொண்டான் மறுபடியும்

* “கங்கைகொண்டசோழன்றேவி, குலமகடன்துலமகனைக்கோகந்த மலர்க்கையாலெடுத்துக் கொண்டீ”. அவதாரம் பா. 5.

“அவனிபர்க்குபுத்திராஹுடையாளமவயவத்தினடையநோக்கி யிலவனெமக்குமகனாகியிரவிகுலம்பாரிக்கத்தருவனென்றே” ஷா. 6

† இவன் கீழ்நாட்டுச் சாளுக்கியவம்சத்தில் இரண்டாம் இராஜராஜன்.

‡ “புரமெரிமடுத்தபொழுததுவிதுவெனத்திசிரிபுகையெரிசுவிப்பவயிரா காமெரிமடுத்தாச்சுரமெதிர்சுவிப்பதொருகடவரைதனைக்கடவியே.” அவதா, பா. 21

“மனுக்கோட்டமழித்தபிரான்வனவாசிபிரான்றிருப்பருவத் தனுக்கோட்டமன்கோட்டம்பட்டதுசக்கரக்கோட்டம்.” ஷா. பா. 28.

இரண்டாமுறை விக்கிரமாதித்தன்மீது படையெடுத்துச்செல்ல, அவனும் குலோத்துங்கனை எதிர்கொண்டு (கோலார் லில்லாசினுள்ள) நங்கிலி என்னுமிடத்துச் சந்தித்து, தோல்வியடைந்து புறங்காட்டியோட த்தலைப்பட்டான். அப்பொழுது குலோத்துங்கன் அவனை மணலூர் வழியாய்த் துங்கபத்திரைக்கப்பால் தூரத்தியடித்து, அவன் சமுத்திரத்தில் புக்கு ஒளிக்கும்படி செய்தான். இச்சண்டையில குரத்தளர் இராஜதானியாகிய கலியாணபுரம் குலோத்துங்கன் வசமாயிற்று. இதைத்திரும்பவுங்கைப்பற்றச் சாளுக்கியர் வெகு பிரயசைப்பட வேண்டியிருந்தது என்று பில்ஹணுகள் விக்கிரமாங்கதேவசரித்திரத்தில் கூறியிருக்கிறார். இவ்வுத்தத்தின் நிகழ்ச்சியொன்றில்தான் குலோத்துங்கன், கலிவகத்துப்பரணியிற் கூறியவாறு, நங்கிலில் ஆயிரயானைகளைப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கவேண்டும்.

வடநாடுகள் தன்வசப்பட்டதும் தென்னாடுகளை வெல்ல முயன்றான். பாண்டியர்கள் முதலில் தாக்கப்பட்டார்கள். அப்பொழுது ஒரு பாண்டியன் சண்டையிலிறந்தான். இச்சண்டையில் மன்னர் குடாக்கடலைச்சார்ந்தநாடும், பொதியமலைபைச்சார்ந்த கூற்றமும், கன்னியாகுமரியும், கோட்டாறும் இவனாதாரின. பாண்டியர்கள், பிற்காலத்தே தமதென்னாதிருக்கவேண்டி எல்லைகளை நன்குவகுத்து, அவ்வவ்விடங்களிற் சேனைகளை நிறுத்திக் தன்னால் ஐயிக்கப்பட்ட நாட்டைப் பத்திரப்பித்திக்கொண்டான். இதன்பின் இப்பொழுது மலையாளமென்றுபெயர்பெற்றுக் குடமலைநாட்டைக்கைக்கொண்டான். இந்நாட்டைத் தாக்கியகாலத்து, எதிர்த்து நின்ற மலையாளிகள், வெகு தைரியத்துடன் போர்பொருது, எல்லாரும் மாண்டார்கள். குலோத்துங்கன் விழிஞத்திலும் சாலையிலும் தன் சைன்னியங்களை நிறுத்தி, காந்தளூர்ச்சாலையில் சேரர்கள் கலங்களை இரண்டு கடவை யறுத்துத் திரும்பினான்.

புத்தக்கொல்லாம் ஒருவாறு ஒய்ந்த சிறிதுகாலம் சௌக்கியமாய் இராச்சியபாரம் தாங்கி வருகையில், கலிங்கத்தரசனாகிய சோடகங்கன், கப்பங்கட்டவில்லை. பல வருடங்களாய்த் தாராமல் மறுத்து

வருகிறான் என்று கேள்வியுற்று, தன் சேனாபதிகளை கருணாகரத் தொண்டைமாணியும் தன்மகன் விக்கிரமசோழனையும் அனுப்பிக் கலிங்கத்தையும் வென்று தன்னாட்டுடன் சேர்த்துக்கொண்டான். இந்நாடு இவன் கைவசப்பட்டதென்பதில் ஐயமேயில்லை. இவன் காலத்துத்தமிழ்ச் சாஸனம் ஒன்று சிம்மாசலத்தில் இருக்கிறது. கலிங்கம் ஐயித்த விஷயத்தைப் புகழ்ந்துதான் கலிங்கத்துப்பராணி பாடப்பட்டது.

பலவகையானும் பெருமையுற்று வாழ்ந்துவருநாளில், இவ்வாசன் தன் 14-வது ஆண்டில், 'திரிபுவனச் சகாவர்த்திகள்' என்னும் பட்டப் பெயர் தரித்தான். இது முதல் இராச்சியத்துக்கு வேண்டும் நன்மைகளைத் தேடமுயன்றான். அதற்கு அஞ்ஞாரப்பணம் போல முதன் முதல் "சங்கங்களைத்தவிர" த்தான். இதனாலே ஜனங்கள் இவனை மிகவும் வாழ்த்தி "சங்கநகனிர்த்தசோழ" என்று அழைக்க ஆரம்பித்தார்கள். பின்பு இராச்சியமுழுதும் புதிதாக அளப்பித்து, ஆறிலொரு கடமையாக வரியேற்படுத்தினான். குடிசுக்கு 12-முதொழிலுக்குப் படியோ கப்பரிம்படி பல ஏரிகளையும் கட்டி, காடிகளை வெட்டிப் பட்டணங்களை யுண்டாக்கிக் கொடுத்தான். ஊர்கட்கழகாக, பல விஷ்ணுலாலயங்களும் சிவாலயங்களும் கட்டுவித்து, தன் தாய்வழியார் வழக்கத்தின்படியே, தானும் சிதம்பரத்தில், போம்பலத்தைப் பொன்வேய்ந்தான். இத்தொழிலால் இவன் "போம்பலம் பொன்வேய்ந்த சோழன்" என்னும் பெயர் பெற்றான்.

*.....இறைக னொழியநின்றவரு

முனர்கொலென்றருளுபொழுதிலே-க. ப. காளிக்குட்குளிகூறியது, பா. 26

கடவதந்திறைகொடையவந்தரசர்

சுழல்வணங்கினர்களிவருடன்

வடகலிங்கர்பதியவனிரண்டிலிசை

வருகிலன்றிறைகொடெனலுமே, செ. பா. 27,

எளியனென்றினும்வலியருள் றாணம்

இடியகம்படைஞர்கடிதுசென்

தனியலம்புமதமலைக்கொண்டணமின்

அவனையுங்கொணர்மினெனலுமே-செ. பா. 29,

குலோத்துங்கன் சிறந்த அரசனாயிருந்ததுமன்றிச் சிறந்த கல்வி
மான். கற்றோர்க்கு உதரான். இவன் காலத்திற்குள், இவனுடைய
வேண்டுகோளின்மேல், சேக்கிழார் பெரியபுராணம் பாடினார். இவன்
காலத்திலேதான், விசிஷ்டாத்துவைதமத ஸ்தாபகராவ ஸ்ரீராமாநுஜா
சாரிய ரிருந்தார். ஆயின், இவ்வரசன், அவ்வாசாரியரிடத்து, ஒருசிறு
தவறுதலால், அபசாரப்பட நேர்ந்தது. இவன் தனக்குத் தீங்கு
செய்வானென்னும் பயத்தால் ஸ்ரீராமாநுஜாசாரியர், போசனராச்சியத்
தில், தொண்டனூரிலே ஓடி ஒளிக்கவேண்டியதாயிற்று.

இவ்வாசாரியர்விஷயத்தில்மாத்திரம் இவன் கொடியவனாயிருந்
தானேயன்றி, மற்ற மதஸ்தர்களை இவன் ஒருவிதத்தும் உபத்திரவஞ்
செய்தவனல்லன். குலோத்துங்கன் சுத்த சைவனாயினும் மற்றைய
மதங்களையும் நன்கு மதித்துவந்தான். வைஷ்ணவ, சைவ, ஜைன,
பௌத்தக் கோயில்கடோறும் இவன் சாலைகளைக் காணலாம். நாக
பட்டினத்துப் பிரபலமான இராஜராஜப் பெரும்பள்ளிக்கும் இவ்வா
சன் சில முதலியன தானஞ்செய்திருக்கின்றன.* மன்னார்குடி ராஜ
கோபாலஸ்வாமி கோயில் இவன் பெயரால் கட்டப்பட்டது. இதற்குக்
குலோத்துங்கவின்னகரம் என்பது பழம்பெயர். இவனுக்குத் திருநீர்
றுச்சோழனென்னும் பெயருண்டு என்பது, இவன் முன்னவூர் என்னும்
கிராமத்தின் பழம்பெயரை நீக்கித் திருநீற்றுச்சோழநல்லூர் எனத்
தன் பெயரால் திருகுலத்து தர்மபுரீசுவார்க்குக் கொடுத்தானென்பத
னால் விளங்கும்.†

குலோத்துங்கன் 11-வருஷமாசாண்டான். அஃதாவது கி. பி.
1070—1115: 9 ஆகிறது. தானிடத்தற்கு 8-வருஷங்களுக்குமுன்ன
தாகவே, ராஜ்யகாரியங்களைப் பார்த்துத் தெரிந்துகொள்ளவும் தனக்கு
உதவியாயிருக்கவும் உத்தேசித்து, விக்ரமசோழனுக்கு இளவரசுப்
பட்டங்கட்டினான்.

* The small Leiden Grant.

† Ep. An. Rep. for 1901-2 No. 312 of 1901.

சோழவமிச்சரீத்திரச்சுருக்கம்.

விக்கிரமசோழன்.

(கி. பி. 1118—)

|

குலோத்துங்கசோழன் II

|

இராஜராஜன் II

:

இராஜாதிராஜன் II

:

குலோத்துங்கன் III

திரிபுவனவீரசேவன்.

|

இராஜராஜன் III

|

இராஜேந்திரசோழன் III

:

வீரசோழன்

|

வீரசம்பன்.

முதற்குலோத்துங்கன் ஆட்சியுறுதியிடுங்க
சொழி வகாதிபத்தியத்தின் விஸ்தாரம்.

கீழ்க்கண்ட சாஸ்திரங்கள்

சோழசக்கரவர்த்திகள்.

இராஜராஜாதேவன் I

இராஜேந்திர சோழதேவன் I. குந்தவ்வை.

× விமலாதித்தன்

சாஸ்திர சாஸ்திரதேவன் I

அபயங்காசேன

விஜயராஜேந்திர தேவன்

சோழசாஸ்திரதேவன் II
இராஜேந்திரசோழதேவன் II
குந்தவந்திரசோழதேவன் I

மதுராங்கி

இராஜமேஹேந்திரன்

விக்கிரமசோழன்

விசோடன்

இராஜராஜன் II.

மற்றும் ஐவர்

பன்னிரண்டாம் அதிகாரம்.

விக்கிரமசோழனுக்கு கி. பி. 1118-ல் பட்டாபிஷேகமாயிற்று. இவனும் கலிங்கஞ்செற்றதாக இவன் மெய்க்கீர்த்தி கூறுவதன்றி, உலாக்களிலும், இவன் கலிங்கத்துப்பராணி கொண்டானென்று சொல்லப்படுகிறது. ஆயின் இவன் கலிங்கத்துக்குத் தன்னாட்சிக்காலத்திற் படையெடுத்துப் போகவில்லை. தந்தகப்பன் காலத்தே, கருணாகரத் தொண்டமானுடன்சென்று... கலிங்கத்திற் போர் செய்ததை அது குறிக்கின்றதேயொழிய வேறில்லை. இவன் தன் தமையன் வீரசோழனுக்குப்பிறகு வேங்கையில் பிரதிநிதியாயரசாண்டுகொண்டிருந்து, தந்தகப்பன் குலோத்துங்கசோழனுது கடைசிகாட்களில் அவனுக்கு உதவியாக அவனி நந்தவிடத்துக்கு வந்துசேர்ந்தான். அப்பொழுது, வெவ்நாண்டு என்னும் நாட்டாசனாகிய சோடன் என்பவனைக் குலோத்துங்கன் வேங்கையையும் ஆள உத்காவளித்தான். ஆயின் பிற்காலத்தே இவன், கீழ்நாட்டுச் சாளுக்கியவிக்கிரமாதித்தனுடன் சேர்ந்து வேங்கையை மொள்ளத் தன்னதாக்கிக் கொண்டொிட்டான்; பிறகு விக்கிரமசோழன் அதனை வென்று கைக்கொண்டான்.

இவ்வாசன் 18-வருஷமரசாண்டான். இவனுடைய ஆறாம் வருஷத்தில் நாடெங்கும் பாவிய ஓர் பெருத்த கூழாமம் வந்தது; இது, “திருப்போ நகரப் பெருங்குறி மகாசபையோம்; இவ்வுர் வடபிடிகை திருச்சடைமுடிமகாதேவர் கோயிலிற் கட்டங்குறைவறக் கடியிருந்து சிலாலேகை பண்ணின பரிசாவது; காலம்பொல்லாதாய் கும்புர் அழிந்து குடியோடிப்போய்க் கிடந்தமையில” என்று கோவிலடிச்சாஸனம் ஒன்றிலும்,* “இக்காசபதின்முன்றும் இவ்வானிமாசத்த இப்படிக்கொள்ள வேண்டித்து, காலப்பொல்லாங்கை பரிஹரித்துக்கொண்டு ஊரிரகித்துக்கொடுக்கக்காக” என்று உடையார் கோயிற் சாஸனமொன்றிலும், † “இவ்வுர், பாண்டு ஆறாவது, பெருவெள்ளங்கொண்டு ஊரும் போகமும்

* Ep. An. Rep. for 1960—1. No. 276 of 1901.

† Ibid for 1901—2. No. 404 of 1902.

அழிந்து, அனந்தரப்பட்டு இவ்வூரிறை இறுக்கைக் குடலில்லாமை யால் இவ்வூர் றீர் நிலம் விற்புகிலும்..." என்று திருவோத்தூர்ச்சாஸன மொன்றிலும், * "நம்மூர், யாண்டு ஆறாவது, கடமைத்தட்டுண்டாய் இத்தட்டுக்கும் பழதாய் பார்சிலத்திலே சிறிது விற்புகிலும் கடமைத் தட்டுப் போக்கறுக்கவேணுமென்று மகாசனாயோம் ஸம்மதித்து..." † என்று திருவநிசாஸனம் ஒன்றிலும் கூறியிருப்பதால், வடக்கே திருவோத்தூர் முதல் தெற்கே தஞ்சாவூர் வரையாயினும் இந்த வற்கடம் குடிசை வந்தத்திருக்கவேண்டும். தவிர இப்பஞ்சம் அதி விருஷடியால்நேர்ந்ததென்றும் தோற்றுகின்றது.

விக்கிரமசோழன் இளம்பிராயத்திலேயே வடக்கே வேங்கைநாட்டை யாளும்போது தெலுங்குமின் என்று மாசனொருவனைப் போரிடல ஐயித்தான். இந்தச்சோழசக்காவர்த்திக்குத் தியாகசமுத்திரம் அக ளங்கன் என்று இருமறுபெயர்களுண்டு. இவனுக்கு மனைவியிருவர்; இவருள் முதலவளாகிய முக்கோக்கிழானடி என்பாள் இவன்பட்டந் தரித்தபின் ஒன்பது வருஷகாலம்வரையிலும் பட்டத்தரசியாயிருந்து இறந்தாள். இவளுக்குப்பின் இரண்டாமவளாகிய திரிபுவனமுழுதுடையாள் பட்டமகிஷியானாள். பிறகு அரசன் தாணிமுழுதுடையாள் என்னும் மற்றொரு மனைவியை மணந்தான்.

இவன் வைஷ்ணவமதத்தில் அபிமானமுடையான் என்று ஸ்ரீ வைஷ்ணவ கிரந்தங்கள் கூறுகின்றன. † இவன் ஸ்ரீரங்கத்தில் தன் பெயரால் இரண்டு திருவிதிகள் கட்டிவைத்தான். அவற்றுக்கு அக ளங்கன் திருவிதி, திருவிக்கிரமன் திருவிதி பென்பதுபெயர்.

பதின்மூன்றாம் ஆதிகாரம்.

விக்கிரமசோழன் மகனும் அவன்பின் முமருடிபவனுமாகிய இரண்டாக்குலோத்தங்கன் 'குலோத்தங்கசோழன் கோவை'யிலும் டொக்கனிலும் குமாரசுலோத்தங்கனைப்படுகிறான். இவனையும்

* Ibid for 1899—1900. No. 87 of 1900.

† Ibid for 1902—8. No. 80 of 1903.

‡ கோயிலொழுது,

இவன்மகன் இரண்டாம் இராஜராஜனையும் பற்றி ஒன்றும் தெரியவில்லை. இவ்விருவருமே “ருலோத்துங்கசோமுன் உலா” “இராஜராஜன் உலா” என்னும் உலாக்கட்டு நாயகர்கள். இவ்வுலாக்கள்கொண்டதைப்பொழிய இவர்கள்செயல்கள் ஒன்றும் தெரியவில்லை.

இரண்டாம் இராஜராஜனுக்குப் பிந்தியும் முன்றாங்குலோத்துங்கனுக்கு முந்தியும் இராஜகேசரி இராஜாதிராஜனென்ற பெயருடன் (II) ஓர் அரசனிருந்தான். இவன் முன்பின் னவர்களுக்கு என்ன உறவு முறையானென்பது தெரிந்திலது.

இராஜாதிராஜன் காலத்தே, பாண்டியராஜ்யத்தின் அரசாட்சியைப்பற்றிப் பாக்கிரமபாண்டியனுக்கும், குலசேகரபாண்டியனுக்கும் விவாதம் நேர்ந்தது. பாக்கிரமபாண்டியன் சிங்களத்தரசனாகிய பராக் கிரமபாகுவைத் துணைவேண்டினான். அவன் தன் தண்டநாயகனான இலங்காபுரியை ஒரு பலத்த சைன்யத்துடன் அனுப்பினான். இலங்காபுரி வந்துசேருமுன், குலசேகரனால் முற்றப்பட்டிருந்த பாக்கிரமன், பெண்பிள்ளைகளோடும் கொல்லப்பட்டான். இவ்வாறு, பிரமாதம் நேர்ந்ததென்று கேள்வியுற்று, இலங்காபுரிதண்டநாயகன், பாண்டி நாட்டைஐயித்து அதனைக் கொலைபுண்டபராக் கிரமன் உறவினர் யாருக் காவதுகொடுப்பதென்றுதுணிந்து, முதன்முதல் இராமேசுவரத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு அதன் கோயிலையும் அழித்தான். பிறகு ருந்து காலம் என்னுமிடம் அவன்வசமாயிற்று. அதில் ஓர் கோட்டை கட்டி அதற்குப் பராக் கிரமபுரமென்று தன் எஜமானன் பெயரிட்டான். இவ்வாறு சிறிதுசிறிதாகப் பாண்டிநாட்டைக் கைப்பற்றிவரும் இலங்காபுரியைத்தாக்கவேண்டி—சந்திரபாண்டியன் பாண்டியராஜனென்றிருவரைக் குலசேகரன் அனுப்பினான். ஆனால் அவ்விருவரும் இலங்காபுரி யால் தோஷியபடைந்தார்கள். இதன்பிறகும் பற்பலவிடங்களில் யுத்தம் நடக்க, சிங்களவரே வெற்றியடைந்து வந்தனர். இப்போர்கள் ஓனறில் பாண்டிய தளகர்த்தனாகிய ஆளவந்தான் என்பவனொருவன் மடிந்தான்.

இவையெல்லாம் பார்த்துக் குலசேகரன், கொங்குநாட்டினின்று தன் மாமன்சேனைகளையும், பாக்கிரமபாண்டியன் சேனைகளிற் சித

றுண்டுபோன சிலவற்றையும், தன்னுடைய சேனையையும் ஒருங்கு சேர்த்துத் தானே யுத்தத்தக்குப் புறப்பட்டான். வெகு பெருந்த போர்கள் நடக்க முடிவிற்குலசேகரன் அபயபப்பட்டான். சிங்களவர் பலவிடங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு அவைகளைப் பலப்படுத்திவந்தனர். இவை இப்படி இருக்க.

கொலையுண்ட பாக்கிராமன்கடைசுமகனாகிய வீரபாண்டியன், குலசேகரன்கைபிலகப்படாமல் தப்பி, மலையாளத்திற்கு ஓடி ஸ்ரீதத்தான் என்பதை இலங்காபுரியறிந்து, அவனை மதுரைக்குத் திரும்பிவந்து இராச்சியத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளப் பணித்தான். அவனும் இலங்காபுரியின் தைரியத்தால் தன்னாட்டுக்குத் திரும்பி, பாக்கிராம பாஹுவா லனுப்பப்பட்ட பரிகசன் பலவற்றுடன் பாண்டிநாட்டையும் பெற்று இலங்காபுரியுடனிருந்து ஆண்டுவந்தான்.

இதற்குள், இலங்காபுரி கிழைமங்கலம் மேலைமங்கலமுதலிய இடங்களைப்பற்றிக்கொண்டு, கண்டதேவமழவராயனென்பவன் அவ்விடங்களை யாளும்படி நியமித்துச்சென்றான். பிறகு மானவீரமதுரை முதலிய பலவிடங்களும் சிங்களவர் கைப்பட்டன. பாதபதம் என்னுமிடத்தில் நடந்த யுத்தத்திலே குலசேகரன்படைத்தலைவனும் மிக்க நண்பனுமாகிய தென்னவப்பல்லவராயன் என்பவ னிறந்தான். தொண்டி, கருந் தங்குடி, திருவேகம்பம் என்னுமுர்களும் சிங்களவரதாரின. இவ்விடங்களையெல்லாம் இலங்காபுரி, மானவச்சக்கரவர்த்தியென்பானொருவனிடம் ஒப்புவித்து அவைகளையாளும்படி ஏளித்திரும்பினான்.

சிங்களர் மேன்மேலும் ஜயமடைவதும், பாண்டியர் ஒரேபடியாகத் தோல்வியடைவதும் நோக்கிப் பொறுதகுலசேகரன் மறுபடியும் கொங்கு நாட்டுப் படைகளையும், தன் மறவர் படையையும் தைரியப்படுத்திச் சேர்த்துக்கொண்டு ஆயத்தமாகையில், சிங்களவரால் ஆங்காங்கு நாடாள நியமிக்கப்பட்ட தமிழ்ச்சிற்றரசர்கள், சொல்லாமலே குலசேகரனுடன் சேர்த்துவிட்டனர். தன்னெண்ணங்களெல்லாம் பழுதாகப்போனதைக் கண்ணுற்று, இலங்காபுரி, உடனே தன்னரசனாகிய பாக்கிராமபா ஹுவை, மற்றும் சில சைன்யங்களனுப்பவேண்டும் என்று எழுதிக் கேட்டுக்கொண்டான். அவனும், ஜகதவீஜயன் என்னும் தண்டநாய

கன்வசம் ஒரு பெருஞ்சேனை அனுப்பியுதவினான். இலங்காபுரியும் ஐதத்திலுயனுமாகத் திருப்பாலி என்னுமிடத்திற் குலசேகரனை மூற்ற முறியடித்து, மதுரைக்குச்சென்று, விரபாண்டியனை மறுபடியும் சிம்மாசனத்து இருத்தினார்கள். பின்பு இலங்காபுரி, குறும்பாய னென்னும் ஒருவனைத் தோற்கடித்து, திருப்புத்துரைப்பிடித்துக் கொண்டு, பொன்னமாவதி என்னுமிடத்திருந்த மூன்று மாங்கிசையுடைய அரண்மனை முதலிய பலகட்டிடங்களை இடித்து மதுரைக்குத் திரும்பினான்.

இவ்வளவெல்லாம் முடிந்ததும், பாக்கிரமபாஹுவிடமிருந்த, விரபாண்டியனுக்கு முடிசூட்டுமகோற்சவம் நடத்தவேண்டுமென்று இலங்காபுரிக்கு ஆணைவர, அதன்படியே மகுடாபிஷேகமும் நடத்தப் பட்டது.

குலசேகரன் பின்னுமொருகால் இலங்காபுரியுடன் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் எதிர்த்துப் பெரும்போர்புரிந்து, அதிலும் தோல்வியடைந்து, சாந்தனேரியிற்போய்த் தங்கியிருந்தான். அதனைக்கேள்வியுற்று இலங்காபுரி அவ்ஞரின்மேற் படைபெடுத்துச் சென்றான். இலங்காபுரி தன்னுடன் யுத்தத்துக்கு வருகின்றான் என்ற செய்திகேட்டு வெள்ளத்தில் அவன்மடியக்கடவனென்று குலசேகரன் அங்குள்ள பெரியவரி யொன்றைக்காயை யிடித்துவிட்டான். இந்தயுக்தியும் சிறைவேற வில்லை. பிறகு குலசேகரன் பாளையங்கோட்டைக்குப்போய் அவ்விடத்துப் பாசறையிலிருந்துகொண்டு, சோழனைத் தனைவேண்டினான். இராஜாதிராஜன் உடனே பலசைந்தியங்களை அனுப்பி உதவினான். இப்படைகளைச் செலுத்தியவரில் நாகிக்கபத்மராயன், பல்லவராயனை இருவர் இருந்தனர். சிங்களவர்நற்காலம் இகனுடன் தொலைந்தது. பாண்டிய சோழ கொங்கு சேனைகள் ஒருங்குடி, பாண்டியராச்சிபத்திற் பற்பல கோயில்களையிடித்தும், இன்னும் அநேகவிநாயாயங்களைச் செய்தும் வந்த சிங்களப்படைகளைத் திருக்கானப்பேர், தொண்டி, பாசி, பொன்னமாவதி, மணமேற்குடி, மஞ்சக்குடி என்னுமிடங்களில் எதிர்த்து

அவைகளை முறியடித்துப் பாண்டிநாட்டைவிட்டு நீங்கும்படி செய்தன.* இவ்விஷயங்களைச் சுருக்கமாகக் காஞ்சிபுரத்துக்கடுத்த ஆரப்பாக்கத்துக் கோயிற்சாணைமொன்று விவரித்திருக்கிறது.† சிங்களப் பதகர் பாண்டி மண்டலத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு, குலசேகரனையும் துரத்தி, சோழ அரசன் பிரதிகிதிகளோடுங்கூடப் போர்புரியத் தலைப்பட்டுவிட்டார்கள். அவர்கள் தொண்டி, பாசி முதலியவிடங்களைப் பிடித்துக்கொண்ட வாரும், சோழநாட்டின் பக்கம்வர எத்தனிப்பதும் நோக்கிச் “சோழியக் குடிகள் பயப்படுகின்றன; அஃது எங்ஙனையாமோ” என்று விசாரப் பட்டு, சுவாமிதேவர் என்னும் சிறப்புப் பெயர்முண்ட தன்னாசாரியரிடம் எதிரிவிசோழசம்புவராய னென்பவன் சொன்னான். “சிங்களர் சோழ நாட்டிற் புருந்தார்களென்றால் கோயில்களுக்கும் பிராமணர்களுக்கும் மிக்கதீங்குநேரிடும்” என்று சுவாமிதேவர் சொல்லி, சம்புவராயன், “ஸ்வாமி! ஏதேனும், ஜபதபங்களைச்செய்து அவர்கள்முகம் நாம் காணாதவாறு தாங்கள் செய்யவொண்ணாதோ” வென்ன, அவர் “சிங்கள வர், இராமசுவரத்துக் கோயில்வாயிலைப் பெயர்த்து, பூசைத்தட்டுண் டாம்படி செய்து, கோயிலையுக்கொண்டார்கள் என்று கேள்விப்பட்டேன்; அன்றோர் சிவத்தரோகிகள்; அவர்கள் போரில் தோற்று முறியடிக்கப் பட்டு ஒடிப்போம்படியான மார்க்கம் தேடுகிறேன்” என்று சொல்லி, அகோரத்திரம் இருபத்தெட்டுநாள் தவம்புரியவே, பிள்ளை பல்லவ ராயனிடமிருந்து “ஜகதரததண்டநாயகன், லங்காபுரி தண்டநாயகன் முதலிய பலரும் முறியடிக்கப்பட்டு ஒடிப்போய்விட்டார்கள்” என்று ஜலைவர, அதனைக்கொண்டுபோய் எதிரிவிசோழசம்புவராயன் சுவாமி தேவர்க்குக் காண்பிக்கவே, அவரும் மகிழ்ந்தனர். அப்பொழுது அவன் சுவாமிதேவருக்கு ஆரப்பாக்கம் என்னும் கிராமத்தை நிர்ப் பந்தப்படுத்திக்கொடுத்தா னென்பனமுதலிய விஷயங்களைப்பெல்லாம் இச்சாணனம் கூறி, இறுதியில் சுவாமிதேவர்என்பார் பெயர் உமாபதி தேவராகிய ஞானசிவதேவரென்றும், இவர் கௌட தேசத்துள்ள தகூழின லடப்பிராமணர் என்றும் தெரிவிக்கின்றது.

* Ep An. Rep. for 1898—9. pp-8-11.

† Ibid. No. 20 of 1899.

பதினொன்காம் அதிகாரம்.

முன்றாங்குலோத்துங்கன், இராஜாதிராஜனுக்குப்பின் முடிசூட்
டப்பட்டான். இவனுக்கு வீரராஜேந்திரன், திரிபுவனவீரதேவனென்
னும் வேறுபெயர்களுமுள. இவன் மெய்க்கீர்த்தி “மதுரையும் ஈழமும்
பாண்டியன் முடித்தலையுங்கொண்டருளிய கோப்பரகேசரி வர்மான
திரிபுவனசக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீகுலோத்துங்கசோழதேவர்” என்று இவனை
ச்சிறப்பிக்கும். இதன் உண்மையை யறிய முயலுவோம். பாண்டியரும்
இன்னும் முன்னிலையை அடையவில்லை. பட்டத்தைக்குறித்தவிவாதம்
மறுபடியும் நேர்ந்தது. குலசேகரனுக்குப் பிண பட்டம்பெற்ற விக்கிரம
பாண்டியனுக்கும் முற்கூறிய வீரபாண்டியனுக்கும்பொருண்டாய், முன்
னவன் வழக்கம்போலவே சோழரையும், பின்னவன் சிங்களவரையும்
துணைவேண்டினார்கள். அங்ஙனமே, அவ்விருவரும் சோழராலும்
சிங்களவராலும் உதவியும் பெற்றனர் இதில், குலோத்துங்கன் சிங்
களவரை முறியடித்து வீரபாண்டியன் தலையினின்று இருந்த முடியைப்
பறித்து அவன்மக்களையும் அடக்கி, விக்ரமபாண்டியனுக்குப் பாண்டி
நாட்டைக்கொடுத்து மீண்டான். சில காலத்துக்கெல்லாம் வீரபாண்டி
யன் மறுபடியும் முரணத்தலைப் பட்டான். நெட்டிலும் இவனுக்குக்
குலோத்துங்கன் சேனையால் தோல்வியேயுண்டாயிற்று. இந்தமுறை
குலோத்துங்கன் வீரபாண்டியனைக்கொன்றுவிட்டான். இப்போசிற்
முன் வீரபாண்டியனுக்குத் துணையாகவந்த வீரசோழனையும் ஈழத்
தரசனையும் குலோத்துங்கன் வென்றிருக்கவேண்டும். மேற்கூறிய
வெற்றிகளை உத்தேசித்தே முன்னர்க் குறித்த சிறுமெய்க்கீர்த்தியில்
தன்னைப் புகழ்ந்துகொள்ளுகின்றான்.

வடக்கே காஞ்சிபுரத்தைக் காகதீயவமிசத்தரசனாகிய கணபதி
பென்பானும் வேறு சிலவிடங்களை விசயகண்டகோபாலனென்பான்
யுருவனும் பிடித்துக்கொண்டு ஆண்டுவந்தனர். தென்னாட்டு யுத்தங்கள்
முடிந்ததும் குலோத்துங்கன் வடக்கேபடையெடுத்துச்சென்று கணபதி
முதலானோரை யுட்டி நாட்டைத் தன்னதாகக்கொண்டான். இவன்

காலத்தே இவன்கீழ்ப்படிந்திருந்த சிற்றாசர்களுள் அமரசபாணன் சீயகங்கனென்பவன் ஒருவன். இவனே, பவணந்திமுனிவரை நன்னூல் எழுதும்படி கேட்டுக்கொண்டான்.

முதற்பார்த்தகனால் லீலைபெறுத்தப்பட்டும், முதலிராஜாஜனால் மென்மேலும் விருத்தியாக்கப்பட்டும் முதற்குலோத்துங்கனால் சீராக்கப் பட்டும் வந்த பெருத்த சோழராஜமான்னு, தன்னை சிர்வர்க்க முடியாத சக்தியற்ற முன்றல்குலோத்துங்கன், அவன்மகன் மூன்றும் இராஜ ராஜன், அவன்மகன் மூன்றும் இராஜேந்திரன் என்னுமரசர்கள் கையி லகப்பட்டது. கலகம் போர் முதலியன ஒருவாறு ஓய்ந்து நாடெங்கும் அமைதியுண்டாகிச் செழிப்படையவே, அரசர்களும் சிற்றின்பங்களி லீடுபட்டு, இராச்சியபாரத்தைத் தம் கீழுள்ளோரிடம் தங்கவிட்டு, தாங்களும் தேகவலிமையிழந்தார்கள். சிற்றாசர்களிற் பெரும்பான்மை யோரும் சோழவமிசவிஷயத்தில் மிக்க இராசபக்தியுடன் நடந்துவந்த னர். ஆயினும் வேற்றுமையேயின்றி இந்நிலவுலகத்தில் எல்லோரும் ஒரே நிலையாக ஐக்கியமனத்துடனிருப்பதரிதன்றோ. “மதியையும் ஈழமும் பாண்டியன் முடித்தலையும் கொண்டருளிய திரிபுவனச்சக்கர வர்த்திகள்.” என்று ஆடம்பரமாய்ப் பட்டந்தரித்ததினாலே மற்றச் சிற்றாசர்கள் அஞ்சிவிடமாட்டார்கள். மகதை என்ற நிகாட்டிபதி யான, ஆர்க்குருநடையான் பொன்பாப்பினன் மகதைப்பெருமானாள்* இராஜராஜ வானகோவரையனும் குலோத்துங்க வானகோவரையனும், ராஜராஜக்காடவரையனும் குலோத்துங்கசோழன் ஏகாதிபத்ததை எதிர்த்து வெளிப்படைபாகப் பகைமைபாராட்டத் தலைப்பட்டனர். அக்காலத்தி, சோழ சைந்ரியங்களுக்கு மகாசாமந்தனுயிருந்த கிளியூர் மலையமான் பெரியுடையானுன இராஜராஜசேதியாயன் தூண்டிதலால், பாண்டியன் கொண்டானுன சம்புவராயன், செங்கேணி அத்திமல்லன் வீரண்டானுன எதிரிவிசோழசம்புவராயன், அத்திமல்லன் பல்லவாண் டானுன குலோத்துங்கசோழ சம்புவராயன், கிளியூர் மலையமான் ஆகார ஞான இராஜமஹீரச சேதியாயன், குந்தன் நம்பூரான இராஜ ராஜ லீலகங்கரையன், அம்மையப்பன் மருந்தான இராச இராச முவேந்தரையன், பாவந்தீத்தானுன இராஜேந்திர சோழ சம்புவராயனான

* செந்தமிழ்த் தொகுதி 3 பக்கம் 423.

கரிகாலசோழ ஆடைபூர் நாடாள்வான், சோமன் திருவண்ணாமலைபுது யானா குலோத்துங்க சோழ பிருதிகங்கன, சோழன் வரந்தருவானான் சோழேந்திரசிங்க பிருதிகங்கன என்னும் இவ்வொன்பது சிற்றரசர்களுக் கி. பி. 1178-ல் ஓர் சிபந்தன் செய்துகொண்டனர். அதன்படி, மேற் கூறிய பகைமை பாராட்டும் சிற்றரசர் மூவரும் இராஜாஜோகிகளாகி விட்டபடியால், அவர்களோடு தாங்கள் எதன்பொருட்டும்செர்வதில்லை யென்றும், அவர்களோடு எழுத்து முதலியன எழுதப் பெறவேன்றும், எக்காலத்தும் சோழசக்கரவர்த்திக்கும் அவன் மகாசாமந்தனுக்கும் கீழ்ப்படியாக் கடமைப்பட்டவராவோமென்றும் அவர்கள் பிரமாணம் செய்துகொண்டார்கள். * இவையெல்லாம் சோழராச்சியத்தின் வரலா யின்மையை யறிவிக்கும் குறிகளென்பதற்கு ஐயமொரில்லை. இவ்வரசன் காலத்து, இவன் 24-ம் ஆண்டில் ஒரு சுதாமம் வந்ததென்றும் அப் போது “காசுக்கு உழக்கரிசிவிற”ற தென்றும் திருவண்ணாமலையில் ஒரு சாஸனம் கூறுகிறது.†

பதினேந்தாம் அதிகாரம்.

குலோத்துங்கனுக்குப்பின் அவன் மகன் மூன்றாம் இராஜராஜன் சோழசக்கரவர்த்தியானான். இவன்காலத்தே சோழராச்சியம் மிகப்பரங் திருந்தபோதிலும், சிற்றரசர்கள் பிராபல்ய மடிகரித்தது. இவர்களுட் சிலரது பலத்தாலும் உதவியாலுமே அரசன் தன்னாட்டை இழவாம விருக்கலாயிற்று.

இராஜராஜன் முடிசூடியவாண்டிலே பாண்டிநாட்டில் முதன்முத லாம்ன் சுந்தரபாண்டியன் பட்டந்தரித்தான் (கி. பி. 1216). இவ் வரசன் மிக்க பலசாலி. சோழ இராச்சியத்தின் பலவினத்தை அறிந்து அதனை ஐயிக்க எத்தனித்தான். இச்சுந்தரபாண்டியன் சாஸனங்கள்.

* Ep. An. Rep for 1902-03. No. 536 of 1902.

† Ep. An. Rep. for 1902-3. No. 506 of 1902.

சோணாட்டில் திருக்காட்டுப்பள்ளி, * ஸ்ரீரங்க † முதலிய லிடங்களிற் காணப்படுவதாலும், இவன் மெய்க்கீர்த்தி “சோணடுவழங்கிய சுந்தர பாண்டியன்” என்று சிறப்பித்தலாலும், சோணடு இவன் கையிலகப் பட்டு, பின் வதோ ஒரு காரணத்தால் சோழ சக்கரவர்த்திக்குக் கொடுக்கப்பட்டது என்பது விளங்கும். அஃதெவ்வாறு நோந்ததென்பதைக் கீழே கவனிப்போம்.

மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் மெய்க்கீர்த்தியில், “...பொன்னி சூழ்நாட்டுப்புவியாணைபொயகல, கன்னிசூழ்நாட்டிற்கயலாணைகவளா, வெஞ்சினவியுளியும்வெழும்பாப்பித், தஞ்சையுமுறந்தையுஞ்செந்தழல் கொளுத்திக், காவியுநீலமும்நின்றகவினிழாப்ப, ஆயியுமாறுமணிநீர் நலனழித்துக், கூடமுமாமதினாங்கோபுரமுமாடாங்கும், மாடமுமானி கையுமண்டபமும்பலவிடித்துத், தொழுதுவந்தடையாநிருபர்தந்தோ கைய, ரழுதகண்ணிராறுபாப்பிக், கழுதைகொண்டுமுதுகவடிவிச்ச்செ ம்பியனைச், சினம்பிரியப்பொருதுசாம்போகவோட்டி, பைம்பொன்மணி முடிபறித்துப்பாணனுக்குக்கொடுத்தருளி, பாடருஞ்சிறப்பிற்பருதிவா ன்றோயு, மாடகப்புரிசையாரிரத்தளியில், சோழவளவன்அபிஷேகமண் டபத்து விராபிஷேகம்பண்ணி,.....கூரழியுஞ்செய்யதோளுமேகொ ண்டிபோய், ஐயப்படாதஅருமறைதோந்தணர்வாழ், தெய்வப்புலியூர்த் திருவெல்லையுப்புக்குப், பொன்னம்பலம்பொலியின்றிடுவார்பூவையு டன், மன்னுந்திருமேனிகண்டுமனங்களித்து,...சோதிமண்டபத்திரு ந்து, சோலைமலிபுனற்சோணடுதானிழந்த, தார்மலைமுடியுந்தாவருக வென்றழைப்ப, வானநிலைகுலைவாளரிக்கப்புறத்துப், போனவளவனுரி மையுடன்புருந்து, பெற்றபுதல்வனைநின்பேறென்றுமுன்காட்டி, வெற்றி யரியனைக்கீழ்விழ்த்தொழுதிப்பக், காணோடிமுன்னிகழ்ந்தவெம்மை யெலாங்கையகல, தானோதகம்பண்ணி,...உதுபிடிபாடாகவெனப்பொங் குதிரைஞாலத் தப்பூபாஸ்தொழுகிளங்குஞ், செங்கயல்கொண்டுன்றிரு முகமும்பண்டிழந்த, சோளபதியென்னுநாமுந்தொன்னகரு, மீள வழங்கிவிடைகொடுத்தருளி;...முன்னமக்கு முடிவழங்குசெவடிக்கீழ்,

* Ep. An. Rep. No. 52 of 1897.

† Ibid. No. 183 of 1894.

இன்னம்வழிபடுவோமென்னுதுபின்னொருநாள், காவலனதுபுனநாடெ
ணங்கனியா லேவலெதிர்செல்லாதிறைமறுத்தசென்னிவிடு, துசியும்
பேரணியும்ஒக்கர்சுருண்டொதுங்கி, வாசியும்வாரணமும்தேருமடற்கரு
வக், கலனும்வெட்டிண்ண.....கொடிகொண்ட நெற்றிநிறைத்த கோபு
ரஞ்சும், முடிகொண்டசோழபுரமண்டபத்திப்புநந்து திசைதொறும்
.....சயத்தம்பநாட்டிய.....ஸ்ரீகாமாநவம்மமான திரிபுவனச் சக்கா
வாத்திகள்ஸ்ரீசோனாடு கொண்டு, முடிகொண்ட சோழபுரத்து வீராபி
ஷேகம் பண்ணி அருளிய ஸ்ரீசந்தரபாண்டியதேவர்" என்று சோனாடு
கொண்ட காரணம், வகை முகலானவற்றை விவரித்துக் கூறுகிறது.
இஃது இப்படியிருக்க.

இதுகாறுமில்லாமல், "சோளாஜ்ய ஸ்தாரபஞ்சாரியன்" என்னும்
பட்டப்பெயரைப் போசள நரசிம்மதேவன் (11) தரிப்பதை அவன்
சாஸனங்களிற் காண்கிறோம். * ஆதலால் அவன், இராஜராஜன் நாட்
டைப் பாண்டியனிடமிருந்து திரும்பஅடைந்ததில், ஏதோ உதவிபுரிந்
திருக்க வேண்டும் என்பது பெறப்படுகிறது. நரசிம்மன் ஏன் அவ்
வுதவிசெய்யவேண்டுமெனின், இராஜராஜனுக்கு அவன் பெண்கொடுத்த
மாமனதல்வேண்டும். இராஜராஜன் மகன், வீரநாசிம்மன் மகனாகிய
வீரசோமீசுவரனை மாமன் என்றழைத்தலாலும், † அச்சோமீசுவரன்
உறையூருக்கு வடக்கே 10-மைலுள்ள கண்ணனூரைத் தனக்கிருப்பிட
மாகக்கொண்டு அதிற் கோட்டை கொத்தளங்கள் கட்டி, சோழனை
ஆதரவுசெய்வதுபோலக் காளிரி வடகரைநாட்டையாண்டுவந்ததனாலும்
இந்த உறவுமுறை வெளியாகிறது.

மேற்சொன்னபடி, பாண்டியனால் இராஜராஜன் நாடிழக்கநேர்ந்தது
கி. பி. 1222-க்கு முந்தியதாகல்வேண்டும் கி. பி. 1222-ல் போசளவீர
நாரணிம்மன் தென்னாங்கத்தை நோக்கிப் படையெடுத்துச் சென்ற
னென்று ஒருசாஸனம் கூறுகிறது. ‡ இதற்குப் பிறகு கி. பி. 1224-ல்

* Fleet's Dynasties of the Kanarese Districts. p. 507. Ep. Carn. Vol. IV. No. 98 and Vol. VI. Kd. 12 a.

† Ep. Carn. Vol. VI. Cm. 56.

‡ "மாமசோமீசுவர பிரதிகூல எலதண்ட"

விரநாசிம்மன் “மகராஜ்ய நிர்மூலம்” செய்ததாலும், “சோளராஜ்ய ஸ்தாபனாசாரியன்” என்னும் பட்டம்பெறுவதாலும், இவன் பாண்டியர்க ளிடமிருந்து சோழநாடு திரும்ப வாங்கிக் கொடுத்தது கி. பி. 1222— 1224-க்குள்ளாகலாம்.*

தன்னிராச்சியத்தை யடைந்து கி. பி. 1232-வரை கவலையின்றி இராஜராஜன் அரசாண்டுவந்தான். இவ்வாறு நிகழுநாளில், மிக்க பலசாலியாகத் தன்புகழை நாளடைவிலேயே நிலைநிறுத்தி வந்த பல்லவ வமிசத்தானாகிய “அவனியாஸப்பிறந்தான்” கோப்பெருஞ்சிங்கன் என் பவன் முரணத்தலைப்பட்டான். “திரிபுவனச்சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீராஜ ராஜதேவர்க்கு யாண்டு 15-வதின் எதிராமாண்டு (16-வது) பிரதாப சக்கரவர்த்தியைத் தன் படையைவிட்டு ராஜ்யத்தை அழித்து, தேவா லயங்களும் விஷ்ணு ஸ்தானங்களும் அழிகையாலே, இப்படிதேவன் கேட்டருளி, “சோழமண்டல பிரதிஷ்டாசாரியன்” என்னும் கிர்த்தி நிலைநிறுத்தியல்லது இக்காளம் ஊதுவதில்லை என்று, நொரசமுத்திர த்தினின்றும் படைஎடுத்துவந்து, மகராஜ்ய நிர்மூலமாடி, இவனையும் இவன் பெண்பிண்டாரமும் கைக்கொண்டு பாச்சுரிலேவிட்டுக் கோப் பெருஞ்சிங்கன்தேசமுமழித்துச் சோழசக்கரவர்த்தியையும் எழுந்தருளு வித்துக் கொடுவென்று தேவன் திருவுள்ளமாய் எவ், விடைகொண்டு எழுந்த ஸ்ரீமதுவீர மனுமஹாபிரதானி, பாம விஸ்வாமி, தண்டினகோ பன், ஜகதொப்பகண்டன் அய்யனதண்ணாக்கனும், சுமுத்திரகொப்பய தண்ணாக்கனும், கோப்பெருஞ்சிங்கனிருந்த எள்ளோரியும், கல்வியூர் முலை யும், சோழகோலிருந்த தொழுதகையூருமழித்து, வேந்தன் முதலி களில் வீரகங்கநாடாழ்வான், சினத்தரையன், ஈழத்துப்பராக்கிரமபா ஹுள்ளிட்ட முதலி 4-பேரையும்...கொன்று, இவர்கள் குதிரையும் கைக்கொண்டு, கொள்ளிச் சோழகோன் குதிரைகளையும் கைக்கொண்டு, பொன்னம்பலதேவனையும் கும்பிட்டு எடுத்துவந்து, தொண்டமானல் ஹர் உள்ளிட்ட தமக்கூர்களும் அழித்து அழி...காடும் வெட்டுவித்து, திருப்பாதிரிப்புலியூரிலே விட்டிருந்து; திருவதிகை, திருவக்கரை உள்ளி ட்ட ஊர்களும்ழித்து; யாரணவாசியூற்றுக்குத்தெற்கு செந்தமங் கலத்துக்கும் கிழக்கு கடலிலே அழிவூர்களும் குடிசார்களும் சுட்டும்,

* Fleet's Dyn. Kan. Dist. p. 507.

அழித்தும், பெண்களைப் பிடித்தும், கொள்ளைகொண்டும், சேந்தழங்கலத்திலே எடுத்துவிடப்போகிற அளவிலே, கோப்பெருஞ்சிங்கன் குலைந்து, சோழச்சக்கரவர்த்தியை எழுந்தருளுவிக்கக் கடவதாக தேவனுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய, இவர் விட்டு நடந்தும் ஆள்வர்க்காட்டுகையாலே, சோழசக்கரவர்த்தியை எழுந்தருளுவித்துக் கொடுபோந்து ராஜ்யத்தே புகவிட்டது.* என்று அக்காலத்து நடந்த சமாசாரங்களை விஸ்தாரமாகத் திருவயிர்த்திரபுத்துத் தேவநாயகப் பெருமான் கோயிற் பிராகாரத்து மேலைச்சுவரில் எழுதியிருக்கிறது.

இவ்விரண்டாவது ஆபத்தினின்றும் தப்பி மறுபடியும் இராஜ்யம் பெற்று கி. பி. 1246-வரையில் ராஜராஜன் அரசாண்டான்.

பதினொன்றாம் அதிகாரம்.

முன்னும் இராஜராஜன் விண்ணொட்டுக்கேதலும், அவன்மகனாகிய மூன்றாம் இராஜேந்திரன் கி. பி. 1246-ல் அரசனானான். இவன் தன் மாமனாகிய வீரசோமீசுவரனைத் தன் காவில் விரக்கமுலைப்பூட்டும்படியான தாழ்ந்த நிலைக்குக் கொண்டுவந்ததாகவும், கோடாபாண்டிய சக்கரவர்த்திகளை வென்றதாகவும் இடம்படப் பேசிக்கொள்வதினின்றும், இவன் தன் மாமன் முகலியவரோடும் ஸ்ரீரோதித்துக்கொண்டானென்பது சிச்சயமாகப் புலப்படுகிறது. இவன் விஷய மிப்படியிருக்க.

கி. பி. 1251-ல் பட்டந்தரித்த ஜடாவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் மகாராஜாதிராஜன் என்னும் சக்கரவர்த்திப் பட்டந்தரித்து, சோழவாரசமேன்னும் மலைக்குத் தாஜேஸ் இடியேறு என்றும், கண்டாடக வரசனாகிய வீரசோமீசுவரனைத் தாத்தியடித்தவனென்றும், காடக தேசாதிபதியாகிய கணபதிக்கு ஸ்ரீ குளிரகாய்ச்சல் போன்றவனென்றும், விஜயகண்டகோபாலன் என்னும் காட்டுக்குத் தீயென்றும், காஞ்சிபுரத்திபதியான கணபதியாகிய மாணுக்கு ஸ்ரீ புலிமெச்சுறம் தன்னுள் புகழ்த்து கொள்ளுகிறான். இதற்கேற்ப இவன் சாஸனங்கள் இவன் இராஜ்ய

* Ep. Ind. Vol. VII. pp. 167-8. & Ep. Carn. Vol. XII. Tumkur District, No. 45. Gubbi Taluk.

வருஷத்து 11-வது யாண்டு முதல் சோணுட்டைச் சேர்ந்த திருவை
பாறு, * திருமழபாடி, † திருவானக்கா, ‡ ஸ்ரீரங்கம், § திருக்கழுக்
குளம் § முதலிய பலசிடங்களிலும், வடக்கே நெல்லூரிலும் ¶ காண
ப்படுகிறபடியால், இவன் சோணுட்டை ஐயித்திருத்தல் திண்ணம்.

அன்றியும், இராஜேந்தரன் சாஸனங்களும் இதுகாறும் தஞ்சாவூர்
திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லாக்களைத் தவிர வேறு காணப்படாமையால்,
இவன்நாடு மிகவும் குறுகிவிட்டது என்பதும் தோனறும். இவன்
காலத்தோடு சோழவமிசப் பிரபல்லியம் ஒழிந்தது. இவன் 22-வரு
டகளுக்குமே லாண்டவன்.

இவன்பின்னும் சிற்சில சோழர்க்குரிருந்திருக்கிறார்கள். சகவரு
ஷம் 1236 (கி. பி. 1314)-ல் வீரசோழன் என்பவன் மகனாகிய
வீரசம்பன் என்பவன் ஒருவன் சிறைசனாக ஆண்டுவித்தானென்று
திருவல்லத்துச் சாஸனம் || ஒன்றில் வெளியாகிறது. இச்சக வருஷத்
துக்கும் இராஜேந்தரனுடைய கடைசிக்காலத்துக்கும் இடையே உத்
தேசம் 60-வருஷங்களாயிருத்தலால் இச்சாஸனத்துக்கூறியிருக்கும்
வீரசோழன் இராஜேந்தரனுக்குப் பின் பட்டநகரித்த சிறைசனா
யிருக்கலாம்.

பதினேழாம் அதிகாரம்.

இராஜாங்க முறைமை.

இராச்சியத்தில் அரசனே முதன்மைபான பதவியுடையவன். அரசு
சியலைத் தன்னிஷ்டம்போல இவன்நடத்தலாயினும், இவன் பலருடன்
மந்திராலோசனை செய்தே காரியங்களை நடத்துவது வழக்கமாயிருந்தது.

* Ep. An. Rep. for 1893-4. No. 254 of 1894.

† Ibid for 1894-5. No. 90 of 1895.

‡ Ep. Ind. Vol. VI p. 307.

§ Ep. An. Rep. for 1892. No. 60 of 1892.

§ Ibid for 93-94. No. 186 of 1894.

¶ Ibid for 1894-95 No. 196 of 1894.

|| Ep. Ind. Vol. III. pp. 70-71.

“உடன் கூட்டத்து அதிகாரிகள்”¹ என்று ஆங்காங்கு வருவதைக் கொண்டும், இவர்கள் பெயர் “அங்காரிக்ஷத்திரிய சிகாமணி வளநாட்டுப் பணையர்நாட்டு ஜெயங்கொண்ட சோழநல்லூருடையான் உதைய திவாகரன் கூத்தாடுவானுன விராஜேந்திரமழவராயர்”² என்பதுபோலப் பெருமைபெற்ற பெயர்களாயிருத்தல் கொண்டும், இவர்கள் அரசனுடைய மந்திராலோசனை சம்பவமாகவேண்டுமென்று ஊகிக்கப்படுகிறது.

அரசன் திருவாய்மொழிந்தருளிய கட்டளைகளைக்கேட்டு எழுதப்பல உத்தியோகஸ்தர்கள் உண்டு “இவர்கட்கு திருமந்திர ஒலையெழுதுவார்”³ பென்று பெயர்; இவர்களுக்குத் தலைமையான அதிகாரி திருமந்திர வோலை நாயக⁴ மெனப்படுவான். இவ்வதிகாரி இன்னினை காலத்து இவ்விவ்விஷயங்களை செய்யவேண்டுமென்று ஞாபித்தல் வழக்கம்; “நம் ஒலைநாயகம் நமக்குச்சொல்ல” என்று சாஸனங்காற்ற காணலாம். சில ஆணைகள், அரசன் இன்ன சாரியம் செய்பாடுின்ற சமயத்திற் பிறந்தன வென்று குறிக்கப்பட்டிருக்கும்; உதாரணம்:—“கங்கைக்கொண்ட சோழ புரத்துக் கோயிலினுள்ளால் திருமஞ்சனசாலையில் எழுந்தருளியிருந்து உதகம்பண்ணியருளாடுமக,”⁵ “புராஜாஜகேவர் தஞ்சாவூர்ப் பெரிய செண்டுவாபுற சுத்திரகூடத்துத் தந்தர்நல்ல கல்லூரியில் எழுந்தருளி,”⁶ “காஞ்சிபுரத்துக் கோயிலினுள்ளால் அட்டத்துவெள்மேலை மண்டபம் ராஜேந்திரசோழனில்சொட்டையில் எழுந்தருளியிருந்து,”⁷ “புரசை நாட்டுச் சிவபுரத்துப் பகலிருக்கையில் திருவமுதுசெய்தருளாவிருந்து”⁸ என்பன. மேற்கூறியபடி பிறகுமகட்டளைகளை அவாவர்கட்கு அனுப்பிக்கும் அதிகாரிக்கு “ஸ்கையில்திகாரி”⁹ என்று பெயர்.

1 S. I. I. Vol. III, p. 35.

2 Ibid.

3 Ibid.

4 Ibid.

5 Ibid.

6 Ibid p. 14.

7 Ibid, 135.

8 Ibid, p. 161.

9 Ibid. p. 36.

இவன் ஆங்காங்கிருந்து வரும் குறைமுறைகள் சிஷ்யமான கடிதங்களைப் பார்வையிட்டு விடையெழுதும் வேலையுமுடையவனாயிருத்தல்வேண்டும்; இவ்வாறு அனுப்பப்பட்ட கட்டளைகளைப்பெற்ற ஊர் சிரமேஸ் தாங்கிச் சென்று, ஊர்ப்பொதுமண்டபத்தே கூட்டங்குறைவறக்கூடியிருந்து வாசித்து, உத்தரோத்தரம் பயன்படுமுத்தரவாயிருப்பின் தம்மூர்த் தேவாலயத்தின் சுவரில் கல்வெட்டுளிப்பார்கள்.

இராஜ்யம் பல மண்டலங்களாகவும், மண்டலங்கள் கோட்டங்களாகவும், கோட்டங்கள் கூறுகளாகவும், கூறுகள் நாடுகள் வளநாடுகளாகவும் வகுக்கப்பட்டிருந்தன. நாடுகளும் வளநாடுகளும் பல நகரங்களும் கிராமங்களுமுடையவாயிருந்தன. அவற்றுட் பெரிய நகரங்கள் தனியூர் என்றும், மற்றவை ஊர்கள், மற்றுகள், குறைப்பற்றுகள் என்றும் பெயர் பெறும்.

மண்டலங்களை ஆள்பவர் மண்டலீசர். இத்தகையவுத்தியோகம் பெரும்பாலும் இராஜவமிசத்தாரே வகித்துவந்தனர். உதாரணம்:- வேங்கைநாடு குலோத்துங்கன் (1) காலத்தி, இராஜராஜன் கிரகோழன் என்பவர்களால் ஆளப்பட்டது. நாட்டுக்குத் தலைமையான உத்தியோகஸ்தன் அதிகாரி எனப்படுவான். அவன் தன் நாட்டுவரி, நியாயம் முதலியவற்றைப்பற்றிய விஷயங்களைக் கவனித்தவேண்டும். தனியூர்கள் இவன்கீழ்ப்படிந்தனவல்லவென்று தோற்றுகிறது. இவைகள், தமக்கென்றே ஒரு சபையும், தம்முள் விஷயங்களைத்தாமே பார்த்துக்கொள்ளும் கொளவழு முடையவாயிருந்தன. இவற்றின் காரியங்களை அரசனே நேரில் கவனிப்பான். மற்ற ஆக்களிலும் சபைகளுள் ஆயின, அவைகளும் தம்முள் விஷயங்களைத் தாமே பார்த்துக்கொள்ளும், நாட்டிற்காரிகளுக்கு உட்பட்டவையென்று உணர்த்தவேண்டியிருந்திருந்தது.

அதிகாரிகள், அவ்வப்போது தந்தாட்டைச் சுற்றிப்பார்த்து, நாடுகளின் சேஷமலாபங்களை நிரூபிக்கக்கூடமைப்பட்டவர்கள். “அருமொழி மூவேந்தவேளார் வெண்குன்றக்கோட்டத்துப் பெருமண்டை நாட்டு பெருமண்டலேயிருந்து ஊர்களை வினவாவிடுங்க” * “யாண்டு மூன்றா

வது, நாள் இருநூறினால், அதிகாரிகள் சோழமண்டலத்துப் பாண்டி
குலாசனி வளநாட்டுப் புறக்களியூர்நாட்டு புலாங்குடையார் பூரன் ஆதி
த்தேவனான ராஜாராஜேந்திர மூவேந்தவேளாரும் ஜேநாபதி உய்யக்
கொண்டவளநாட்டு திணைமூர்நாட்டு நாடார்கிழான் ராஜாராஜன் பாநிரு
பார்க்குதான வீரசோழ இளங்கோவேளாரும் எரிற்றோட்டத்து எயில்
நாட்டு நகரம் காஞ்சிபுரத்தித் திருமயான முடையார் கீழமண்டபம்
கங்குகொண்ட சோழனிலிருந்து, திருவல்லமுடையார் தேவதானமான
புலர்கள் கணக்குத்தேட்டு * “இவ்வாட்டைவிருச்சிக நாயற்ற, வடுவ-
வட்டி” ஷடபியும் திருவோணமும் பெற்ற விபாழக்கிழமை நான்று,
நம்மூர் நெல்ல புநீகோவில் வீற்றிருந்தாழ்வார் திருமுற்றத்தே அதி
காரிகள் சோழமூவேந்த வேளாரும் நடந்திருக்கக் கூட்டங்குறைவறக்
கூடியிருந்து பணிபாடினாதித்த எழுத்து; இக்கோரிலில் முன்புள்ளா
ரும் நாங்களும் செலுத்தமாட்டாது கிடந்தமையில் மஹாஸனாபேயம்
கடவோமான சிந்தியைத் திருவோணத்திருவிழா... † “விஜயாராஜேந்
திர மண்டலத்துக் குவளாலநாட்டுக் குவளாலத்துப்பிடாரியார் கோரி
லினுள்ளால் திருச்சுற்றுமண்டபத்துக் கோயிற் கருமமாராயாவிருந்து,
இத்தேவர் தேவதானமான புலர்களால் வந்த மாடை ‡” “நெல்லாக்கி இத்
தேவர்களும் பதிபாதாழலப்பட்டுடைய பலபணிகவந்தக்காரருக்கும்
நிலந்தஞ்செய்தபடி யுண்டோவென்று இத்தேவர்க்கு மாடாபத்தியம்
செய்கிற கன்னாடபண்டிதனாயும் பதிபாத மூலப்பட்டுடைய பஞ்சாசாரி
யத் தேவகன்டிகாபுங்கேடக” § “கோராஜாராஜேசரிவர்ம்மற் குயாண்டு
7-வது, பரிஷுர்க் கோட்டத்து மீயாறு நாட்டுத் தீக்காலெல்லத்துத்
திருத்தீக்காலி ஆழ்வாரா இவ்வாட்டை அப்பசித்திங்கள் பெளந்
நமாசியும் இரோவதியும் பெற்ற ஷடபியில் ஸோபிபுஹணத்தினன்று,
மதுரார்த்தகன் கண்டாதித்தனார், ஆழ்வாரா ஸஹஸு கலசமாட்டு
விக்கவந்து திருவடி தொழுது நிக, ஆழ்வார்க்குக் காட்டுகின்ற திருவ
முதம் இருநாழியிரிகித் திருவமுதாய், கறியமுத நெய்யமுதம் தயி

* S. I. I. Vol. III. p. 115.

† S. I. I. Vol. III. 173.

‡ ஒருநாணயம்.

§ S. I. I. Vol. III. p. 187.

ரமுதம் இன்றியே நொந்தா விளக்கும் ஆலஸுமாயிருக்கக்கண்டு, இத்திருக்கோயில் சிவஸ்திராஜமணனையும் தீக்காலிவல்லத்துச் சபையானையும் அழைத்து இத்தேவருடைய ஆயுழம் வுபழம் நிருவாணைக்கும் நிருவோலைக்கும் உரியவண்ணஞ்சொல்லுக வென்று வினவ, சிவஸ்திராஜமணனும் தீக்காலிவல்லத்துச் சபையாரும் சொல்ல” * “இறைபிலியாக இட்ட சிலங்குகில் சாதனங்கள் சிதைக்காரிலே, பிள்ளையாரும் புத்தூருடையார் உதைப்ப பெருமான் சோழகோனார்க்கும் இக்கோயில் தானத் தாரும் ஊரவரும் கல்வெட்டவேணுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய” † என்பவற்றால் அதிகாரிகள் நாடுகளின் கேஷமலாபங்களை வினவுந் தன்மை நன்குபலப்பிடும்.

நகரங்களிலே அக்கநகங்களையாரும் சபைகள் வருஷந்தோறும் நியமிக்கப்படும். இந்நியமனம் ஊர்க்காஜனங்களோ செய்வது என்பதும், அஃது எவ்வாறு நடந்துவந்ததென்பதும் அடியில்வரும் சாஸநத்தால் நன்குவிளங்கும்:—

“ஸ்ரீமதிநைகொண்ட கோவரகெஸரிவநூர்க்கு யாண்டு பதினாலாவது நான் பதினாறு; காலியூர்க் கோட்டத்து தன் கூற்று உத்தாமேருச் சதுர்வவேதிமங்கலத்து ஸபையோம்; இவ்வாண்டு முதல், எங்களுக்குப் பெருமானடிகள் எம்பெருமான் ஸ்ரீவிரநாராயணன் ஸ்ரீபாரந்தகதேவன் ஸ்ரீவரகெஸரிவநூருடைய ஸ்ரீமுகம் வாக்காட்ட ஸ்ரீமுகப்படி ஆஞ்ஞாயல் சோழநாட்டிப் புறங்காம்பைநாட்டு ஸ்ரீவங்கநர்க்காரஞ்சைகொண்டப காமலித்தபட்டனைய சோமாசிப்பெருமான் இருந்து, வாரியமாக ஆட்டொருக்காலும் ஸம்வகஸா வாரியமும், தோட்டவாரியமும், ஏரிவாரியமும் இடுவதற்கு நியவஸ்தை செய்த பரிசாவது:—

“குடும்ப முப்பதாக ‡ முப்பதுகுடும்பிலும் அவ்வவக்குடும்பிலா ரோகடி கானிலத்துக்குமேல் இறைசிலமுடையான் தன் மணியிலே

* S. I. I. Vol. III. p. 102.

† Ep. An. Rep. for 1902-3 No. 607 of 1902.

‡ வாரியப்பெருமக்கள் பதவிக்குவேண்டுமேயோக்கியதையைச் சொல்லுகிறது.

அகமெடுத்துக்கொண் டிருப்பாளை எழுபது பிராயத்தின்கீழ் முப்பத் தைந்து பிராயத்தின் மேற்பட்டார் மந்திரப் பிராம்மணம் வல்லார் ஓதுவித்து அறிவாளைக் குடவோலை இடுவதாகவும். அரைக்காளிலமே உடையானூயிலும் ஒருவேதம் வல்லானாய் நாலுபாஷ்யத்திலும் ஒரு பாஷ்யம் வக்காணித்தறிவான் அவனையும் குடவோலை எழுதிப்புக இடுவதாகவும். அவர்களிலும் காரியத்தில் நிபுணராய் ஆசாரமுடைய ரானானையே கொள்வதாகவும். அர்த்தசௌசமும் ஆத்மசௌசமும் உடையாராய் மூவாட்டின் இப்புறம் வாரியம் செய்திலாதானாக் கொள்வ தாகவும். எப்பேர்ப்பட்ட வாரியங்களும் * செய்து கணக்குக்காட்டாதே இருந்தானாயும் இவர்களுக்குச் சிற்றவைப்பேரவ்வை மக்களையும் இவர் களுக்கு அத்தைமாமன் மக்களையும், இவர்களுக்குத் தாயோடுப் பிறந் தானையும், இவர்கள் தம்பப்பனோடுப் பிறந்தானையும், தன்னோடுப் பிறந்தானையும், இவர்களுக்குப் பிள்ளைகொடுத்த மாமனையும், இவர்கள் பிராமணியோடுப்பிறந்தானையும், தன்னோடுப்பிறந்தானை வேட்டா னையும், உடப்பிறந்தான் மக்களையும், தன்மகனை வேட்ட மருமகனையும், தன் தம்பபனையும், தன்மகனையும் ஆக இச்சுட்டப்பட்ட பந்துக்களையும் குடவோலை எழுதிப்புக இடப்பெறாதாராகவும்.”

“அகம்மியாகமனத்திலும், மகாபாதகங்களில் முன்படைந்த நாலு மகாபாதகத்திலும் எழுதப்பட்டவரையும், இவர்களுக்கும் முன் சுட்டப் பட்ட இத்துணை பந்துக்களையும் குடவோலைஎழுதிப்புக இடப்பெறாத தாகவும். ஸம்ஸர்க்க பதிதரை பிராயச்சித்தம்செய்யுமானவும் குடவோலை இடாததாகவும். ஸாஹஸீயாயிருப்பாரையும் குடவோலை எழுதப்பெறாதாராகவும். பாத்திரவியம்அபகரித்தானையும் குடவோலை எழுதிப் புகவிடப் பெறாதாராகவும். எப்பேர்ப்பட்ட கையூட்டும் கொண்டான் கூதபிராயச்சித்தஞ்செய்த சுத்தரானையும் அவ்வவர் பிராணந்திகம் வாரியத்துக்குக் குடவோலை யெழுதிப்புகவிடப் பெறாததாகவும். மகா பாதகஞ்செய்து பிராயச்சித்தஞ்செய்து சுத்தரானையும் கிராமகண்ட கராய் பிராயச்சித்தஞ்செய்து சுத்தரானையும் அகம்மியாகமனம்செய்து பிராயச்சித்தஞ்செய்து சுத்தரானையும் ஆக இச்சுட்டப்பட்ட அனை

* வாரியத்துக்கு யோக்யியால்லாதானாக் குறிப்பிடுகிறது.

வரையும் பிராணந்திகம் வாரியத்துக்குக் குடவோலை எழுதிப்புகவிடப் பெறுததாகவும்.

“ஆக இச்சட்டப்பட்ட * இத்தனை வரையும்ரீக்கி இம்முப்பது குடும்பிலும் குடவோலைக்குப்பெயர்நீட்டி இப்பன்னிரண்டுசேரியிலுமாக இக்குடும்பும் வெவ்வேறே வாயோலைபூட்டி முப்பதுகுடும்பும் வெவ்வேறே கட்டிக்குடம்புக இடுவதாகவும். குடவோலை பிறிக்கும்போது மகாசபை த்திருவடியாரை ஸபாலவிருத்தம் நிரம்பக்கூட்டிக்கொண்டு அன்றுள் னூரில் இருந்த நம்பிமார் ஒருவரையும் ஒழியாமே மகாசபையிலே ஊர் மண்டகத்திலே இருத்திக்கொண்டு அந்நம்பிமார் நடுவே அக்குடத்தை நம்பிமாரில் விருத்தாபிநுப்பாரொரு நம்பிமேல் நோக்கி எல்லாஜனமும் காணுமாற்றல் (1) எடுத்துக்கொண்டு நிற்க பதலே யந்தாமறியாதான் ஒரு பாலகனைக்கொண்டு ஒருகுடும்புவாங்கி மற்றொருகுடத்துக்கே புக விட்டுக் குலைத்து, அக்குடத்திலிலோரோலைவாங்கி மத்தியஸ்தன் கையிலே குடுப்பதாகவும். அக்குடித்தவோலை மத்தியஸ்தன் வாங்கும்போது அஞ்சுவரிலும் அகலவைத்து உள்ளகுகையிலே ஏற்றுக்கொள்வானாகவும். † அவ்வேற்றுவாங்கின ஓலை வாசிப்பானாகவும்.

“வாசித்த அவ்வோலை அங்குள மண்டகத்திருந்த நம்பிமார் எல்லாரும் வாசிப்பாராகவும். ‡ வாசித்த அப்பெயர் நீட்டுவதாகவும். இப்பரிசே முப்பது குடும்பிலும் ஒரோர்பெயர் கொள்வதாகவும். இக்கொண்ட ி முப்பதுபெயரிலும் தோட்டவாரியமும் ஏரிவாரியமும் செய்தாரையும் வித்தியாவிருத்தரையும் வயோவிருத்தர்களையும் சமவத்சர வாரியாருக்கொள்வதாகவும். மிக்குநின்றாருள் பன்னிருவரைத்

* எப்படிச் குடவோலைபரிப்பது என்பதை வர்ணிக்கிறது.

(1) குடத்தில் முன்னரே சன்னத்தனமாய்ப் போட்டுவைத்திருக்கும் ஓலைகளுண்டோவென்னும் ஐயநீங்க இச் சாக்கிரதை.

† கையில் மற்றோர் பெயர்பொறித்த ஒரு சிறுஓலையை ஒளித்திருந்தால் அது வெளிப்படும்படிக்கான ஜாக்கிரதை.

‡ மத்தியஸ்தன் ஏற்றுக்கொண்ட ஓலையிலுள்ள பெயரைவாசிக்காமல் தனக்கு வேண்டியவன் பெயரை வாசிப்பான் என்னும் சந்தேகத்தை நீக்கும் பொருட்டு இச்சாக்கிரதை.

§ முப்பது பெயர்கள் எவ்வாறு பிரிக்கப்படுகிறார்கள் என்பதை விவரிக்கிறது.

தோட்டவாரியங்கொள்வதாகவும். நின்ற அறுவரையும் ஏரிவாரியமாகக் கொள்வதாகவும். இவ்விரண்டுநிறத்துவாரியமும் கரைகாட்டிக்கொள்வதாகவும். இவ்வாரியம் செய்கின்ற முன்றுதிறத்துவாரியப்பெரும்களும் முந்நூற்று அறுபதுநாளும் சிரம்பச்செய்து ஒழிவதாகவும்.”

“வாரியஞ் * செய்பாதின்றாரை அபராதக்கண்டபோது அவனை யொழித்துவதாகவும். இவகள் ஒழிந்த அனந்தரமிடும் வாரியங்களும் பன்னிரண்டு சேரியிலும் தர்மமகிருத்தியங் கடைகாணும் வாரியரே மத்தியஸ்தரைக்கொண்டு குறி † கூட்டிக் குடுப்பாராகவும். இவ்வவஸ்தையோலைப்படியே குடவோலை பரித்துக்கொண்டே வாரியம் இவதாகவும்.”

“பஞ்சவார வாரியத்துக்கும் பொன் ‡ வாரியத்துக்கும் முப்பது குடும்பிலும் குடவோலைக்குப் பெயர்தீட்டி. முப்பது வாயோலைக்குடும்புக இட்டு முப்பது குடவோலை பறித்து முப்பதிலும் பன்னிரண்டு பெயர் பரித்துக் கொள்வதாகவும். பரித்த பன்னிரண்டிலும் அறுவர் பொன்வாரியம், அறுவர் பஞ்சவார வாரியமும் ஆவனவாகவும்.”

“பிறையாண்டும் இவ்வாரியங்கள் குடவோலை பரிக்கும்போது இவ்வாரியங்களுக்கு முன்னம் செய்த குடும்பன்றிக்கே, நிறைகுடும்பிலே கரைபரித்துக் கொள்வதாகவும்.”

“கழுதையேறினாலும், கூடலேகையெய்தானையும் குடவோலை எழுதிப்புக இடப்பெறாததாகவும்.” §

“மத்தியஸ்தரும் அர்த்தசௌசமுடையானே கணக்கெழுதுவானாகவும். கணக்கெழுதினான் கணக்குப்பெருங்குறிப்பெருமக்களோடு கூட கணக்குக்காட்டி சுத்தன் ஆச்சிதின் பின்னன்றி, மற்றுக்கணக்

ஒருவர் இருவரை வாரியத்துக்கு எவ்வாறு நியமிக்கிறது என்பதை வினக்குகிறது.

† குறி=மகாஜனசபை. ‡ மற்றவாரியத்தைப்பற்றிச் சொல்லுகிறது.

§ இது முன்காட்டின வாரியத்துக்கு யோக்கியரல்லாதாரில், மறதியால் விட்டுப்போனவர்களை இவ்விடத்துச் சேர்த்திருக்கிறது.

குப் புகப்பெறுதானாகவும். தான்எழுதினகணக்குத் தானேகாட்டுவா
னாகவும். மற்றுக்கணக்கர் புக்கு ஒடுக்கப்பெறுதார் ஆகவும்.”

“இப்பரிசே இவ்வாண்டுமுதல் சந்திராதித்தவல் என்றும் குட
வோலை வாரியமே இடுவதாக தேவேந்திரன் சக்கரவர்த்தி பண்டிதவத்
சலன் குஞ்சரமல்லன் சூரசூளாமணி கல்பகச்சரிதை ஸ்ரீ பாகேசரி
வர்ம்மர்கை ஸ்ரீ முகமருளிச்செய்து வாக்காட்ட ஸ்ரீ ஆஞ்ஞையால்
சோழநாட்டுப் புறங்காமபைநாட்டு ஸ்ரீவங்கநகர்க்காரஞ்சை கொண்டய
கிரமவித்த பட்டனாகிய சோமாசிப் பெருமானுடன் இருந்து இப்பரிசு
செய்கிக்க நங்கிராமத்துக்கு அப்பியுதயமாக துஷ்டர் கெட்டு விசிஷ்டர்
வர்த்திப்பதாக வியவஸ்தை செய்தோம். உத்தரமேருச்சதுர்வேதி
மங்கலத்து சபையோம். இப்பரிசு குறியுள் இருந்து பெருமக்கள்
பணிக்க வியவஸ்தை எழுதினேன். மத்தியஸ்தன் காட்டிப்பொத்தன்
சிவக்குறி இராஜ மல்லமங்கலப் பிரியனேன்.”

மேற்கூறியவாறு சபையாரால் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டவுடனே அவர்
கள் தத்தம் வேலையிலமர்ந்து தமக்கென்றிட்ட காரியத்தைப்பார்ப்பார்
கள். ஊரகனில் சியாயம் விசாரித்துத் தீர்ப்பு அளிப்பது சம்வத்ஸா
வாரியக்காரர்களைச்சேர்ந்த விஷயம்போலத்தோற்றுகின்றது. இவர்கள்
விதிக்கும் தண்டனை சிலவற்றைக் கேட்டு கவனிப்போம். கொலைசெய்த
வனுக்குத் தண்டனை அவன் உயிர்வாங்குவதே. ஆயின் தற்செயலாய்
ஒருவன் அசாக்கிரதையால் நேர்ந்த சாவுக்காக, அவ்வசாக்கிரதைக்குத்
தக்கபடி தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. ஏழாட்டைப் பிராயத்தான்
ஒருபையன் கொடுவாள்கொண்டு மரக்கொம்புகளைத் தறிக்கப்போனவிட
த்து அவனுடன் சென்ற ஆறுட்டைப் பிராயத்தான் மற்றொருபையன்
கையை நீட்டத் தற்செயலாகப் கொடுவாள்பட்டு இறந்தான். சபையார்
கூடி விசாரித்து, இது தற்செயலே: ஆயினும் இதைப்போல மறுபடியும்
நேராவண்ணப், கோயிலில் அரைவிளக்கு எரிக்கச்செல்லும் தொகையைத்
தண்டமாகக் கொடுக்கப் பணித்தார்கள். இத்தொகை குற்றவாளிப்
பையனுடைய தகப்பனிடமிருந்து “வசூல்” செய்யப்பட்டது. * இதே
மாதிரியாக, ஒருவன் மாணெய்யத்தற்கு அம்புவிடுகையில், இடையில்

வந்த மனிதன் ஒருவன்மேல் தற்செயலாகப்பட்டதனால் இறந்தான். இவ்விஷயத்திலும் மேற்கூறிய தண்டனையே விதிக்கப்பட்டது.

மற்றக்குற்றங்களுக்குத் தண்டனை, சிறை தனை சங்கிலிபுகுதல் என்பன; “இவன் சாவினும் போகிலும் சிறைதனை சங்கிலி புகிலும் இவ்வணைவோம் முன்புநின்றோமே சந்திராதித்தவல் நெயட்டுவதாய் புணைப்பட்டோம்” † என்பதனால் இதனையறிக.

ஶர் அதிகாரி தன்னாட்டுவரி முதலான பணங்களைத் தண்டல் செய்து தானேசெலவழித்துகொண்டுவிட்டான்; இச்செய்தியையறிந்து அரசாங்கத்தார் அவனைச்சிறையிசிடும்படி, அவனுக்குப்பின் நியமிக்கப்பட்ட அதிகாரிக்குக் கட்டளை அனுப்பினார்கள். சிறையில் வைக்கப்பட்டவன் ஒருநாள் தப்பி ஓடிவிட்டான். அவனால் வரவேண்டிய தொகைக்கு அவன் வீடு நிலம் முதலிய ஸ்திதிகளை விற்று ஒழுங்கு பண்ண அவ்வதிகாரிக்கு உத்திரவு வந்தது—என்று திருப்பராய்த் துறைச் சாஸனம் ஒன்று கூறுகிறது.

கோடில்களில் நெய்விளக்கெரிப்போமாக என்று ஒப்புக்கொண்டு பொனபெற்றவர்கள் எரிககாமல் “இத்தர்மம் முட்டின பொழுது” இவர்கள் “செதி லுங்கமுஞ்சு பொன தர்ம்மாசனத்தே மன்ற ஒட்டிக்கு” ப்பாராகத் தண்டம் விதிக்கப்படுவார்கள். இதுபோன்ற பொன்தண்ட முடைய குற்றங்களெல்லாம், ஒப்புக்கொண்ட விஷயங்கள் செய்யாதொழிவன என்று ஏற்படுகிறது.

இராச்சியத்தை ஒழுங்காக அளந்தாலன்றி இவ்வாறு வினேநில மிருக்கிறதென்பதும் அவற்றினின்றும் இவ்வாறு வரிப்பணம் வரவேண்டியதென்பதும் நிச்சயப்படா. ஆகலால், சோழர்காலத்து நிலவளவு லொகுதிட்டமாகச் செய்துவரப்பட்டது. முதல் ராஜாராஜன் காலத்து ஒரு நடவையும், குலோத்துங்கன் காலத்து ஒரு நடவையும் இராச்சியத்துள்ள நிலமுழுதும் அளக்கப்பட்டது. “உடையார் சுங்கந்தவிர்த் தருளின குலோத்துங்க சோழதேவற்கு யாண்டு ௧௩-வது அளக்க

* Ep. An. Rep. for 1901-2; No. 64 of 1900.

† S. I. I. Vol. III p, 28.

குறைந்த நிலம்”* என்பதனாலும், இன்னம் மற்றச் சாஸனங்களாலும் குலோத்துங்கன் (1) 16-வது வருஷத்தில் நிலமளக்கப்பட்டதென்றும், இரண்டு வருஷங்கழிந்தபின் 18-வது ஆண்டில் வரியேற்படுத்தப் பட்டதென்றும் “உடையார் சங்கந்தவிர்த்தருளின குலோத்துங்க சோழ தேவர்க்கு கடி-வது இறைகட்டின காணிக்கடன்”† என்பதனாலும் நன்குபுலப்படும்.

இக்காலத்து நிலம் எவ்வளவு துட்பமாயளக்கப்பட்டதென்பது, “ஆக இறையிலி நீங்குநிலம் முக்காலே இரண்டுமாக்காணி அரைக்காணி முந்திரிகைக்கீழ் அரையே இரண்டுமா முக்காணிக்கீழ் அரையே இரண்டு மா முக்காணிக்கீழ் முக்காலே நான்குமா அரைக்காணி முந்திரிகைக்கீழ் நான்குமாவிலை இறைகட்டின காணிக்கடன் ராஜகேசரியோ டொக்கும் ஆடவல்லான் என்னும் மாக்காலால் அளக்கக்கடவநெல்”‡ என்பதனால் விளங்கும். இதற்குறித்துள்ள நிலத்தின் விஸ்தீர்ணம் 52,125,500,000 வேலி. இந்நிலந்தான் இறையிலியாக நீக்கப்பட்டது.

தானஞ்செய்யப்பட்ட நிலங்கள் தேவதானம், சாலாபோகம், பட்ட விருத்தி, பள்ளிச்சந்தம் எனப் பலபெயர்பெறும். இவற்றுள் தேவ தானம் என்பது ஆரிய தேவாலயங்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் நிலம். சாலாபோகமென்பது அறச்சாலைக்காக விடப்படும் நிலம். பட்ட விருத்தி என்பது பிராமணர்கட்குத் தானஞ் செய்தது. பள்ளிச்சந்த மென்பது ஐனபெளத்தப்பள்ளிகட்கு அளித்தது. அரசன் ஊர்களைத் தானஞ் செய்வதாயின், அவற்றிலுள்ள இறையிலி நிலங்களை நீக்கியே செய்வன். “ஊர்ந்தமும் ஸ்ரீகோயில்களும், குளங்களும், ஊடறுத்துப்போன வாய்க்கால்களும், பறைச்சேரியும், கம்மாளச்சேரியும், சுடுகாடும்” § முதலியன நீக்கவேண்டியவை. இவையெல்லாம் நீக்கி அரசன் தன்வரிக்கறிபுவார்க்கு அறிவிப்ப அவர்களிடமிருந்து வரும் கட்டளைப்படி வரியிலார் தம் பொத்தகங்களில் இவ்வூர்கள்

* திருவிழிமிழலை.

† ஷ. ஊர்.

‡ S. I. I. Vol. II.

§ S. I. I. Vol. II. p. 43.

இறையிலி தேவதானம் என்று எழுதிக்கொள்வார்கள்.

ஒவ்வோர் ஊரும் தம்மில் விளைந்த நெல்லில் ஒருபகுதியை வரியாக அரசனுக்கு இறுக்கவேண்டும். அப்படிச் செய்யாதவர்களிலத்தை அவர்களிடமிருந்து திரும்பவாங்கிக்கொண்டு ஊர்ப்பொதுநிலமாக்கி, அவ்வவ்வூர்களே தமக்குள் விலையாக்கி, அதனால் வரும் பணத்தை இறைக்குக்கொடுப்பது வழக்கம். “யாண்டு உச-வது, நாள் கசுந-னால், உடையார் ஸ்ரீராஜராஜதேவர் தஞ்சாவூர்ப் பெரியசெண்டு வாயிற் சித்திர கூடத்தைத் தெற்கில் கல்லூரில் எழுந்தருளியிருந்து சோனாட்டும், சோனாட்டிப்படம் புறநாடுகளிலும், தொண்டைநாட்டிலும், பாண்டி நாடான ராஜாராஜவளநாட்டிலும், பார்ப்பன ஊர்களிலும், வைவானஸர் ஊர்களிலும், மூமணர்ஊர்களிலும், காணியுடையார் யாண்டு கசு-வது முதல் உசு-வது வரையில் ஈராண்டு நிரம்பி மூவாண்டு தந்தங்காணியான நிலங்களுக்கு அவ்வவ் ஊர்களிலாரோடும், ஊரிடு வரிப்பாடு இறை இறுதுபோனார் காணி உடையாரைத்தவிர, ஊர் நிலமாய் அவ்வவ் ஆர்களிலாரே விற்றுக்கொள்ளப் பெறுவார்களாகவும். யாண்டு உசுவது முதல் ஈராண்டு நிரம்பி மூவாண்டு ஊரிடுவரிப்பாடு இறை இறுது போனார் காணி உடையாரைத்தவிர, அவ்வவ் ஊர்களிலாரே விற்றுக் கொள்ளப் பெறுவார்களாகவுமென்று இப்பரிசு திருவாய்மொழிந்தருளினபடி திருமந்திரவோலை நாயகன் மும்முடி சோழன் ஐழிமாராயனும் மும்முடிச் சோழபோசனும் ஒப்பிட்டுப் புகுந்த கேழ்விப்படி, உசு-வது நாள் கசுந-னால் வரியிலிட்டது.*” என்பது ஓர் இராயசம். இதனால் வரி இறுதுபோனவர்களது நிலம் எவ்வாறு விநியோகிக்கப்பட்டது என்பது விளங்கும்.

வாங்கப்பட்ட வரித்தொகைகளைக் கணக்கிற் பதிந்து கொள்வோர்க்கு வரியிலார் என்று பெயர். வந்த வரியை எவ்வாறு செலவிடுவது என்பதைத் திட்டஞ் செய்வார், வரிக்குக் கூறு செய்வார் எனப்படுவர். வெளிப்புறத்தூர்களில் வரிவிஷயமான கணக்குகளை வைப்பவர் பலராதவின் அவர் கூடியிருக்குமிடத்திற்குப் புவரித்திரணக்களம் என்றும்,

இவர்கட்கு புரவரித்திணைக்களத்தார்களென்றும், இவர்கள் மேலதிகாரிக்கு புரவரித்திணைக்களநாயகம், புரவரித்திணைக்களமுகவேட்டி பென்றும் பெயர்.

நிலவரி முதலியவை தவிரத் தலைவரியொன்றுமிருந்தது. அதனைத்தான் குலோத்துங்கன் (1) தவிர்த்தது. அவ்வாறு சுங்கந்தவிர்த்தமைபால் “சுங்கந்தவிர்த்த சோழன்” என்னுஞ் சிறப்புப் பெயர் பூண்டானென்று முன்னமே சொல்லியிருக்கிறோம். கூனர் குறளர்க்கு முன்னியூர் என்னுமிடத்தில் மாத்திரம் வரியில்லை.* ஆதலால் இவ்வுர்க்குக் கூனர்குறளர் முன்னியூர் என்ற பெயர் வழங்கி வந்தது.

ஊர்களைக் காத்தற்கென்று ஓர் வரி வாங்கப்பட்டு வந்தது. அதற்குப் பாடிசாவல் என்பது பெயர். இன்னும் பற்பல தொழில்களுக்கும் வரியேற்பட்டிருந்தன. இப்போதைப்போலத் தொழில்வரியெனப் பொதுப்பெயர்கொடுத்து வெவ்வேறு வரி கொள்வதுபோலவின்றி ஒவ்வொரு தொழிலின்பெயரையும் சுட்டி, தறியிறை, தட்டாரப்பாட்டம், செக்கிறை எனப் பலபெயர்களாலும் வரியேற்படுத்தப்பட்டன. வரிகளின் பெயர்கள் பலவாயிருத்தல் நோக்கி நம்மவர் அக்காலத்துவரிகள் பலவாயிருந்தனவென்று கருதலாகாது.

சிறிசில சமயங்களில் அரசர்கள் ஊர்களைத் தானஞ் செய்யாது அவைகளினின்று வரும் இறைப்பணத்தைத் தானஞ் செய்வார்கள். சாதாரணமனிதன் ஒருவன் பூதானஞ் செய்யவேண்டின், அதன் விலையை உடையானுக்குக் கொடுத்துக்கொண்டு, அதனை இறையிலியாக்க, சபையாரிடம் திட்டப்படி ஒரு தொகையைச் செலுத்திப் பிறகு இறையிலி பூதானமாக்கல் வழக்கம்.

அவ்வவ்வுர்களில் திரட்டும் வரிப்பணங்களைப் பரிசோதித்துச் ‘சரியான பொற்காசு’ என்று தீர்மானித்தல் பொன்வாரியக்காரர்கள் கவனிக்கவேண்டிய விஷயம்.

* Ep. An. Rep. for 1902-3, No. 607 of 1902. இராட்டுக்கு ஆஜர் கூற்றத்த திருவிளக்குப் பிடிக்கும் கூனர் குறளர் இறையிலியான முகியூரில்” See S. I. I. Vol. II, p. 276. “ஆஜர் கூற்றத்துக் கூனர் ஷன் முன்னியூர்.”

சோழசக்கரவர்த்திகள் செம்பு, வெள்ளி, பொன் இம்முன்று உலோகத்திலும் நாணயங்கள் செய்து நாட்டில் வழங்கச் செய்தனர். இக்காசுகளின் சில இக்காலத்தும் ஆங்காங்குக் காணலாம். அவற்றிலும் முதல் இராஜராஜனது செப்புநாணயங்கள் மிகுதியும் எளிதற் கிடைக்கின்றன. அக்காலத்துப் பொன் வெள்ளி நாணயங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒரே எடையுள்ளனவாய்ச் செய்யப்பட்டிருந்தனவென்று நாணயபரீட்சைபிற்பெரிதும் ஆராய்ச்சி செய்துள்ள கன்னிக்கரம் துரை எழுதி யிருக்கிறார்.

அக்காலத்தே நிறுத்தல், முகத்தல் முதலிய அளவுகட்டும், பொன் இரத்தினங்கள் நிறுத்தத்தும், பொன் மாற்று நோக்குதற்கும் அரசாங்கத்தாரால் நியமிக்கப்பட்ட மாக்கால் முதலியன நிருந்தன. அரசாங்க முத்திரையிட்ட மாக்காலுக்கு இராஜராஜன் (1) காலத்து இராஜகேசரி என்பது பெயர். இதற்குச் சமமான தஞ்சாவூர்க்கோயில் மாக்காலுக்கு ஆடவல்லான் என்பது பெயர். ஆனால் நாடுதோறும் மாக்கார்பெயர்கள் வேறுபட்டிருந்தன. அரசாங்க முத்திரையிட்ட எடைக்கல்லுக்குக் குடினாக்கல் என்று பெயர். தஞ்சாவூர்க்கோயிலில் இதற்குச் சம எடையுள்ள கல்லுக்கு ஆடவல்லான் என்பது பெயர். (இப்பெயர்கள் சிவபிரான் பெயரால் விடப்பட்டன.) பொன்மாற்றுக்கு வைத்திருந்த ஆணிக் குத் தண்டவாணியென்பது * பெயர். பொன் முதலிய விலையுயர்ந்த பதார்த்தங்கள் நிறுக்கக் கழஞ்சு, மஞ்சாடி, முதலிய நிறைகள் வழங்கின.

நாடுகள் தோறும், இந்நமருக்கும் சிழலைத்தரும் மாங்களுடைய சாலைகளும், பெருவழிகளும் பலநிருந்தன. “அரங்கம் நோக்கிப் போந்த பெருவழிக்குக் கிழக்கு” என்றும் போல்வனவற்றால், இவையிருந்தன வென்பது நன்கு விளங்கும். சோழர்கள் தம் நாட்டை நீர்வளமுடைத் தாபிருக்கச் செய்வதில் மிக்க கருத்துடையவர்கள். சோணாட்டுக்கு இதுபற்றியே புனனாடு என்றோர் பெயருண்டு. பண்டைக்காலத்தக் கரிகாலன் காரிமிக்கு இருபக்கமும் கரையிடுவித்தான் என்பதும், பிற்காலத்துப் பெருவளவன்வாய்க்கால், வீரசோழனாறு, முடிகொண்டான, வெட்டாறு எனனும் பெயர்கள் வழங்குவதுமே மேற்கூறிய

விஷயத்துக்கு உற்ற சான்றாகும். ஆறுகளையன்றிப் பற்பல பெருத்த ஏரிகளையும் அன்றோர் கட்டிவைத்தனர். கங்கைகொண்ட சோழபுரத் தேரியும், காளிசிப்பாக்கத்தேரியும் இன்னும் பலவும் இவர்கள் காலத்தண்டாயினவே. ஸ்ரீரங்கத்தக்குத் கிழக்கே 10-மைலுக் கப்பாலுள்ள அண்ணக்கட்டாளது சோழர்களாலே கட்டப்பட்டது. இப்பொழுது அதன்பேரில் ஆங்கிலேயர் புதுப்பாலம் இட்டிருக்கிறார்கள். இவ்வண்ணக் கட்டினாற்றான் தஞ்சாவூரில்லாவுக்கு நீர்ப்பாய்ச்சல் வசதி ஏற்பட்டது. அவ்வூர்களிலுள்ள ஏரிவாரியத்தார், விளைவுக்கு வேண்டிய நீரை அவாவர்க்கு முறைப்படி பாய்ச்செய்தும், ஏரிகளிற கிலமானவற்றைப் புதுப்பித்தும் மற்றும் வேண்டிய சமல ஒழுங்குகளையும் செய்தும் கொடுக்கவேண்டியது கடமை. கண்ணாறுகள் பலகட்டி, இவ்வாறில் வளவு சதுரத்துக்கு இவ்வரினவ கண்ணாறுகள் பாய்வது என்னியவஸ்கை செய்யப்பட்டிருந்தது.

இவ்வாறு குளங்களிலும் ஆறுகளிலும் பாயும் நீரையுபயோகித்துக் கொள்ள வரி இறுத்தல்வேண்டும். இவையன்றி வேறு எவ்விதமாக நீரைப்பாய்ச்சிக்கொண்டாலும் சபையார்க்கு வரிப்பணம் கொடுக்க வேண்டுமென்பது, நிலைநீர்ப்பாட்டம், ஒழுக்குநீர்ப்பாட்டம் என்பவற்றாலும், நன்னீர் புன்னீர் என வகுத்திருப்பதாலும் அறியப்படும்.

சோழசக்காவர்த்திகள் காலத்திலே கட்டப்பட்ட கோயில்கள்தென்னிந்தியாவில் மிகுதியாம். இவை, அரசர்களாலும் அவர்போன் மற்றவர்களாலும் கட்டப்பட்டவை. பழையகாலத்தே, கோயில்களைப் புதுப்பித்தல் இக்காலத்திற்போல எளிய காரியமன்று. இப்போது, செட்டிமக்களுக்குப் பணம் அதிகமாகச்சேர்ந்துவிட்டால், பாடல்பெற்றும், பழைய சாஸனங்களை யுமுடைத்தான ஒரு புராதனக்கோயிலை, தமதிஷ்டப்படி இடித்து, பழங்கற்களை எழுத்தற வெட்டிக்கொத்திப் புதுப்பித்து, ஆங்காங்கே வைத்துப் புதுக்கட்டிடமாக்கி விடுகிறார்கள். இப்படிக்கட்டும் கோயில்களில் ஏதேனும் அழகாயிருக்கின்றதா? பழங்கோயில் புதுக்கோயிலாகிவிடுவதே போதுமென்று—அலடின கதையில் பழையவிளக்குக்கொடுத்துவிட்டுப் புதுவிளக்குப்பெற்று ஏமாந்தவனைப்

போல—நம்மவரும் மோசம் போகின்றனர். என்னே இவர் தம் அறிவு? இவ்வாறு பழங்கோயில்களைப் பாழாக்குவதால் உண்டாகும் நஷ்டம் இவ்வளவு என்பது தெரியுமானால் ஒருநாள் அவ்வாறு இடிபாடுதொழிவார்களோ தெரிந்திலது. ஆனால் இக்காலத்தில் நடக்கும் அந்நியபத்தைப்போல அக்காலத்தே நடத்த முடியாது. ஏனெனில், ஒருவன் ஒருகோயிலைப் புதுப்பிக்கவெண்ணினனாயின், அக்கோயிற் குரிய நாட்டி காரியிடம் தன்னெண்ணத் தத்த தெரிவிக்கவேண்டும். அவன் அரசனுக் கறிவிப்பான். அரசனும், “நாயனார் வீரநாசிக்கதேவர்க்கு யான்றி நாற்ப “தாவது ஐப்பசிமாதம் இருபதாந்தியதி கோயிலாழ்வார்க்கு கோயிலுக்குக்கோயில் செய்ய தேசாந்திரிகளில் திருப்பல்லாணிதாலார் “ஆரம்பிக்கையில் முன்பத்தை கோயில் ஆழ்வாரில் கல்வெட்டுப்படி “எடுத்து, முதல்பிராகாரத்து வடக்குசீசையில் புறவாயிலே கல்வெ “ட்டுப்பெடுத்து தானத்தாக்கு நாயனார் திருமுகம் வருகையில் “திருமுகப்படி கல்வெட்டுவதென்று தானமாக ரிபமிக்க இவ்வாண் “டை சித்திரமாதம் உடந்தியதி வெள்ளிக்கிழமை உத்திராடத்து “நாள் கல்வெட்டின்படி” * “ஆளுடையர்கோயிலில் திருவெநிம்பலத்துக் குறி பொன்செய்யுமிடத்து இவ்விடத்துக் கல்வெட்டுக்குப் படியெடுத் துத் தொண்டைமான் தான் சிச்சரித்த இடத்திலே கல்வெட்டக் கடவ தாகச் சொல்லி” என்பவைபோன்ற கட்டளையை அனுப்புவான். அதனை யொட்டிப் பழங்கோயிலிலுள்ள சாஸனங்களைத் தம் செலவில் ஒலைகளில் எடுத்தெழுதுவித்துக்கொண்டு, கோயிலைக்கட்டிமுடித்ததின் அதன் பேரில் அதிகாரிகள் காட்டுமிடத்தே திரும்பவும் பழையகல்வெட்டுக் களைப் பொறிக்கவேண்டும். இவ்வாறு பழஞ்சாஸனங்களை மறுபடியும் எழுதுங்கால் “இச்சரிமமானமிடித்துக் கட்டுங்கால் கண்ட சிலா லேகைப்படி” †யென்று ஆரம்பித்துத்தான் அவற்றின் பிரதிகளை வெட்டுவது வழக்கம்.

* செந்தமிழ்-தொகுதி-3-பக்கம்-105.

† S. I. I. Vol. III. 99. இவ்வாறு திருப்பணிசெய்ததில் திரும்ப வெழுதிய சாஸனங்களென்று கூறுமிடங்கள் பல. அவைகளுள், திருவல்லம், திருமழபாடி, குடியியான்மலை, திருக்குற்றாவம். திருப்பதி, திண்டிவன முதலி யன அடங்கும்.

சோழவம்சத்தாசர்கள்காலத்து ஆங்காங்கு அறச்சாலைகளும் (சத் திரமல்லது ஊட்டுப்புரைகள்,) ஆதுலர்சாலைகளும் வைக்கப்பட்டிருந்தன. “முடிசொண்டசோழப்போற்றுக்கு வடகரையில் ஆதுலசாலையாகக் கொண்ட மடத்திலே ஆதுலரையும், அநாதரையும்”* உண்டித்தற்கு விராடராஜன் நிலமான்யம் விட்டிருந்தான். இக்காலத்து மலையாளப் பிராந்தியத்தில் நடப்பதுபோலக் கோயிலிலேயே உச்சிசந்தி சமயத்தில் பிராமணர்பலர் உண்டிக்கப்பட்டு வந்தனர். “இத்தேவர் அறச்சாலை உண்கைக்கு இறையிலிசெய்து குடுத்துக்கொண்ட எம்மிலிசைந்த நற்காச” † “அரயன் கருவுண்பகரான களப்பாளராஜர்செய்வித்த சாலைக்குச் சாலைப்புரமாக நாங்கள் இறையிலியாக விற்றுக்குடித்தநில மாவது” ‡ “திருவாணைச்சூழில் ஐட்டாரகர் உச்சம்போது அமுது செய்யும்போது வெடிவல்லாரிருவர் ஸ்ரீஹ்ணரைஊட்டுவதற்கு இவ் ஐக்காச்சவன் கேசவந்தர்க்கன் வைத்தபெண் கசர கழுஞ்சு” § “ஸ்ரீ அரங்கத்துப்பெருமானடிக னுச்சம்போ தமுதுசெய்தருளும்போது வெடிவல்லாரொரு ஸ்ரீஹ்ணனை ஊட்டுவதாக” ¶ என்பவற்றால் ஊட்டுப்புரைக்கு வேண்டுந்நிரவியம் எங்கிருந்து வந்ததென்பதை அறியலாம்.

கோயில் நிலத்தைப் பெற்றுச் சிலகடமை இறுப்பதாகப் பிரமாணத் தீட்டுக்கொடுத்துத்தபரினவர்க்கும், சில ஊழியம் செய்வதாக ஒப்புக் கொண்டு தவறினவர்க்கும் செய்யும் சியாயம் அடியில் வருவனவற்றால் விளங்கும். கீழ்வரும் சாஸனம் திருச்சாயக்காடு, சாயாவனேசுவரர் கோயில் இரண்டாம் பிராகாரம் வடகரையில் எழுதப்பட்டுள்ளது.

“யாண்டு பதினெட்டாவது நாள் தூற்று ஐம்பத்தாறினால் பிர சாதம் செய்தருளின திருமுகப்படி; திரிபுவனச்சக்கரவர்த்தி கோனேரின மைகொண்டான் இராஜாதிராஜ வளநாட்டு உடையார் திருச்சாய்க்

* திருப்புகலூர்.

† திருப்புகலூர்; See also S. I. I. Vol. II. p. 133, “சேவித்துவந்த சிவயோகிகள் பதினமும் உடையார்சாலையிலே உண்ணக்கடவர்,”

‡ திருப்புகலூர்.

§ செந்தமிழ்த் தொகுதி. 3-பக்கம் 200.

¶ Ep. An. Rep. for 1891-2-No. 73 of 1892.

காடுடையார் கோயில் தேவ கம்மிகளுக்கும் ஸ்ரீமாறேஸ்வரக்கண்காணி செய்வானுக்கும் இத்தேவர் தேவதானம் ஆன ஊர்களில் இக்கோயில் சிவப்பிராமணியில் திருஞானசம்பந்தப்பட்டனும் ஸ்ரீபாதந் தாங்குவார் க்கு நாயகம்காட்டிய கையனும் திருச்சாயக்காட்டு வேளாணும் என்பார்க் [கு]ம் இவர்கள் உறவுமுறையார் சிலந்தரும் காணியான நிலத்துக்கும் இத்தேவர் திருநாமத்துக்காணியான நிலத்துக்கும் பதின் ஏழாவது வரையும் கடனையும் நோக இறாதே தங்கள் தேவைகளும் செய்யாதே சில அதிகரிமங்கள் செய்து அசல்ஊரிலே போய் இருந்தார்கள் என்றும் இவர்களை கைக்கொண்டு புண்படுத்தவாக்காட்டவும் இவர்கள் காணியான [நிலன்] சண்டேசுவரப் பெருவிலையாகப்பெற்றும் இவைகள் அடை கொண்டு பயிர்செய்த நிலத்தில் உடல் உள்ளதும் இவர்கள் பேர்கட மைக்கு உடலாக இத்தேவர் ஸ்ரீபண்டாரத்திலே எடுக்கவும் கடவதாகப் பெறவேணும் என்று வாணகோவரையன் சொன்னமையில் இப்படி செய்யக்கடவதாகச் சொன்னோம். இப்படிச்செய்யப்பண்ணுக.''

பிறர் அசரக்கிரையாற் கொள்ளப்போனவிடத்து இழந்த சொத் துக்கள் விஷயமாகப் பண்டைக்காலத்திற் செய்யும் ஏற்பாடுகளுக்கு அடியில் ஓர் உதாரணம் காட்டுவோம். கீழ்வரும் சாஸனமானது திருச்சாயக்காட்டில் சாயாவனேசுவரர் கோயிலின் இரண்டாம் பிரா காரத்துத் தென்கவரில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

“கோப்பாகேசரிபர்மாரான ச்ரீஹ்வனச்சகாவத்திகள் ஸ்ரீவிக் கிராமசோழதேவற்கு யாண்டு ௧-வது, ராஜாதிராஜவனநாட்டு நங்கூர் நாட்டு...திருச்சாயக்காடு உடையார் கோயிலில் இனிதெழுந்தருளி யிருந்த ஆதிசண்டேசுவரதேவா திருநாமத்தால் இக்கோயில் சிவப்பிராம ணணக்காணிஉடைய சிவப்பிராமணன் ஆலச்சன் தாயன் திருவெண் காடுடையானும், ஆலச்சன் சாயாவனமுடையான் தில்லைநாயகனும், ஆலச்சன் சீரானன் உய்யக்கொண்டானும், ஆலச்சன் சாயாவனமுடை யான் திருவெண்காடுடையானும், சாயாவன முடையான் ராஜாராஜனும், சாயாவனமுடையான் கு...டையான்வானோப்பிரானும் இவ்வனைவோம்; இக்கோயிலில் எங்கள்க்காணி பூராமானாம் பண்ணிக்குடுத்த

பரிசாவது இக்கோயிலில் எட்டாவது ஆடிமாஸத்து பிற்பதினஞ்சில் இக்கோயில் திரு அத்தசாமமடங்கினதற்பின்பு, இக்கோயிலில் ஊர் கண்காணி செய்வார்களும் ஸ்ரீமகேசுவரக்கண்காணி செய்வார்களும் இக்கோயில் சேதிச்ச எங்கனையும் திருமேனிகாப்பாரையும் கோயில் செம்மே என்று கேட்டு திருக்காப்புக் கொண்டபோனதற்பின்பு நாங்கள் திறந்து புறப்பட்டு.....கொண்டுவந்த....திருவா.....டினை இட்டுதிரு அணுக்கன் திருவாசலைத்திறந்த.....க்கப்பார்த்து திரு அணுக்கன் திருவாசலில் திருக்கதவை சாத்தி நாங்கள் கடந்தவாறேவந்து புருந்து திருமாளிகை வாசலில்.....புருந்து திருமேக் காப்பான் ஒருவனையும் வெட்ட எங்கலில் ஒருவனையும் வெட்டி திரு அணுக்கன்வாசலில் திருக்கதவைகீழ்ப் புக்குப் பற்றாயத்தை..... முறித்து பொன்னின் திருவாசலையும், மகாதோரணமும்..... கையும் திருப்பட்டிகைப் பலகையும் மற்றும்.....முள்ளவை...வெள்ளித்திருப்படிகலமும் வெள்ளி வட்டிலும் வெள்ளி அடிஷேக கலசமும் வெள்ளிமச்ச.....செம்பு, தாடி, பித்தர் உள்ளிட்ட பானிகளும் ஒடுக்கிப் புறப்பட்டுப்போனபின்பு களவுபோனமை கேட்டு கரைக்கூறு செய்தி.....காவிரிப்பூம்பட்டினத்தூராரும் களவுபோனமை எங்ஙனே என்று கேட்டு...நாங்கள்.....ருவிசேமஞ்செய்யா தொழிகையில் எங்கனோகுற்றநாடி.....பண்டார முதலெடுத்து...கட்டபொன்னு..... லும் வெள்ளியாலும் செம்பினாலும் தாவாலும் பித்தராலும் திருப் பரிசுட்டத்தாலும் முதல் பதித்தகாச...நாலாற்றிருபது (இக்காச) சிவப்பிராமணரை தண்டமாக மதித்து,.....இக்காசை வைக்க என்று விசனம்பண்ணினவிடத்து, எங்க(ளில்சிலர்க்கு) இக்காசை வைக்க உடலில்லா(மையால்) எங்கனோபாதி(சிவப்பிராமணக்)காரணியை விற்று இறுக்கிரோமென்று) காரணிகொள்வாரைத்தேடிநடந்துகொள்வாரைப் பெருமையில், கரைக்கூறு செய்வார்கள்...உங்கள் காரணிகொள்வார் இல்லையாகில் உங்கள் ஓபாதியால் வந்த நாள் இருபதரைக்கு உங்கள் மதித்த காச இருதூற்று என்பத்தேழுக்கு இக்கோயிலில் ஆதிசண்டேசுவர தேவர் திருநாமத்தால் விலையாக உங்கள் நாள் இருபதரையும் கொடுக்க என்றும், இவ்விடை பிரமாணப்படிக்கே கல்லிலும் செம்பிலும் வெட்டிக்கொண்டு இவர்களை விரிக என்று காவிரிப்பூம்பட்டினத்தூரார்

கும் கரைக்குக் கண்காணி செய்கிற அபிமான.....க்கும் சிங்களராயர் சொன்னமையில் விலையாவண்ணஞ் செய்துகொடுத்தோம்.”

பற்பல காலங்களில் பர்பலவிடங்களை இராஜதானியாக்கிக்கொண்டு சோழர்கள் அபசாண்டு வந்தனர். முதன்முதல் (அஃதாவது கி. பி. 250)-முதல் விஜயாலயன் காலம்வரை) உறையூர், காவிரிப்பூம்பட்டினம், காஞ்சிபுரம் முதலியவை இராஜதானிகளாயிருந்தன. விஜயாலயன் தஞ்சாவூரைக் கைக்கொண்டு அதனைத் தலைநகராக்கினான். * அதுவே இராஜேந்திரசோழன் ஆட்சியின் மத்தியகாலம்வரை இராஜதானியாக விருந்தது. அவ்வாசன்காலத்தே கங்கைகொண்டசோழரும் கட்டப் பட்டதும் அஃது இராஜதானியாகப் பின்னுள்ளவர்களால் உபயோகிக் கப்பட்டுவந்தது. விஜயாலயன் சந்ததியார் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தை யேனும், உறையூரையேனும் எக்காலத்தாரினும் இராஜதானியாகக் கொண்டிருந்தார்களென்பது விடங்கவிலை.

இராஜதானியிற் பெரியபண்டாரமொன்றும், கோயில்களோறும் ஒரு பண்டாரமும் வைக்கப்பட்டிருந்தன. இராஜதானியிலுள்ள அரசனது பண்டாரத்துக்கு வரும் பணம், பனையாளர்க்கும் உத்தியோகஸ்தர்க்கும் மாதவிவேதனம் கொடுத்தற்கும், அமரணச்செலவுக்கும், இராஜ்யத்தில் நன்னாயுண்டாகும் விஷயத்திற்செய்யவேண்டிய பெருந்த செலவுக்கும் உபயோகப்படுவதுபோலத் தோன்றுகிறது. கோயில்களிலுள்ள பண்டாரத்தில், அவற்றுக்கு விட்ட இறையிலிநிலங்களின் வருவாடாலும் பலர்சொரிக்கும் நன்கொடைகளாலும் பணஞ்சேரும். இப்பணத்திற் கோயிற்செலவுபோக, மிகுதியும் நாட்டுக்குடிகளின் கேஷமத்துக்குப் பயன்பட்டுவந்தது. நிலம்சீர்திருத்தவேனும், இறைப்பணம் செலுத்தவேனும் பணமில்லாத அவசரகாலத்து, குடிகள் தம்நிலத்தைக் கீழீடாகவைத்துக் கோயிற் பண்டாரத்திற் பணம்பெறுவதுவழக்கம். † இவ்வாறபெற்ற பணத்துக்குப் பணிகை கோயிலுக்கு வேண்டும் கற்பூரமோ எண்ணெயோ எதையேனும் சபையார் பணித்த வண்ணம் கொடுக்கக்கடவர்.

* Ep. An. Rep. for 1905-6 Tiruvalangadu plates,

† Agricultural loans on landmortgage.

அக்காலத்துப் பலிசை நூற்றுக்குப்பன்னிரண்டுக்குக் குறையாம விருந்தது. சிற்சில சமயங்களில், பதினாந்தாகவும் காண்டிரேயும். பலவகையாகவும் எழுதப்படும் பத்திரக்களை (ஆவணங்களை) காப்பிட (Registration) களரிகளும் (சபைகளும்) அக்காலத்து ஊர்கள்தோறும் இருந்தன. பத்திரம் அடியில் வருமாறு எழுதி ஆவணக்களரிக்குக் காட்டி அவர்கள் காப்புப்பெறுவார்கள். “இந்நான்கெல்கைக்குட்பட்ட தரமிலிமிகுதிக்குறைவுபட்ட குழி கூட. இக்குழி அறுநூற்றுக்கு எம்மிலிசைந்த விலைப்பொருள் அன்றாடு நற்காச ௨0 இப்படி இருபதும் ஆவணக்களரியேகாட்டிக்காப்பிட்டு கைச்செலவறக்கொண்டு விற்று விலைப் பிரமாணஞ் செய்துகொண்டு, மண்ணாவிற்றுப் பொருளாக்கொண்டோம். இக்குழி அறுநூற்றுக்கும் விலைப்படி பணம் இருபதுமே விலைபாவதாகவும். இதுவல்லது வேறுபொருள் மாவதுதீ, பொருட் செலிவாலை காட்டக்கடவதல்லவாகவும்.”* இப்பத்திரத்தை பெடுத்துக் கொண்டு, விற்றவனும், வாங்கினவனும் ஆவணக்களரிக்குச் சென்று அவர்கள் முன்பு தாம் இசைந்த விலைத்தொகையும், நிலிஸ்தீரணமுஞ் சொல்லி, இருவரும் ஒப்புக்கொண்டோமென்று உறுதிமொழிகொடுத்த பின், களரியாரார் காப்பிடப்பெற்றுத் திரும்புவார்கள். இச்சாஸனம் உத்தரோத்தரம் வேண்டியதாயின் அவ்வூர்க்கோயிற் சுவரில் வெட்டுவது வழக்கம். இவ்வாறு வெட்டுவதனால் பிற்காலத்தார், சாஸனப்படி கட்டளைகள் நடக்கின்றனவாவென்று வினவ ஆதாரமாகும். அதனை உத்தேசித்துத்தான் கல்வெட்டுப்பொறிப்பது வழக்கமாயிற்று. இதற்காகவே கல்வெட்டுக்கள், வெளிச்சமுள்ளவிடத்தும், யாவரும் எளிதில் வாசிக்கக்கூடியவிடத்தினுமே எழுதியிருக்கக் கணலாம்.

சோழராஜர்கள் யானைப்படையும், குதிரைப்படையும், காலாட்டப்படையும் மிகுதியாக வைத்துப் பரிபாலித்து வந்தனர். இவர்கள் தேர்ப்படையுபயோகித்ததாகத் தெரியவில்லை. அக்காலத்து வழங்கிய ஆயுதங்கள் தடி, வில், வேல், வாள், அம்பு இவைகளே. மூன்றாம் குலோத்துங்கன்காலத்துச் சாஸனமொன்றில் “எரிமருந்தன் அரசு

* திருப்புகழார்.

நாராயணன்”* என்னும் பெயர் வருவதால் வெடிமருந்து அவ்வரசன் காலத்தே உபயோகிக்கப்பட்டதுபோலு மென்று சங்கிக்கவேண்டி யிருக்கிறது.

படைத்தலைவர்கட்கு மகாசாமந்தன், ஸேநாதிபதி, சாமந்தன், தண்டநாயகன் எனப் பலபெயர்கள் வழங்கிவந்தன. மகாசாமந்தன் என்பவன் எல்லாப்படைகட்குந் தலைவன். சிறுசிறுபடைகளைத் தண்ட நாயகர், சாமந்தர் என்போர் ஆளுவார்போலும். ஒவ்வொரு படைப் பிரிவுக்கும் வெவ்வேறு பெயர்களிடப்பட்டிருந்தன. உதாரணம்;— ராஜராஜத் தெரிந்தவலங்கை வேளைக்காரர்கள், † பராந்தக கொங்க வாளர், ‡ நிகரிலி சோழத் தெரிந்த உட்கிலைக் குதிரைச்சேவகர், § சிறுதனத்து வறிகக்காவலர், ¶ மும்முடிசோழத்தெரிந்த ஆனைப்பாகர் § என்பன. மேற்கூறிய உடனிலைக்குதிரைச்சேவகர்கள் || என்னும் தொடரால், அரசனுடன் கூடவே எப்போதும் ஒரு குதிரைப்படை யிருந்திருக்கவேண்டுமென்று தோற்றுகிறது. (1) படைபாளிகள் போ ரில்லாக் காலங்களிற் பயிர்த்தொழில்கள் முதலிய செய்துகொண்டு இருப்பது வழக்கம். வென்றுகொண்ட நாட்களில், அவைகளுக்காக நிலைப்படைகள் (2) எனச் சில தானைகள் நிறுத்தப்பட்டிருக்கும். “கோட்டார்த்த நிலைப்படை” என்பதிற் கண்டுள்ளோம்.

இவைகளன்றிச் சோழர்கள் பல பெருத்த கப்பற்சைநீயங்களும் உடையராயிருந்தனர். இராஜேந்திர சோழன் காலத்தே கடராஞ் செற்றதும், மற்றச் சோழச்சக்கரவர்த்திகள் ஆழ்கடலீழத்தைப் பல காலும் வென்றுகொண்டதும், இவற்றைக்கொண்டேயாதலால் இவ்வமி சத்தரசர்கள் நீர்மேலும் நிலமேலும் போர் செய்வதில் மிகப் பெயர் பெற்றவர்களாவர். பிறதேசத்தரசரும் இவர்களைக் குறிக்குங்கால் வெகு

* மேல்சேவகர்.

† S. I. I. Vol. II. p. 274.

‡ Ibid.

§ I bid.

¶ I bid.

§ I bid p. 275.

|| நாகர்கோயிற்பக்கத்துள்ள சோளபுரத்துச் சோளேகவான் கோயிற் சாஸனம்.

1 Body guards.

2 Armies stationed at strategatic points.

பரங்கோமசாலிகளான படைவீரையுடைய சோழர்கள் என்றே கூறு
கின்றார்கள். இவ்விருவகைச்சேனாபலமுமில்லாதிருப்பின், வடக்கே
கங்கை, கிழக்கே கடாரம், தெற்கே சுழம், மேற்கே சுழத்திராம் வரை
இராஜேந்திரசோழன் எவ்வாறு வெல்லுதல் கூடும்?

அக்காலத்து ஒருநாட்டரசன் பிறநாட்டரசன்மீது படையெடுத்
துச் சென்று அவனை முறியடித்து அவன் நாட்டைக்கொண்டபின்,
அவனைப் பலவகையாக நடத்துவது வழக்கம். தன்னால் வெல்லப்
பட்ட பகைவனுடைய அவனுக்கே கொடுத்து அவனைத் தன்னுடைய
கிய ஒரு சிற்றரசனுக்கிக்கொள்ளுவதும், சிற்சில சமயங்களில் தன்
மக்களை அவன் குடும்பத்திற் கொடுத்தாயினும், அவன் மக்களைத்
தன் குடும்பத்திற் கொண்டாயினும், உறவு கொண்டு மீளுவதுமுண்டு.
அன்றி, அவனைக்காட்டிப்புகத்தூத்தி அந்நாட்டுக்கு ஒரு பிரதிநிதியை
நியமித்து வருதலுமுண்டு; தவறினால் அவனை யானைக்காலாலிடறு
வித்தும், தலையைக்கொய்தும் கொல்லுவது ஒரு வழி.

நாடுஐயிக்கப்பட்டுத் தம் கைவசப்பட்டதும், தோல்வியடைந்த
அரசனது பெண்டு, பண்டாரம், விருது, யானை, குதிரை முதலிய
வற்றைப் பற்றிக்கொண்டு, ஊர்களிலேகைத்தைச் சுட்டும், அரசுமனைகளை
இடித்தும் பயிர்களையழித்தும் பற்பல கொடுமைகளைச்செய்து, அவ்
வேற்றரசன் நாட்டில், தன் வெற்றி குறிக்கும் ஐயஸ்தம்பமொன்றை
நாட்டித்திரும்புவார்கள். இவ்வளவு பாடுபட்டுச் சயித்தும் அவர்கள்
அந்நாட்டைத் தம்வசம் வைத்துக்கொள்ள விரும்பினவர்களாகத்தோற்ற
வில்லை. ஏனெனில், ஐயித்த நாட்டைத் தோல்வியடைந்தவன்கையிற்
கொடுத்துமீண்டால், அவன் தன் எதிரியின் வலிகுன்றும்வரையும்
நிறைகட்டி வந்து, வென்றவன் தளர்வடைந்த காலத்தாயினும், அவ
னிறந்த பின்னாயினும், கப்பங்கட்ட மறுத்து முடிவிற்கு வாதனை
மடைந்துவிடுகிறான். இதனாற்றான் ஒவ்வோர் அரசன் காலத்தும்,
சுழம் வேங்கை முதலிய நாடுகள் தனித்தனி படையெடுத்து வெல்ல
வேண்டி நேர்ந்தது.

இவ்வுபாயமற்ற வழியை நீக்கிவிட்டுத் தன்னைவசமே நாடுகளை
வைத்துக்கொள்ளமுயன்றவன் குலோத்துங்கன் (1). இதுபற்றியே
தன்மக்களுள் ஒருவனைத் தான் அடிப்படுத்தின நாடுகட்குப் பிரதிநிதி

பாக்கி வந்தான். கோட்டாறு விழிலும் முதலிய முக்கியமான விடங்களிலும் நிலைப்படைகளை வைத்து, பாண்டியரும் கோளரும் தலையெடுக்காமற் பாதுகாத்து வந்தான். இவன் காலத்துத்தான் சோனாடு மிகவிரிவும், பின்னுக்கு நிலைபெறு மடைந்தது.

யுத்தத்தில் ஊர்களையழிக்கும்போது கோயில் குளங்களைத் தொடுவதில்லை. சிற்சில சமயங்களில் அவையும் அழிபடுவதுண்டு. தோல்வியடைந்த அரசனாயினும் அவன் முன்னோர்களாயினும் செய்திருக்கும் தர்மங்களுக்கும் விகாதம் செய்வதில்லை.

சோழச்சக்கரவர்த்திகளுக்குட்பட்டுச் சிற்றரசர் பலரிருந்தனர் என்று பலமுறையும் மேலே கூறியிருக்கிறோம். இவர்கள் அரசனுக்குக் கப்பம் கட்டுவதும், அவனுக்கு வேண்டிய சேனைகளைச் சேகரித்துக் கொடுப்பதும், மற்றும் அவனுக்கு எவ்வகையும் உபகாரஞ்செய்ய வேண்டியதொன்று தவிர, தந்நாட்டை எல்லாவழியாலும் சுயேச்சையாக ஆண்டுவரலாம். இவர்களும் தம் சக்கரவர்த்தியிடத்தில் மிக்க மரியாதையோடும் அன்போடுமிருந்தார்கள் என்பதிலும் சந்தேகமில்லை.

இவ்வமிசத்திற்பட்டம்பெறுவது ஜேஷ்டாஸுக்கிரமமாகத்தான். அரசர்களும் அவர்களைச்சார்ந்த உறவினரும் அகத்தில் ஒற்றி, காரி, கிள்ளி, இருக்குவேள், என்பனபோன்ற பழந்தமிழ்ப்பெயர் தரித்திருத்தல் வழக்கம். ஆயின் உத்தியோகமுறைமையில் பாரந்தகன, இராஜராஜன், இராஜாதித்தன் என்னும் வடமொழிப்பெயர்களைத் தரிப்பார்கள். அரசனிறந்தால், அவன் பாரியைகளிற் சிலர் சககமனஞ் செய்வதுண்டு.

போரில் மடிந்த வீரர்கட்கும், நிராயிச்சி, வேட்டை முதலியவைகளில் இறந்தவீரர்கட்கும் அரசனாலாயினும் இறந்தவன் பந்துக்களாலாயினும், அவர்களுடைய ஞாபகச்சின்னமாக அவர்களைப்போல உருச்சமைத்துக் கல்லொன்று நடுவது வழக்கம்.

பண்டைக்காலத்தே தமிழைப் பாண்டியர் பரிபாலித்து வந்தனரென்று சொல்லுவது இலக்கியத்தின்வழி. சோழர்கள் நாமேமிக்க கல்விமான்களாயிருந்ததோடு, கற்றோர்களை ஆதரித்தும் வந்தார்கள்.

இவர்கள் காலத்துத்தான், நம்பியாண்டார்நம்பிகள் திருமுறைகள் தொகுத்தது. சேக்கிழார் பெரிய புராணமும், புத்தமித்திரன் வீர சோழியமும், சயங்கொண்டார் பாணியும், பவணந்தியார் நன்னூலும், திருவிசைப்பாக்களும், மெய்கண்டதேவர் சிவஞான போதமும், இன்னும் பற்பல கிரந்தங்களும் எழுதப்பட்டன. கோயில்கள்தோறும் திருப்பதிகம் பாடும்படி இவ்வரசர்கள் திட்டஞ்செய்து மானியமும் விட்டிருந்தனர். திருவாமாததூரில் ஒரு சாஸனம், குலோத்துங்கன் 1) அவ் லூரிலே திருப்பதிகம்பாட 16-குருடர்களை யேற்படுத்தி அவர்களுக்கு உணவுக்கும், ஆடைகளுக்கும் வேதனம் கொடுத்துவாத் திட்டஞ் செய்தானென்று கூறுகிறது. * குருடர்களுக்கு இஃதோர் நல்ல விர்த்தியன்றோ.

விஜயாலயன்முதற் குலோத்துங்கன் (1) வரையிருந்த அரசர்கள் சைவராயிருந்தனர். விக்கிரமன் அக்காலத்து வைஷ்ணவத்தில் அபிமானம் வைக்க ஆரம்பித்தான். அவன் மகன் கொடியவைஷ்ணவ விரோதி. பிற்காலத்தே, இவ்வாறு வைஷ்ணவத்திலும் சைவத்திலும் பற்றுடைய அரசர்கள் பட்டர்தரித்தார்கள். இவ்வமிசத்தார்கட்குக் குலதெய்வம் திருச்சிற்றமபலநாதர். ஆதலால் இவ்வூர்க்கோயிலை அரச ரொவ்வொருவரும் பொன்மயமாக்கிவந்தனர்.

மேற்கூறியவாறு, பலவற்றினும் நன்மை யளித்து, நாகரீகம் மிகுத்து, பராக்கிரமத்தோடு ஆண்டுவந்த சோழவமிசம், குறைந்த வளவு பதினைந்து நூற்றாண்டிக்காலம், சிலகாலம் பிரபலமாகவும், சில காலம் பிறர்க்குட்பட்டும், தொடர்ச்சியாக ஆண்டு வந்த தென்பது திண்ணம்.

சோழவமிசசரித்திரச்சுருக்கம்

முற்றிற்று.

விஷய சூசனை.

சோழர்கள் பல்லவசார்வபௌமத்தினின்றும் நீங்கிச்சுவா	க. பி.
நீனமடைந்தது உத்தேசம்.	850
விஜயாலயன், அவன் மகன் இவ்விருவர் ஆட்சி	850 - 907
முதற்பார்த்தகன் பட்டம் பெற்றது.	907
வாணவரசரிருவரைச் சயித்து வாணாகுப்பாடியை இரண்	
டாம் பிரதிபிதிக்குக்கொடுத்தது	911
பார்த்தகன் மரணமும், இராஜாதித்தன் முடிசூடியதும்	917
தக்கோலத்தில் இரட்ட அரசன் கன்னரதேவனோடு யுத்	
தமும் அதில் இராஜாதித்தனிறந்ததும்.	949
கன்னரதேவன் ஆட்சி உத்தேசம்	949 - 970
கண்டராதித்தன், மதுரார்த்தகன், அரிஞ்சயன் முதலி	
யோர் ஆட்சி; (இரண்டாம்பார்த்தகன் சேவூரில்	
யுத்தஞ்செய்ததும் இக்காலத்திற்குள்)	970 - 985
முதல் ராஜாஜன் பட்டாபிஷேகம்	985
கார்த்தவீரரில் கலமறுத்தது உத்தேசம்	997
வேங்கைநாடு, கங்கபாடி, தடிகைப்பாடி, துளம்பபாடி குட	
மலைநாடு, பாண்டிநாடு இவைகளைக்கொண்டது	
உத்தேசம்	1005
கலவூர்ச் சண்டையில் பொய்சனாவரசன் மந்திரியாகிய	
நாகண்ணனை தண்டநாயகன் அப்பிரமேயன் ஐயி	
த்து இறந்தது	1006
இரட்டபாடி கைவசப்பட்டது	1009
பண்ணீராயிரம் பழந்தீவுகளைக்கொண்டது	1014
இராஜேந்திர சோழதேவன் இளவரசுப்பட்டம் பெற்றது	1015
இராஜராஜன் மரணம்	1017

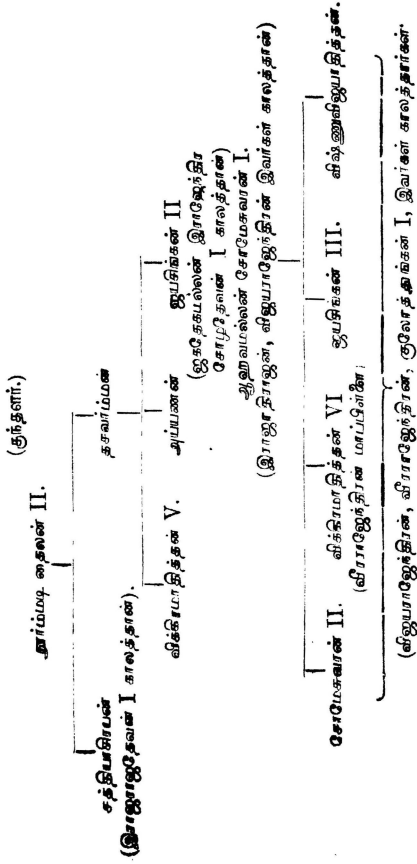
- இராஜேந்திர சோழதேவன் இடைதுறை நாடு, வனவாசி,
கொள்ளிப்பாக்கை, மண்ணை, ஈழம், பாண்டிநாடு
முதலியன கீழ்ப்படுத்தியது உத்தேசம் ,, 1018
- இரட்டாபாடியைச் சயித்ததும், முயங்கியில் ஐயசிம்மனைத்
தொற்கடித்ததும் உத்தேசம் ,, ,, 1021
- சக்காக்கோட்டம், மதுரை மண்டலம், நாமணைக்கோணை,
பஞ்சப்பள்ளி, மாசுணிதேசம், இந்திராதன் செல்
வம், ஒட்டவிஷயம், கோசலைநாடு, தர்மபால
னுடைய தண்டபுத்தி, இரணகுரனுடைய தகூறி
ணலாடம், கோலிந்த சந்திரனுடைய வங்காள
நாடு, மஹிபாலன்யாணிகள், உத்தரலாடம், கங்க
மண்டலம் இவைகளைக்கொண்டது உத்தேசம் 1025
- இராஜாதிராஜன் இளவரசுப் பட்டஞ் சூடியது ,, 1018
- இவன் வீரகோளபாண்டியன் றலையையும், சேரலன் சாலே
யையும் கொண்டதும், கம்பிலியில் சாளுக்கியர்
அரண்மனையைச் சட்டதும் உத்தேசம் 1046-க்கு முன்
- இராஜேந்திரதேவன் பட்டம் பெற்றது ,, ,, 1052
- ஆலுவமல்ல சோமீசுவரனைக் கொப்பத்து யுத்தத்தில்
வென்றது உத்தேசம் ,, ,, ,, 1055
- இராஜமஹேந்திரன் முடிசூட்டு, வீரராஜேந்திரன் } 1055-1070
பட்டம் பெற்றது, கடல் சங்கமத்துச் சண் } இடையில்
டை, அதிராஜேந்திரன் மருதஞ் சூடல் முதலி } நடந்திருக்க
யன. } வேண்டும்.
- முதல் குலோத்துங்கன் பட்டாபிஷேகம் ,, ,, 1070
- வயிராகாம், சக்காக்கோட்டத்துச்சண்டைகள் உத்தேசம் 1075
- பாண்டிநாடு, பொதியில், கன்னியாகுமரி, கோட்டாறு
சூடமலைநாடு, அடிப்படுத்தியது ,, ,, 1084

வீடியோக்களை.

STC

கருணாகரத்தொண்டைமாணல் கலிங்கஞ் செற்றது உத்					
தேசம்	"	"	"	"	1069
குலோத்துங்கன் மரணமும்	}				1118
விக்கிரமசோழன் முடிசூட்டும்					
கொடுமையான சூழாமம்	"	"	"	"	1124
குலோத்துங்கன் II	}				1143-1178
இராஜராஜன் II					
இராஜாதிராஜன் II					
பாண்டி நாட்டு, சிங்களர் படையெடுத்துவந்து பராக்கிரம					
பாண்டியனுக்குதவி புரிந்ததும், ராஜாதிராஜன் II					
குலசேகரனுக்கு உதவிபுரிந்ததும் உத்தேசம்.					1178-க்கு
					[முன்னகவேண்டும்.
மூன்றாம் குலோத்துங்கன் முடிசூடுதல்	"	"	"	"	1178
பாண்டிநாட்டில் சிங்களவர் வீரபாண்டியனுக்கு உதவ					
வந்ததும், குலோத்துங்கன் விக்கிரமபாண்டிய					
னுக்கு உதவி செய்ததும் உத்தேசம்					1190
மூன்றாம் ராஜராஜன் முடிசூடுதல்	"	"	"	"	1216
மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் சோனாட்டைக் கைக்					
கொண்டது	"	"	"	"	1222
வீரநரசிம்மன் இடையிலிருந்து சோனாட்டை இராஜ					
ராஜனுக்கு மீட்டிக்கொடுத்தது	"	"	"	"	1224
கோப்பெருஞ்சிங்கன் இராஜராஜனோடுவணைச் சேந்தமங்கல					
த்துச்சிறைசெய்து சோனாட்டைப் பிடித்துக்					
கொண்டு ஆளத்தலைப்பட்டது	"	"	"	"	1231
வீரநரசிம்மன் இவனைச்சிறையினின்று மீட்டு, மறுபடி					
யும் சிம்மாசனத்திலிருத்தியது	"	"	"	"	1233
மூன்றாம் இராஜேந்திரன் பட்டாபிஷேகம்	"	"	"	"	1246
பொசளவிரசோய்சுவாணீ அபித்தது உத்தேசம்	"	"	"	"	1252
ஜடாவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் சோனாட்டைத் தன					
தாக்கிக்கொண்டது உத்தேசம்	"	"	"	"	1267

மேனாட்டுச் சாளுக்கியர்.

அனுபந்தம் I.

அபிதான விளக்கம்.

அகலங்கள்:—சோழசக்கரவர்த்தி; விக்ரமசோழ தேவன்; குலோத்துங்க சோழதேவன் (1) மகன். 1118 கி. பி. யில் பட்டந்தரித்தவன். இவன் மனைவியர், முக்கோக்கிழானடிகள், திரிபுவனமுழுதுடையாள், தரணிமுழுதுடையாள். வேங்கிநாட்டுத் தெலிங்கவீமனையும், வெலநாண்டுவிண் அரசன் சோடனையும் ஜயித்தான். இவ்வரசன் 18-வருட மரசாண்டவன்.

அகாலவர்ஷ கிருஷ்ணதேவன் அல்லது கன்னரதேவன்:—இரட்டவாமிசத்தரசன். கி. பி. 949-ல் தக்கோலத்தில் சோழ இராஜா தித்தனுடன் பொருது முதலில் தோல்வியடைந்த, பிறகுதன்சகோதரி புருஷனும், தன் கீழ்ச்சிற்றரசனுமாகிய பூதகன் நயவஞ்சகத்தால், மேற்படி சோழவரசனைக் கொன்றபின், சோழ இராச்சியத்தைக் கைப்பற்றி உத்தேசம் 20-வருஷகால மரசாண்டான்.

அதிராஜேந்திரன்:—சோழசக்கரவர்த்தி; வீரராஜேந்திரன் மகன். இவன் சொற்பகாலமே ஆண்டவன். குலோத்துங்கன் (1)னால் இவன் இராஜ்யம் பிடுங்கிக்கொள்ளப்பட்டது.

அநபாயன்:—அபயன், ஜயதான், இராஜேந்திரசோழதேவன் II. குலோத்துங்கன் (1) சுங்கந்தயிர்த்த சோழன். சோழசக்கரவர்த்தி. இவன் தந்தை கீழ்நாட்டுக் காளுக்கிய இராஜராஜன் (I-ன்) புதல்வன். இவன் தாயானவள் இராஜேந்திர சோழதேவன் (I-ன்) மகளாகிய அம்மவாரதேவி. இவனுக்கு மக்கள், சோடகங்கன், மும்முடிசோழன், வீரசோடன், விக்ரமசோழன், என்னும் தொடக்கத்தார் எழுவர்; மகள், அம்மங்குதேவி. சோழ இராஜ்யத்தை, தொழிறித்திர முறைகொண்டாடி கி. பி. 1070-ல் அபகரித்தவன். சோழர்களில் மிக்க பராக்கிரமசாலி. கலிங்கத்துப்பாணியின் நாயகனும் இவனே. இவன் உத்தேசம் 48-வருஷம் அரசாட்சி செலுத்தினான். இவன் மனைவியர், தீனசிந்தாமணியாகிய மதுராந்தகி, தியாகவல்லி, ஏழிசைவல்லி.

அருண்மொழித்தேவர்:—சிவபாதசேகரன், ராஜாசிரயன், கூடத் திரயசிகாமணி, மும்முடிசோழன், இராஜராஜதேவர் I. சோழசக்கர வர்த்திகளில் ஸுப்பில்லாதவர் என்று புகழ்ப்படைத்தவர்: பார்த்தகன் (II)-ன் குமாரர். இவர் தமையன், ஆதித்தன் (II). இவர் மனைவியர், தந்திசத்திவிடங்கியார், திரைலோக்கியமாதேவியார், பஞ்சவன மாதேவியார், அபிமானவல்லி, சோழமாதேவியார்; இவர் குமாரன், இராஜேந்திர சோழதேவன் I. இவர் பட்டந்தரித்தது கி. பி. 985. இவரால் ஐயிக்கப்பட்டவரசர்கள், அமாபுஜங்கபாண்டியன், கங்கநாட்டரசன், தளம்பபாடி, வேங்கைநாடு, குடகு, இந்நாட்டிபதிகள் முதலியோர். இவர் திருவிசுவநிலை துலாபாரம்புக்கார். இவர் பெண்கள் கீழநாட்டுச் சாளுக்கிய விமலாதித்தன் மனைவியர் குந்தவ்வையார் (II) மாதேவியு களும், மற்றொருத்தியும்; தஞ்சாவூர் பிரஹ்மீசுவரன் கோயில் கட்டினவர் இவரே. இவர் 27-வருஷம் இராச்சியபாரம் தாங்கினார்.

ஆதித்தன் I.—விஜயாலயன் மகன். சோழர்களில் பிரக்கியாதி பெற்றோர்களில் முதல்வன். பல்லவசார்வபௌமத்தைத் தொலைத்து, சோழ அரசாட்சியை நிலைநிறுத்தினவன். இவன் காலத்தானும் இவனுக்கு அநுகுணமாயுமிருந்தவன் வாகுணபாண்டியன். இவனால் ஐயிக்கப்பெற்றவன் நிருபதுங்கபல்லவன்.

ஆஹவமல்லன்:—மேல்நாட்டுச் சாளுக்கியன் (குந்தான்). சோழ இராஜாதிராஜன் (I) இராஜமஹேந்திரன், வீரராஜேந்திரன், இம்முவர்க்கும் எதிரி. இவன் மக்கள் விக்கி யெனைப்பட்ட விக்கிரமதித்தன். (கி. பி. 1056—1076; 1126), விஷ்ணுவர்த்தன் விஜயாதித்தன் (கி. பி. 1064—1074). இவன் சோழர்களால் கம்பிளி, கொப்பம் முதலிய விடங்களில் தோல்வியுற்றான். இவன் காலம் (கி. பி. 1044—1068).

இராஜமஹேந்திர வர்மமன்:—இராஜேந்திர தேவன் (விஜய—) வின் மகன். சிறிது காலம் அரசாண்டவன்.

இராஜராஜதேவர் I:—அருண்மொழித்தேவர் என்னும் பெயரி னடியிற் பார்க்க.

செ II. குலோத்துங்கன் (IIன்) மகன். இராஜராஜனுலாவின் நாயகன்.

செ III. குலோத்துங்கன் (IIIன்) மகன். (கி. பி.) 1216ல் பட்டர்த்தரித்தான். இவன் இருமுறை தன்னிராஜ்ஜியத்தை யிழந்தான். முதல் முறை பாண்டியவாசன் மாறவர்ம்மன் சுந்தரபாண்டியனாலும், இரண்டாம் தடவை கோப்பெருஞ்சிங்கதேவன் என்பவனாலும் இந்நிகழ்ச்சிகளுண்டாயின. இவன் போசளன் வீரநாசிக்கதேவன் மாப்பிள்ளை. ஆதலால் இருமுறையும் இவனால் உதவிபுரியப் பெற்றான். (கி. பி. 1246) வரையாண்டான்.

இராஜாதித்ததேவன்:-பார்த்தகன் (Iன்) முதல் மகன். இரட்டகன்னர தேவன்மேல் படையெடுத்துச்சென்று தக்கோலத்தில் (கி. பி. 949-ல்) போர் புரிந்து அவனைத் தோற்கடித்தான்; அன்றிரவே பூதுகன் என்னும் கங்கவாசன் சூழ்ச்சியாற் கொல்லப்பட்டான்.

இராஜாதிராஜன் I:—(கி. பி. 1018-ல்) பட்டர்த்தரித்தும், (கி. பி. 1028) முதல் தான் சுயாதிகாரத்தோடு அரசாண்டான். அதுவரை இளவரசாய் இராஜேந்திர சோழன் (Iன்) கீழ் அரசு புரிந்துவந்தான். இவன் எதிரிகள், மாண்பாணன், வீரசோழன், சுந்தரபாண்டியன் என்னும் பாண்டியர் மூவர்; ஆஹவமல்லன், விக்கி, விஜயாதித்தன் ஆகிய மூவர் இரட்டர்கள்; விக்கிரமபாஹு, விக்கிரமபாண்டியன், வீரசலாமேகன், ஸ்ரீவல்லப மதனராஜன் என்னும் சிங்களவாசர்கள் இவனுக்கு ஜயக்கொண்ட சோழனென்னும் மறுபெயரொன்றுண்டு. இவன் (கி. பி. 1052) வரையாண்டான்.

இராஜாதிராஜன் II:—இவன் காலத்துப் பாண்டிய நாட்டில் பட்டாபிஷேகத்தைக் குறித்த விவாதம் நேர, இவன், ஒருதரத்தானாகிய குலசேகரபாண்டியனுக்கு உதவி புரிந்து மற்றவனாகிய வீரபாண்டியனைத் தூத்திவிட்டான்.

இராஜேந்திரசோழதேவன் I:—இராஜராஜதேவர் (Iன்) மகன். கங்கைக்கொண்டசோழன், பண்டிதசோழன், உத்தமசோழன் (II) மதாரார்த்தகன், விக்கிரமசோழன், முடிக்கொண்டசோழனென்னும் பலபெயர்களையுடையவன். இவனோர் மகாபராக்கிரமசாலி. இவன் காலத்து

வடக்கே கங்கை, தெற்கே ஈழம், மேற்கே சமுத்திரம், கிழக்கே கடாரம் (பர்மா) வரையிலும் சோழ இராஜ்யம் பரவியது. இவன் மகன் குந்தவ்வை என்பாள், சாளுக்கிய இராஜராஜன் (I)-க்கு கலியாணம் செய்யப்பட்டாள். இவ்வரசன் பகைவர், இரட்டையசிக்கனம், கடாரத்து சங்கிராமவிஜயோத்தங்க வர்ம்மனம், வடநாட்டு இந்திராதன், மகிபாலன், இரணகுரன், கோவிர்த்தசந்திரன் முதலியோருமாவர், இவன் காலம் (கி. பி. 1012—1032.)

சை II. அநபாயன் என்பதனடியிற் காண்க.

சை III. இராஜராஜன் (III-ன்) குமாரன். (கி. பி. 1246)-ல் பட்டஞ் சூட்டப்பட்டான். இவன் காலத்தில் சோழ ராஜ்யம் ஒழிந்தது.

உத்தமசோழன்:—கண்டராதித்தன் (I) மகன். இவன் தாய் செம் பிபன் மாதேவியார்; ஓர் மழவரையன் மகள். இவன் பெயர் மதுராந்தகன். இராஜராஜன் (I)-க்கு முன்னாண்டவன். இவன் குமாரர் திருவிசைப்பாவுடையாரான கண்டராதித்தர் II,

கங்கைகொண்டசோழன்:—பண்டிதசோழன், விக்கிரமசோழன், முடிகொண்டசோழன், இராஜேந்திர சோழதேவன் I. இராஜராஜ தேவன் (I) மகன். வடக்கே கங்கை, மேற்கே கடல், கிழக்கே கடாரம், தெற்கே ஈழம், வரை ஜயித்தவன். கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தை ஸ்தாபித்தவன் இவனே. இவன் மகன், சாளுக்கிய இராஜராஜன் (I)ன் மனைவி குந்தவ்வை II. இவன் பெயரன் (தௌஹித்திரன்), குலோத்துங்க சோழதேவன் I.

சுந்தரசோழன் பராந்தகன் II:—இராஜராஜ தேவன் (I) தந்தை. “பொன் மானிகைத்துஞ்சிய தேவர்” என்னும் காரணப் பெயருடையவன். இவன் பெண்டாட்டியர் வானவன்மாதேவி முதலியவர்கள். விரபாண்டியனோடு சேவூரில் நடந்தசண்டையில் மடிந்தான்போலும். இவன் மக்கள் ஆதித்தன் (II) இராஜராஜதேவன் (I) குந்தவ்வை I

நந்திவர்ம்மன் பல்லவமல்லன்:—பல்லவ சார்வ பொமசக்காவர்த்தி. நிம்பவனம், குதவனம், சங்கரகிராமம் முதலியவிடங்களில் திரமிளரோடு தானும், தன் தண்டநாயகன் உதய சந்திரனும் பொருது

வென்றான். பாமேசுவர போத்தையனுக்குப் பின் பட்டம்பெற்றவன். இவன் தந்தை, இரண்ய வர்மமன்.

பராந்தகன் I:—‘மதுரைகொண்ட கோப்பாகேசரி.’ சோழர்களில் பாக்கிரமசாலிகளுள் முதல்வன். இராஜசிம்ம பாண்டியன், ஈழத்துக் காசிபன் V. ‘வைதும்பசந்தயன், வாணர்கள் இருவர், இவர்களை ஜயித்தவன். சிற்றம்பலம் பொன்வெய்ந்தவன் இவனே. இவன் மனைவியர், கோளமாதேவி முதலியோர். மக்கள், இராஜாதித்தன், கண்டராதித்தன் (I) அரிஞ்சயன், ஆதித்தனாகிய கோதண்டராமன்.

பிருதிவிபதி I:—கங்கவாசன்; பல்லவ நிருபதுங்கவர்மமன் கீழாசாண்ட சிற்றாசன். இப்பல்லவ நிருபதுங்கவர்மனுக்குத் துணையாகப் பாண்டியன் வாருணனோடு திருப்புறம்பியத்தில் யுத்தஞ்செய்து போர்க்களத்துமடிந்தான்.

பிருதிவிபதி II:—முதல் பிருதிவிபதியின் பெயரன்; பராந்தகன்(I) வாணர்களை சயித்து அவர்கள் நாட்டை இவனுக்குக் கொடுத்து, இவனை அன்று முதல் “செம்பியன் மாவலிவாணராயன்” என்று பெயர் தரிக்கக் கட்டளையிட்டான். இவன், பராந்தகன் (I) காலத்துக்குப்பிற்பட்டு, இரட்டகன்னாதேவனால் சோழ இராஜ்யியம் கைக்கொள்ளப்பட்ட பொழுது, கன்னாதேவனோடு சேர்ந்துகொண்டான். இவன் மகள் மாதேவடிகள்; இராஜாதித்தன் மனைவி.

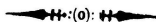
போசளவீரநாரசிம்மதேவன்:—போசல வமிசத்தான். இவர்கள் இராஜதானி துவார சமுத்திரம். இவன், சோழ இராஜராஜதேவன் (III)-க்குப் பெண் கொடுத்த மாமன். பின்னோன் கஷ்டதசைகளில் மிக்க உதவிபுரிந்து ‘சோழ இராஜ்யிய பிரதிஷ்டாபனாசாரியன்’ என்னும் பட்டம் பெற்றான். இவன் மகன இராமநாததேவன்; வீரசோமேசுவரன் இவர்கள் கொள்ளிடத்தின் வடகரையில் சமயவரம் என்னும் பெயருடைய கண்ணனூரில், கோட்டை முதலிய கட்டிக்கொண்டு, அதனை இராஜதானியாக்கிச் சோழர்களுக்கு உதவிபுரிய அவ்விடம் வந்தவர்களென்று கூறிக்கொண்டு, ஆண்டுவந்தார்கள்.

வரகுணபாண்டியன்:—பாண்டியர்களிலோர் பாக்கிரமசாலி. பல்லவ வரசனையும் அவனுக்குத் துணையாக வந்த கங்கபிருதிவிபதி (I)-யையும்

தோற்பித்து, பின்னவனைத் திருப்பும்பியத்திற் கொன்று தீர்த்தான். இவனே தமிழிலக்கியங்களிற் கூறப்படும் வரகுணபாண்டியன். மிக்க சிவபக்தன்.

விமலாதித்தன்:—கீழ்நாட்டுச் சாளுக்கியன். இராஜராஜன (I)ல் ஐயிக்கப்பட்டுப் பின்பு அவன் மகள் குந்தவ்வை (I)யை, கலியாணஞ் செய்துகொண்டு தன்னாட்டைத் திரும்பக் கொடுக்கப்பெற்று, இராஜ ராஜனகீழ்ச் சிற்றரசனாக ஆண்டுவந்தான்.

அனுபந்தம் II.

ஒவ்வோர் அரசர்கள் காலத்து வரையப்பட்ட சாஸனமொவ்வொன் றிலும் அவர்கள் மெய்க்கீர்த்தியை முதலில் வரைந்தே மற்ற விஷயங் களை வரைவது வழக்கம். இம் மெய்க்கீர்த்திகளிலிருந்தும் சாஸனங் களில் ஆங்காங்கு காணப்படும் சில விஷயங்களைக்கொண்டுமே நம் தேசத்துச் சரித்திரங்களை எழுதவேண்டியிருக்கிறது. ஆதலால் இம் மெய்க்கீர்த்திகளைத் தமிழிமரானிகளும் சரித்திரவாராய்ச்சி செய்வோரும் வாசித்தல் இன்றியமையாததேயாம்.

பராந்தகன் I.

“மதிரையும் சுழமுங்கொண்ட கோப்பரசேசரிவன்மற்கியாண்டு”

இராஜராஜன் I.

“திருமகள் போலப் பெருநிலச் செல்லியுந்
தனக்கே யுரிமை பூண்டமை மனக்கொளத்
கார்தனூர்ச்¹ சரலை கலமறுத் தருளி
வேங்கை நாடுங் கங்க பாடியும்
தடிகை பாடியும் துளம்ப பாடியும்
ரூடமலை நாடுங் கொல்லமும் கலிக்கமும்
முரட்டொழிற்² கிண்களர் சுழமண்டலமும்

இரட்ட பாடி ஏழரை யிலக்கமும்
முந்நீர்ப்³ பழந்தீவு பன்னீரா யிரமும்
திண்டிமல் வென்றித் தண்டாம் கொண்டதன்
னெழில்வள ரூழியு ளெல்லா யாண்டு
தொழுதக விளங்கும் யாண்டே செழியரைத்
தேசகொள் கோராஜ தேவரி வரீ-ரான
உடையார் ஸ்ரீராஜராஜதேவர்க்கு யாண்டு—”

பரகேசரி ராஜேந்திர சோழதேவன்.

திருமன்னி வளர இருநில மடந்தையும்
போர்ச்சயப் பாவையும் சீர்த்தனிச் செல்வியர்
தன்பெருந் தேவிய ராகி இன்புற
நெடிதிய⁴ லாழியுள் இடைதுறை காடும்
தொடர்வன⁵ வேலிப் * படர்வன வாசியும்
சுள்ளிச் சூழ்மதிற் கொள்ளிப் பாக்கையும்
நண்ணரு முரண மண்ணைக்கடக்கமும்
பொருகட லீழத் தரசர்த முடியும்
ஆக்கவர் தேவியர் ஒக்கெழில் முடியும்
முன்னவர் பக்கல் தென்னவர் வைத்த
சுந்தர முடியும் இந்திர னாமும்
தெண்டிரை ஈழ மண்டல முழுவதும்
எறிபடைக்⁶ கோளன் முறைமையிற் சூழும்
குலதன மாகிய பலர்புகழ் முடியும்
செங்கதிர் மாலையும் சங்கதிர் வேலைத்
தொல்பெருந் காவற் பல்பழந் தீவும்
செருகிற் சினையி இருபத்தொருகால்
அரசர்களை கட்ட பரச ராமன்
மேவருஞ் சாந்திமத் தீவான் கருதி
இருத்திய செம்பொற் நிருத்தரு முடியும்

(3) முன்னீர்ப்

(4) நெடிதிய

(5) தொடர்வன

சுடிகை வழியும்” என்னும் பாடாந்தரமுமுண்டு.

(6) எறிப்படைத்

பயங்கொடு பழிமிக முயங்கியில் முதகிட்
 டொளித்தசய சிங்குண் அளப்பநும் புகழொடும்
 பீடியல் இரட்ட⁷ பாடி ஏழரை
 இலக்கமும் நவநிதிக் குலப்பெரு மலைகளும்⁸
 விக்ரம வீரர் சக்கரக் கோட்டமும்
 முதிர்பட வல்லை மதுரை⁹ மண்டலமும்
 காமிடை வள ...நாமனைக் கோணையும்
 வெஞ்சின வீரர் பஞ்சப் பள்ளியும்
 பாசடைப் பழன மாசணி தேசமும்
 அயர்வில்வண் கீர்த்தி ஆதிநக ரவையில்
 சந்திரன் றொல்குலத் திந்தி ராதனை
 விலை அமர்க்களத்துக் கிணையொடும் பிடித்துப்
 பலதனத் தொடுநிறை குலதனக் குவையும்
 கிட்டருஞ் செறிமினா ஒட்ட வினையுமும்
 பூசார் சேர்நந் கோசலை நாடும்
 தன்ம பாலனை வெம்முனை யழித்து
 வண்டுறை சோலைத் தண்ட புத்தியும்
 இரண ரூனை முரணுகத் தாங்கித்
 திக்கனை கீர்த்தித் தக்கண லாடமும்
 கோவிந்த சந்தன் மாவழிந் தோடத்
 தங்காத சாரல் வங்காள தேசமும்
 தொடுகழற் சங்கு வொட்டல்மஹி பாலனை
 வெஞ்சமர் வளாகத்¹⁰ தஞ்சவித் தருளி
 பொண்டிறல் யானையும் பெண்டிப்பண் டாரமும்
 நித்தில நெடுங்கட லுத்திர லாடமும்
 வெறிமலர்த் தீர்த்தத் தெறிபுனற் கங்கையும்
 அலைகடல் நடுவுட் பலகலஞ் செலுத்திச்
 சங்கிராம விசையோத்துங்க வர்ம்ம
 குடிய கடாரத் தாசனை வாயையம்
 பொருகடல் கும்பக் கரியொடு மகப்பித்

(7) இறட்ட

(8) மதுரை

(9) பெரும்மலைகளும்

(10) விளாகத்

துளிமையில் பிறக்கிய பருதிதிப்* பிறக்கமும்
 ஆர்த்த வகனகர்ப் போர்த்தொழில் வாசலில்
 விச்சா திரத்தோ ரணமும் மொய்த்தொளிர்
 புனைமணிப் புதவமும் கனமணிக் கதவமும்
 நிறைசீர் விசையமும் துறைநீர்ப் பண்ணையும்¹¹
 வன்மலையூ ரெயிற் றென்மலையூரும்
 ஆழ்கட லகழ்குழ் மாநீரு டிங்கமும்
 கலங்கா வல்வினை இலங்கா சோகமும்
 கார்புறு நிறைபுனல் மாப்பப் பானமும்
 காவலம் புரிசை மேவுலிம் பங்கமும்¹²
 விளைப்பந் தூருடை வளைப்பந்தூரும்
 கலைத்தக் கோர்புகழ் தலைத்தக் கோலமும்
 திதமா வல்வினை மதமா¹³ லிங்கமும்
 கலாமுதிர்¹⁴ கடுந்திறல் இலாமுரி தேசமும்
 தேனக்க வார்பொழில் மாநக்க வாரமும்
 தொடுகடற்¹⁵ காவற்¹⁶ கடுமுரட் கடாரமும்
 மாப்பொரு தண்டாற் கொண்ட கோப்பாகேசரி வன்மரான
 உடையார் ஸ்ரீ ராஜேந்திர சோழ தேவர்க்கு யாண்டு.

ராஜகேசரிவர்ம்மன் ராஜாதிராஜன்,

திங்கனார் தருதன் றெங்கல்வெண் குடைக்கீழ்
 நிலமக ணிலவ மலர்மகட் புணர்ந்து
 செங்கோ லோச்சிக் கருங்கலி கடிந்து
 தன்சிறிய தாதை யுந்திருத் தமையனுங்
 குறிகொள்தன் னிளங்கோக் களையும் நெறியுணர்
 தன்றிருப் புதல்வர் தம்மையுந் துடைமெழில்
 வானவன் மல்லன் மீனவன் கங்க
 னிலங்கையர்க் கிறைவன்¹⁷ பொலங்கழற் பல்லவன்
 கன்ன குச்சியர் காவலரெனப் பொன்னணி
 சுடர்(மணி?) மகுடஞ் சூட்டிப்படர்புக

* பெருக்கம்.	(11)	பண்ணையும்	(12)	மேலிலிம்பங்கமும்
(13) மாதமா	(14)	கலாமுதிர்க்	(15)	கடல்க்
(16) ல்க்	(17)	புலங்		

ழாங்கவர்க் கவர்நா டருளிப் பாங்குறு
 தென்னவர் மூவருள், மாளுபரணன் பொன்முடி ஆளுப்
 பருமணிப் பசுந்தலை பொருகளத் தரிந்து
 வாரள வியசுழல் வீரகே ரளனை
 முனைவயிற் பிடித்துத் தந்தி வாரணக்
 கதக்க ளிற்றா னுதைப்பித் தருளி
 அந்தமில் பெரும்புகழ்ச் சுந்தரபாண்டியன்
 கொற்றவெண் குடையுங் கற்றைவெண் கவரியும்
 சிங்கா தனமும் வெங்களத் திழந்துதன்
 முடிவியுத் தலைவிரித் தடிதளர்ந் தோடத்
 தொல்லை முல்லையூர்த் துரத்தி ஒல்கலில்
 வேணுட் டரசரைச் சேணுட் பொதுக்கி
 மேவுபுக ழிராமகுட மூவர்கெட முனிந்து
 மிடல்கெழு வில்லவன் குடர்மடிக் கொண்டுதன்
 னுடுவிட் டோடிக் காடுபுக் கொளிப்ப
 வஞ்சியம் புதுமலர் மலைந்தாங் கெஞ்சலில்
 வேலைகெழு காந்தனூர்ச் சாலை கலமறுத்
 தாஹவ மல்லனு மஞ்ச கேவுதன்
 ருங்கரும் படையா ளாங்கவன் சேனையுட்
 கண்டப் பயனும் கங்கா தானும்
 வண்டமர் களிற்றொடு மடியத் திண்டிறல்
 விருதர் விக்கியும் விசையா தித்தனுங்
 கருமுரட் சாங்க மய்யனு முதலினர்
 சமர பிருவொத் துடைய விரிசுடர்ப்
 பொன்னு டயங்கரிப் புரவியொடும் பிடித்து
 தன்னு டையிற் சயங்கொண் டொன்றார்
 கொள்ளிப் பாக்கை யுள்ளொரி மடுப்பீத்
 தொருதனித் தண்டாற் பொருகட விலங்கையர்
 கோமா விக்கிரம பாஹுவின் மகுடமு
 முன்றனக் குடைந்த தென்றமிழ்¹⁸ மண்டல
 முழுவ தும்மிழ் தெருகட¹⁹ லீழம்

புக்கவிலங் கேசுர னாகிய விக்ரம
 பாண்டியன் பருமணி மருடமும் காண்டரு
 தன்ன தாகிய கன்னஞ்ச் சியினு
 மார்கலி யீழஞ் சீரிதென் றெண்ணி
 உளங்கொள்தன் னுதிதன் னுறவோடும் புருந்து
 விளங்குமுடி கவித்த வீரசலா மேகன்
 போர்க்களத்²⁰ தஞ்சிதன் கார்க்களி நிழந்து
 கவ்வையுற் றோடக் காதலி யொடுந்தன்
 றவ்வையைப் பிடித்துத் தாயைமுகக் கரிய
 ஆங்கவ மானம் நீங்குதற் காசு
 மீட்டும்²¹ வந்து வாட்டொழில் புரிந்து
 வெங்காந் துலர்ந்தவச் சிங்களத் தாசன்
 பொன்னணி முடியுங் கன்னான் வழிவர்
 துரைகொ ளீழத் தாசனா கியசீர்
 வல்லவ மதன் ராஜன் மெல்லொளித்
 தடமணி முடியுங் கொண்டு வடபுலத்
 திருகாலாவதும் பொருபடை நடாத்திக்
 கண்டர் தினகரன் நாரணன் கணவதி
 வண்டலர் தெரியல் மதுரு தன்னென்
 றேனைப்பல²² வரையரை முனைவயிற் றுரத்தி
 வம்பலர் தருபொழிற் கம்பிலி நகருள்
 சளுக்கியர் மாளிகை தகர்ப்பித் திளக்கயில்
 வில்லவர் மீனவர் வேள்குலர்²³ சளுக்கியர்
 வல்லவர் கொசலர் வங்கணர் கொங்கணர்
 சிந்துவர் ஐயணர் சிங்களர் பங்களர்
 ஆந்திரர் முதலிய வரைசரிடு திறைகளு
 மாறிலொன் றவனியுள் கூறுகொள் பொருள்களு
 முகந்துநான் மறையவர் முகந்துகொளக்²⁴ கொடுத்த
 விவிலோ கத்து விளங்கமனு நெறிநின்

(20) பொருகளத்

(21) மீண்டும்

(22) தேனைப்பல

(23) வேழகுலர்

(24) குடுத்த

றஹுமே தஞ்செய் தரைசலிற் றிருந்த
ஐயங்கொண்ட சோழனுயர்ந்த பெரும்புகழ்க்
கோவிராஜகேசரி வர்ம்மரான
உடையார் ஸ்ரீராமாஜாயி ராஜதேவர்க்கு யான்டு:—

பாகேசரி ராஜேந்திர தேவன்.

திருமாத புனியெனும் பெருமாதர் இவர்தன்
மாதே விபர்க ளாக மீதொளிர்²⁵
வெண்குடை யுயர்த்துத் திண்கவி பெயர்த்ததன்
சிறிய தாதை யாகிய எறிவலிக்
கங்கை கொண்ட சோழனைப் பொங்கிகல்
இருமுடிச்²⁶ சோழ னென்றும் பொருமுரட்
டன்றிருத் தம்பியர் தம்முன் வென்றிகொள்
மும்முடிச்²⁷ சோழனைத் தெம்முனை யடுத்திற்
சோழ பாண்டிய னென்றங் கோழிமன்
றொடுகழல் வீர சோழனைப் படிபுகழ்க்
கரிகால சோழ னென்றும் பொருதொழில்
வாள்²⁸ வலித் தடக்கை மதுராந்தகனை
சோழ கங்க னென்றும் தோள்வலி
மேவிகல் பாரந்த தேவனைச் சோழ
வயோத்திய ராஜ னென்றும்
அயரத் தன்பொடு கருதுகா தலநாள்
இத்த லம்புகழ் ராஜெழு சோழனை
உத்தம சோழ னென்றந் தொத்தணி
முனையவி ழலங்கல் முடிகொண்ட சோழனை
இகல்விசை யாலய னென்றும் புகர்முகத்
தேமுயர் களிற்றுச் சோழகோளனை
வார்சிலைச்²⁹ சோழ கோள னென்றந்
திண்டிறற் கடாரங் கொண்ட சோழனை
தினகான் குலத்துச் சிறப்பமர் சோழ

(25) மீதொளிர்

(28) வாழ்

(26) இருமுடி

(29) சிலை

(27) மும்மடி

ஜனக ராஜ னென்றுங் கணிகடற்
 படிக்கொண்ட பல்புகழ் முடிக்கொண்ட சோழனைச்
 சுந்தர சோழ னென்றுஞ் செந்தமிழ்ப்
 பிழிகளிற்³⁰ நிரட்ட பாடிக்கொண்ட
 சோழனைத் தொல்புலி யாளுடைச் சோழ
 கன்னகுச்சிய ராஜனென்றும் பின்னுந்தன்
 காதலர் காதலர் தம்முள் மேதகு
 கதிராவ் கணிகழல் மதுரார் தகனை
 வெல்படைச் சோழ வல்லப னென்று
 மானைச்³¹ சிலைக்கையோ ரானைச் சேவகனை
 நிருபேந்திர சோழ னென்றும் பருமணிச்
 சுடர்மணி மகுடஞ் சூட்டிப் படியிசை
 நிகழு நாளினுள் இகல்வேட் டெழுந்துசென்
 றொண்டிற விரட்ட மண்டல மெய்தி
 நதிகளும் நாகும் பதிகளு மநேக
 மழித்தனன் வளவனென்னு மொழிப்பொருள் கேட்டு
 வேகவெஞ் சளுக்கி ஆகவ மல்லன்
 பரிபவ மெனக்கிதென் றெரிவிரித் தெழுந்து
 செப்பருந் திறத்த கொப்பத் தகவையில்
 சென்றெதி ரேன்றமர் தொடங்கிய³² பொழுதவன்
 செஞ்சர மாரிதன் குஞ்சர முகத்தினுந் (தன்முகத்தினும்)
 தன்றிருத் துடையிடுங் குன்றுறழ் புயத்தினுந்
 தைக்க வுந்தன் னுடல்களி³³ நேறிய
 தொடுகழல் வீரர்கள் மடியவும் வகையா
 லொருதனி³⁴ யநேகம் பொருபடை வழங்கியம்
 மொய்ம்பமர் சளுக்கி தம்பிணய சிங்கனும்
 போர்ப்புல கேசியுந் தார்த்தச³⁵ பன்மனு
 மானமன் னவரில்மண்டலி அசோ கையனும்
 ஆனவண் புகழ்ஆனும்³⁶ அரையனும் தேனிலர்

(30) பிழிகவிரட்ட

(31) மான

(32) ரென்றமர் துங்கிய

(33) னுடம்களி

(34) தொருதனி

(35) தார்த்தத்

(36) ஆரையனும்

மட்டவி முலங்கல்மொட் டையனும் திண்டிறல்
 நன்னி னுளம்பனு மெனுமிவர் முதலியர்
 எண்ணிலி யரைசரை விண்ணகத் தேற்றி
 வன்னிய ரேவனும் வயப்படைத் துத்தனும்
 கொன்னவில் படைக்குண்ட மய்யனும் என்றின்ன
 வெஞ்சன வரைசரோ டஞ்சி சளுக்கி
 குலங்குலைகுலை³⁷ தலைமயிர் விரித்து
 வெந்து³⁸ ரொளித்துப் பின்னுற நோக்கி
 கால்பரிந் தோடி மேல்கடற் பாயத்
 தூர்த்திய பொழுதச் செருக்களத் தவன்னிடு
 சத்துருபயங் கரண்கர பத்திரன்மூல
 பத்திர ஜாதி பகட்டரை சநேகமு
 மெட்டுகிறை பரிகளு மொட்டக நிரைகளும்
 வராகவெல் கொடிமுதல் ராஜபரிச் சந்தமும்
 ஒப்பில்சத் தியவ்வைசாங் கப்பையென் றிவர்முதல்
 தேவியர் குழாமும் பாவைய ரீட்டமு
 மிணையன³⁹ பிறவு முனைவயிற் கொண்டு
 விஜைய⁴⁰ லிஷேகம் செய்துதென் றிசைவயிற்
 பேர்ப்படை நடாத்திக் கார்த்தக விலங்கையிற்
 விறற்படைக் கவிங்காமன் வீரசலாமேகனைக்
 கடகறிற் றொடுமகப்படக் கதிர்முடி கடிவித்
 திலங்கையர்க்⁴⁰ கிறைவன் மானு பாணன்
 காத விருவரைக் களத்திடைப் பிடித்து
 மாப்பெரும்புகழ்மிகவளர்த்தகோப்பரகேசரிபன்மரான
 உடையார் ஸ்ரீராமேஜந்திர தேவர்க்கு யாண்டு.

ராஜகேசரி ராஜமகேந்திர தேவன்.

திருமகள் விளங்க விருநில மடந்தையை
 ஒருகுடை நிழற்கீழினிதநிற்பப் புணர்ந்து
 தருமநெறி நிற்ப மனுநெறி நடாத்திய

(37) குலகுலகுலைந்து

(39) மேனையன

(38) வென்னுந்

(40) திலங்கையிற்

கோவிராஜ கேசரி வர்ம்மரான
உடைபார் ஸ்ரீ ராஜமகேந்திர தேவர்க்கு யாண்டு.

வீரராஜேந்திர தேவன்.

திருவளர் திரள்புயத் திருநில வலையர்
தன்மணிப் பூணைத் தாங்கப் பன்மணிக்
கொற்றவெண் குடைநிழல் குவலயத் துயிர்களைப்
பெற்ற தாயினும் பேணி மற்றுள
வறைகழ லரைபர்த னடிநிழ லொதுங்க
வுறைபிலத் துடைகவி ஒதுங்க மிறைசெய்து
விரைமலர்த் தெரியல் விக்கலன் றன்னொடு
வரிசிலைத் தடக்கை மாசா மந்தரைக்
கங்கபாடிக் களத்திடைநின்றந்
துங்கபத் திரிபுகத் தூரத்தி யாங்கவர்
வேங்கைநன் னாட்டிடை மீட்டுமவர் விட்ட
தாங்கரும் பெருவலித் தண்டுகெடத் தாக்கி
மாதண்ட நாயகன் சாமுண்ட ராயனைச்
செற்றவன் கிரத்தினை யறுத்து மற்றவ
னொருமக ளாகிய இருகையன் ரேவி
நாகவை யென்னுந் தோகையஞ் சாயலை
முகத்தொடு முக்குவே ருக்கிப் பகைத்தெதிர்
முன்றும் விசையினு மேன்றெதிர் பொருது
பரிபவந் தீர்வனளனக் கருதிப் பொருபுனல்
கடல் சங்கமத் தாகவ மல்லன்
மக்களாகிய விக்கலன் சிங்கன
னென்றிவர் தம்மொடு மென்னிற்சா மந்தரை
வென்றடு துசிமுனை விட்டுத் தன்முனை
மன்னருந் தானும் பின்னடுத் திருந்து
வடகட னென்ன வருத்தவத் தாணியைக்
கடகனி ரென்றாற் கலக்கி அடல்பரிக்
கோசல சிங்கனைக் கொடிபட முன்னல்
துசிவெனக் களிற்றொடுந் துணித்துக் கோவு